Autoare: JOYCE DINGWELL

Titlu original: *THE TIMBER MAN*

Titlu românesc: TĂIETORUL DE LEMNE
Variantă: OMUL DE LEMN

Traducător: Mihnea Columbeanu

Spre deosebire de majoritatea mamelor vitrege, cea a lui Mim Tarrant era o adevărată Gorgonă – întruchiparea mamei vitrege din cărţi: egoistă, hrăpăreaţă şi cu o undă de cruzime. Mim ar fi putut să-i ţină piept singură, dar ceea ce nu suporta era să-l vadă pe fratele ei mai mic, Karri, la discreţia Lydiei. Singura soluţie, a conchis ea, era să fugă – aşa că s-a deghizat convenabil şi l-a dus pe Karri cât mai departe posibil de casa lor din Sydney, în tabăra unor tăietori de lemne din jungla aflată în nordul Queensland-ului. Din păcate, pentru oricine care nu cunoştea toate faptele, Mim părea să practice o formă de înşelătorie destul de neplăcută. Noul ei şef, Blaze Barlow, nu ştia toate faptele, şi s-a repezit să tragă o concluzie greşită. Mim ar fi dat orice ca să-i poată spune tot adevărul – dar, dacă o făcea, ce s-ar fi întâmplat cu Karri?

– Ei, în sfârşit am prins păsărica în laţ, spuse tăios Lydia. Ceea ce n-au putut face poliţia şi presa pentru mine, ai făcut chiar tu. Te-ai dat de gol. Întotdeauna ai fost o proastă.

– Cum... vreau să zic...

Dar Mim îşi amintea ultima zi a incendiului, şi cuvintele pe care le rostise: *Acum închid!... Cu bine. Aici Mim Tarrant. Dumnezeu să ne aibă în pază.*

Isabel le transmisese la Brisbane. De acolo, ajunseseră în toare colţurile lumii. Incendiile făceau întotdeauna senzaţie.

– A fost foarte emoţionant, râse afectat Lydia. Ştii că ai ajuns pe prima pagină a ziarelor? Dacă-mi amintesc bine, au scris: "ACUM ÎNCHID! – DUMNEZEU SĂ NE AIBĂ ÎN PAZĂ".

Cu voce îngroşată, Mim o întrebă:

– De ce-ai venit?

– A, nu după tine, Mimosa, nu-ţi face griji, nu coseai chiar atât de bine. După puşti am venit.

– După... după Karri? Nu se poate!

– Sunt aici, nu?

– Dar niciodată n-ai ţinut la el, ştii bine că nu!

– Foarte adevărat, iar acum cu atât mai puţin. Dar ceea ce ai omis tu, în entuziasmul tău frăţesc, a fost faptul că trebuia să prezint obiectul întreţinerii ori de câte ori câte un mandatar băgăreţ îşi vâra nasul ca să vadă cum o mai duce ţâncul.

– Vrei să spui că tatăl meu a stipulat asta?

– Da.

Faţa Lydia era vânătă de furie.

– N-a fost tocmai prost, nu-i aşa?

Îşi aprinse o ţigară, punând-o în portţigaretul ei lung.

– Ai perfectă dreptate, continuă ea, ghicind gândurile lui Mim, nu-mi doresc plăcerea companiei lui Karri. Dar cu banii aş avea ce să fac. Nu-s mulţi, dar vin regulat. Vreau să mă extind, iar aşa ceva ţi-i înghite pe toţi, până la ultima centimă. De-asta am vrenit aici, ca să te scap de povara acestui puşti odios, dar necesar.

– Nu-l iei nicăieri! Nu te las!

– A, nu mă laşi? Te sfătuiesc să te mai gândeşti înainte de a face asemenea declaraţii pripite. Legea nu le priveşte deloc cu ochi buni. Un tutore fără casă!

– Am casă, răspunse Mim.

– Ai o slujbă şi o locuinţă de serviciu, dar nici un domiciliu propriu. Eu nu-s proastă ca tine, Mimosa, eu mă documentez! În al doilea rând, legea susţine o stare financiară solidă. Eu am salonul, apartamentul... Tu n-ai decât o simplă leafă săptămânală. În al treilea rând, starea conjugală. Legea nu priveşte cu ochi buni o susţinătoare legală nemăritată.

În timpul acestei tirade, Mim o zărise pe Caroline îndepărtându-se şi, în clipa când Lydia menţionă dorita stare civilă, o văzu aducându-l pe Blaze Barlow prin arenă. Blaze ajunse lângă ea tocmai la timp pentru a răspunde:

– Asta se poate aranja.

Lydia se răsuci spre el.

– Şi dumneata, mă rog, cine eşti? A, acum îmi amintesc. Ai câştigat concursul, şi pe urmă l-ai pierdut, făcând pe prostul.

Blaze se înclină.

– Şi cu ce drept te amesteci? întrebă Lydia.
Netulburat, Blaze răspunse:
– Cu dreptul soţului celei mai apropiate rude a copilului.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

Capitolul 1

Era o zi blândă de primăvară în Sydney, dar Mim Tarrant – botezată Mimosa, pentru că la naştere avusese un păr ca o spumă aurie – ar fi putut la fel de bine să fie cumpăna iernii.

Nu scena mohorâtă din faţa ei – o stradă industrială anostă, cu trotuare sordide, şi un şir de tomberoane murdare înclinate canişte oameni beţi, cu capacele căzute – o întrista, ci propria ei stare de spirit. Chiar putea spera să-i reuşească figura? continua ea să se îndoiască, şi într-al doisprezecelea ceas.

Timp de câteva momente, o sfidase pe domnişoara Lannock şi se oprise din lucru pentru a privi în gol pe fereastra atelierului, sperând să vadă în scena deprimantă de afară ceea ce vedea uneori când se gândea la comentariile isteţe ale fratelui ei mai mic, Karri, cu speranţa de a găsi ceva de basm în labirintul clădirilor dărăpănate şi în albastrul cerului de deasupra – măcar atâta cât să-i mai vină inima la loc.

Azi, însă, nu reuşea. Totul rămânea posomorât şi incolor, fără nimic de poveste, iar albastrul cerului nu avea nici un efect.

"Totuşi," îşi spuse ea, "aşa vreau să fie, aşa se cuvine. Trebuie să am un stimulent, ceva care să mă ţină pe picioare, iar calea asta neîmbietoare e singura mea speranţă – pe lângă Karri, bineînţeles."

– Visezi cu ochii deschişi? toarse prin atelier, până la Mim, vocea răutăcioasă a domnişoarei Lannock.

Când domnişoara Lannock vorbea pe tonul acela dulceag-purulent, Mim intra întotdeauna în gardă. Ştia că, la zece minute după orice confidenţă pe care i-ar fi putut-o face în disperarea ei, mărturisirea ar fi ajuns la urechile mamei sale vitrege.

– Îmi odihneam doar ochii, răspunse ea.

– Nu te condamn, dragă, se auzi din nou vocea mieroasă. Aşteaptă multe de la tine, nu-i aşa?

O pauză de efect.

– Nu te-ai gândit niciodată să pleci de-aici? Şi să iei şi băiatul?

– Să-l iau pe Karri cu mine? Ar fi o nebunie.

Mim repetase acest răspuns atât de des, încât îl rostea pe cel mai firesc ton.

Văzu dezamăgirea de pe faţa domnişoarei Lannock, care dorea atât de mult să se vâre pe sub pielea şefei ei, şi-şi ascunse expresia aplecându-se sârguincios peste maşina de cusut.

În clipa următoare, cosea din nou tivuri, fredonând mut în ritmul maşinii.

"Karri şi cu mine vom pleca", spuneau cuvintele cântecelului neauzit. "La noapte, vom pleca de-acasă."

* * *

La douăzeci şi unu de ani, Mim ştia de cinci ani, de când în viaţa sa intervenise mama ei vitregă, că nu-i mai rămăsese decât să plece. Dar Karri fusese prea mic, ea fusese minoră – şi mai existase şi tata. Slab, ineficient, nedemn de încredere, era totuşi tatăl ei. Aşa că se mulţumise să tragă de timp şi să-şi urzească pe îndelete planurile.

La cincisprezece ani, când mama ei murise, Mim simţise cu o cumplită certitudine că această povară apăsa prea greu pe umerii ei tineri. Partea cea mai frumoasă din viaţa ei se sfârşise. Chiar înainte ca mama ei să se prăpădească, Mim îi spusese ceva în acest sens, căci ştia că sfârşitul era aproape.

– Nu, Mim, o asigurase mama ei. Tot ce-i mai frumos abia acum urmează.

Totuşi, mama ei se înşelase. La nici un an după moartea soţiei lui, Gerald Tarrant se recăsătorise. Noua sa soţie se numea Lydia şi era genul de mamă vitregă despre care oamenii cred că există numai în basme şi melodrame – caustică, acidă, opresivă, provocatoare când n-o păştea nici un pericol, adeseori crudă. În adolescenţă, Mim îi cunoscuse adeseori această cruzime – înfigerea intenţionată a câte unui pieptene în păr, sau usturimea palmelor ei pe obraji şi peste urechi, când Gerald nu era în apropiere. Alteori, cruzimile erau mai subtile – o carte preferată ruptă, o vază pe care o primise în dar de la mama ei făcută ţăndări pe jos... Mim nu se plânsese niciodată, căci Lydia găsise încă de la început o cale de a pedepsi orice reclamaţii: Karri. Mim nu suporta să-şi vadă lovit frăţiorul, în vârstă doar de doi ani când murise mama lor şi de trei la apariţia Lydiei.

Fuseseră nişte ani de coşmar. Mim fusese retrasă de colegiu şi pusă să lucreze în croitoria Lydiei. Nu avea talent, dar era o mână de lucru ieftină. Abia acolo înţelesese Mim *de ce* se căsătorise Lydia cu tatăl ei, căci chiar şi pentru ochii ei indiferenţi – indiferenţi fiindcă se detaşa instinctiv de toată acea situaţie dezgustătoare – nimeni nu făcea risipă de dragoste.

Lydia era o femeie ambiţioasă şi dorise să-şi fructifice cumva extraordinarul talent. Talentul ei era acela de a croi haine, iar Mim trebuia să recunoască cinstit că era extrem de iscusită cu acul şi aţa. Ar fi admirat-o, dacă n-o detesta. La fel cum ar fi putut să-l antipatizeze şi pe tatăl ei, dacă în primul rând nu l-ar fi iubit.

– Să ai grijă de tata, îi spusese mama ei, fără ca soţului ei să-i fi spus niciodată: "să ai grijă de copii". Cât despre micul Karri, el era întru totul băiatul lui Mim.

Lucrând în salonul de croitorie al Lydiei, descoperise că înainte de căsătorie aceasta nu avusese nici un ban şi că, doar cu un mic capital, ar fi putut ajunge departe. Iar din ziua cununiei cu Gerald Tarrant, ajunsese într-adevăr departe.

De-atunci, totul fusese dedicat afacerilor. Fiecare tablou pictat şi vândut de Gerald Tarrant. Taxele şcolară ale lui Mim, după retragerea de la colegiu. Mai târziu, când îi venise şi lui vremea, Karri se dusese la şcoală arătând ca un copil sărac. Mim îşi amintea că în dimineaţa aceea, nemaisuportând, alergase la tatăl ei.

– Tată, trebuie să înceteze odată, nu-ţi dai seama?

În sfârşit, Gerald Tarrant îşi venise în fire.

– O să se termine, Mim, am pregătit ceva.

Mim îşi amintea că-l privise cu milă pe omul acela slab, nesigur de sine, pierdut.

După aceea, se bucurase că nu-i reproşase cât de nechibzuit fusese şi ce suferinţe le provocase copiilor lui, căci în mai puţin de o săptămână Gerald Tarrant murise.

Abia atunci ieşise la iveală planul lui. Era atât de ridicol, încât Mim izbucnise în plâns.

Capitalul rămas era pentru întreţinerea lui Karri – Mim era adultă acum, trebuia să-şi facă singură un rost în viaţă – iar banii urmau să-i fie plătiţi cui avea grijă de el. Tatăl ei, care mereu încurcase borcanele, crezuse că proceda foarte abil. Ştia că Lydia îl antipatiza pe băiat, ca pe toţi copiii. Fără îndoială, credea că i l-ar fi dar în primire bucuros lui Mim,

care atunci ar fi avut la dispoziţie şi banii.

La citirea testamentului, Lydia râsese. Peste cinci minute, îl pălmuise pe Karri la fel cum cândva o bătuse şi pe Mim. Acum o putea face fără ascunzişuri. Gerald, cu protestele lui moleşite, nu mai era.

Mim înţelesese o dată pentru totdeauna că trebuia să plece cu Karri cât putea de repede. Acum, însă, s-ar fi putut să-i fie mai greu. După testamentul prostesc al lui Gerald, Lydia ar fi putut încerca să-l ţină pe băiat la ea, deşi Mim insista că putea să păstreze banii. Pe lângă firea ei caustică şi nedreaptă, Lydia mai era şi extrem de meschină.

Şi mai era şi vicleană. Mim nu se îndoia că întrebarea răutăcioasă a domnişoarei Lannock, "Nu te-ai gândit niciodată să pleci de-aici? Şi să iei şi băiatul?", fusese pusă la cale de altcineva. Lydia, cu mintea numai la bani, stătea tot timpul în alertă.

Dar şi Mim era în alertă, de cinci ani. Iar Karri, oricât de puţin înţelegea el situaţia, era la rândul lui atent. Mim îl pusese în gardă.

– Să ştii, Karri, că dacă vreodată par să fiu aspră şi rea cu tine, nu vorbesc serios.

– Ştiu, Mim. Ştiu c-ai s-o faci de ochii *ei.*

Era îngrozitor, să înveţe un copil să fie aşa de necinstit, dar lui Mim nu-i mai păsa.

– Vei mai şti şi că o fac ca să nu ghicească planul nostru secret.

– Să plecăm?

– Taci!

– Da, răspunsese Karri, privind-o cu ochii lui cenuşii-argintii ca arborele din vestul Australiei căruia îi purta numele, căci Gerald Tarrant îşi botezase copiii după lucrurile pe care le iubea şi le picta. Am să ştiu, Mim.

Apoi adăugase melancolic, atingându-şi involuntar o vânătaie cu mâna:

– Când?

– Curând. *Curând,* iubitule. Planul e aproape gata.

Aşa era. Mim se consultase cu Nick Peters, un tânăr detectiv, soţul uneia dintre prietenele ei de la W.E.A. Vorbise cu falsă nepăsare, astfel încât Nick nu bănuise ce intenţii serioase avea. Şi o scosese bine la capăt, graţie cursurilor de artă dramatică de la W.E.A.

Lydia privise cu sarcasm lecţiile de actorie, dar n-o putuse opri pe Mim, pentru că fiica ei vitregă avea acum douăzeci şi unu de ani, iar lecţiile de la Asociaţia de Educaţie a Muncitorilor erau gratuite.

– Deşi, dac-am văzut în viaţa mea pe cineva care să aibă mai puţin mutră de actriţă... comentase batjocoritor Lydia, iar Mim ştiuse că avea dreptate. Era prea scundă, prea palidă, prea ştearsă pentru scenă, şi nu avea har. Dar învăţase de-acolo ceea ce dorise: arta de a pune întrebări extrem de importante ca şi cum n-ar fi contat – arta prefăcătoriei. Prefăcătoria putea avea o importanţă decisivă în viaţa ei.

Lui Nick, înalt, simpatic şi deloc bănuitor, îi spusese într-o doară:

– Am citit despre cazul acela Trenton – cum l-au prins pe Trenton după ce l-au căutat atâta într-o suburbie. În joacă, mi-am închipuit că m-aş ascunde şi eu. Care ar fi locul cel mai bun, Nick?

– Hmm, delicată întrebare, tânără Mim. Unii spun că în oraş – uită-te cum se pierde poştaşul în decor – dar eu aş zice...

– Da...?

– Cât poţi de departe. Totuşi, reţine, asta nu-i decât teoria lui Nick.

– Aşa, Nick...?

– Cu cât ajungi mai departe, cu atât va trebui să se întindă mai mult braţul lung al legii – aşa trebuie să priveşti lucrurile. Şi mai există şi posibilitatea – redusă, recunosc – ca anunţul tău din ziarul local să nu se răspândească în ţară. Aşa că eu, dacă aş fi pe fugă, m-aş duce cât mai departe şi acolo m-aş da la fund un timp. M-aş face de folos, astfel încât, dacă aş fi descoperit, oamenii să nu vrea totuşi să renunţe la mine. Dar trebuie să înţelegi, tânără Mim, că eu nu sunt un infractor, ci numai un...

– Un cetăţean cinstit într-o pasă proastă. Zi mai departe.

– După un timp, aş porni din nou la drum, reluă Nick, cu zâmbetul lui vesel.

– Înţeleg... Ni mi-ai spus dacă la nord, la sud, la est sau la vest.

– Estul se exclude, acolo e coasta, şi ar trebui să am autorizaţie pentru ieşirea din ţară. Sudul şi vestul ar putea rezolva problema, deşi eu, personal, aş lua-o spre nord.

– Spre nord?

– Pe moment, în Queensland e o lume destul de amestecată, zâmbi Nick. Plantaţiile de zahăr, de pildă...

Mim, însă, începuse dintr-o dată să tremure, aşa că nu-l mai asculta.

Căci, când îşi depusese cererea la Agenţia de Plasare Castle – fără succes, pentru că domnişoara Castle avusese îndoieli văzând o tânără care căuta un loc de muncă unde să-şi poată lua şi fratele mai mic – Mim citise pe panoul cu locuri vacante rezemat lângă uşă un anunţ care parcă ar fi fost inventat de Nick.

BARLOW'S, NORDUL QUEENSLAND-ULUI, CAUTĂ TÂNĂRĂ PENTRU COMPANIE ŞI AJUTOR. FĂRĂ OBIECŢII LA COPII. SALARII BUNE.

Aceasta se întâmplase săptămâna trecută. Oare postul mai era liber?

Descoperise că era.

– Vreţi să spuneţi că nu vă deranjează distanţa? Barlow e departe.

Domnişoara Castle n-o recunoscuse pe Mim cea din urmă cu o săptămână, văzând în locul ei o femeie de vreo treizeci de ani, destul de insipidă. Mim îşi pulverizase părul blond cu cenuşiu, într-o toaletă a gării. De asemenea, se fardase atent, aşa cum învăţase la cursurile de machiaj. Îşi aplicase în jurul gurii şi al ochilor câteva riduri discrete de oboseală. Buzele şi le rujase cu un roz discret, propriu tinereţii mai trecute. Arăta ca o mamă tânără şi îngrijorată.

"Sărăcuţa de ea", îşi spuse domnişoara Castle.

– Nu-mi place frigul, îi explică Mim. Mă gândeam să încerc în Queensland. Aveţi ceva în Queensland? În nord, eventual?

Domnişoara Castle ezită un moment. Tânăra părea harnică, dar nu arăta în stare să prea ţină companie, iar domnişoarei Castle îi plăcea să-l mulţumească pe domnul Barlow, care întotdeauna îşi selecţiona angajaţii de la Sydney, nu de la Brisbane, convins că după ce un candidat făcuse atâta drum avea mai mari şanse să se oprească locului. Pe de altă parte, îşi spuse domnişoara Castle, nordul fierbinte al Queensland-ului era dificil în timpul verii. Iarna, toată lumea s-ar fi repezit să ocupe postul.

– Am un băiat, spuse Mim cu curaj.

– Nici o obiecţie, răspunse domnişoara Castle. Ceva referinţe?

Mim se pregătise din timp. Le convinsese pe colegele ei de la W.E.A. să practice un joc de-a referinţele. "Alegem orice nume", propusese ea, "dar cu aceleaşi iniţiale. Eu îţi

scriu ţie, Julia, iar tu, mie."

– "Pentru oricine poate fi interesat: am cunoscut-o pe Marion Thomas pentru o perioadă de...", citi domnişoara Castle.

Apoi puse scrisoarea de referinţe pe masă. Încă nu era convinsă, deşi nu se îndoia că, dacă dorea o fată ca ajutor şi companie, Caroline Pettit ar fi preferat fără îndoială una neinteresantă, ca asta. O trimisese pe Caroline la Barlow, ca secretară, anul trecut, şi ştiuse ce avea în minte din momentul când îl cunoştea pe noul ei şef. Până acum, îşi spuse domnişoara Castle cu pizmă, figura nu-i ţinuse.

– Pot primi postul ăsta, vă rog? insistă Mim. Băieţelul meu... are pieptul cam sensibil... trebuie să trăiască într-un climat cald. Înţelegeţi...

– Bine, atunci, foarte bine, cedă în sfârşit domnişoara Castle; în fond, postul de la Barlow era scos la plasare de trei săptămâni. Pentru o femeie cu un copil, taxa ar fi de treizeci de lire sterline.

Lui Mim îi căzu faţa. Economisise numai zece.

– Totuşi, distanţa fiind considerabilă, continuă domnişoara Castle, domnul Barlow va plăti în avans biletele, reţinându-şi apoi cheltuiala din leafa dumitale săptămânală, după ce te angajezi pentru cel puţin şase luni.

Acest lucru o cam amărâse; urmând sfatul nevinovat al lui Nick, Mim voise să se instaleze doar temporar, apoi să-şi continue fura. Totuşi, şase luni nu însemna prea mult şi, având în vedere că trebuia să-şi plătească drumul, altfel neputând decât să stea acasă, acceptase.

– Aşa voi face, spusese ea.

Pregătindu-se, îşi falsificase chiar şi semnăturile. Lydia putea să contacteze poliţia, iar poliţia s-ar fi interesat la agenţiile de plasare, examinând registrele. Constatse că, dacă-şi ţinea rigide două degete, scrisul ei se schimba complet. Se semnase cu numele de Marion Thomas, cel pe care i-l atribuise Julia. Trebuia să aibă aceleaşi iniţiale cu cele de pe geantă, căci nu-şi putea permite să-şi cumpere o valiză.

– Foarte bine, doamnă Thomas, dacă veniţi mâine după-amiază tot pe la ora asta, vom avea biletele pentru Binbilli Siding şi puteţi pleca în aceeaşi seară.

Nici că s-ar fi putut mai bine. O dată pe lună, Lydia se ducea la "conferinţa de boarfe", cum îi spunea ea; pleca direct de la salon, iar noaptea rămânea la o prietenă. Dar unde Dumnezeu era Binbilli Siding?

– În nordul Queensland-ului, unde este şi firma Barlow, desigur, răspunse impacientată domnişoara Castle.

Încă nu era convinsă că făcea bine ce făcea; domnul Barlow era un om atât de elegant, iar femeia asta, pe lângă că arăta destul de anost, nu părea nici prea inteligentă. Totuşi, Caroline trebuia să se mulţumească doar cu atât.

– Şi mai este şi taxa mea, se răsti ea.

– O am pregătită.

Mim îi dădu banii.

Peste un minut, ieşi.

* * *

În după-amiaza aceea, imediat ce atelierul se închidea, urma să pornească grăbită

spre Agenţia Castle – oprindu-se mai întâi pe drum ca să se machieze, desigur. Era o problemă în plus, dar după ce scăpa din Sydney şi de domnişoara Castle putea să renunțe la orice prefăcătorie prostească.

Mecanic, cusu încă un tiv. "Să-l iau pe Karri cu mine? Ar fi o nebunie", îi spusese ea domnişoarei Lannock, care abia aştepta s-o toarne Lydiei; acum, nu-i rămânea decât să raporteze: "E aşa cum aţi sperat dumneavoastră, dragă doamnă Tarrant, nu are timp pentru frate-său, bestia asta mică şi ingrată, iar dacă o-ntinde n-o să-l ia cu el, puteţi să mă credeţi pe cuvânt!"

Dar domnişoara Lannock se înşela. Mim urma să-l ia pe Karri cu ea. În Queensland. În aceeaşi noapte.

"Dacă pot să-l întreţin pe Karri, iar slujba asta e plătită bine şi n-au nici o obiecţie faţă de copil, cum scrie în anunţ, totul va fi bine", îşi spunea bucuroasă Mim.

Începu încă un tiv. Undeva, bătu un ceas. Totul mergea bine, peste două ore avea să ia biletele, iar după încă trei ore...

Uşa dintre salon şi atelier se deschise.

– Asta-i persoana, spuse răspicat o voce – vocea rece şi dură a Lydiei. Are aceeaşi statură şi constituţie. Ridică-te! îi ordonă ea lui Mim.

Ascultătoare, Mim se ridică. Numai de complicaţii nu avea nevoie.

– Ei?

Lydia se întoarse spre femeia care intrase după ea în atelier – o femeie între două vârste, cu ochi ageri.

– Coloraţia merge? Ar putea să treacă?

Amândouă o priveau pe Mim ca şi cum ar fi fost un viţel la expoziţie.

Câteva momente, avu loc o inspecţie atentă. Lui Mim i se ceru scurt să se întoarcă şi să meargă până în capătul încăperii.

Apoi:

– Cred că merge, declară femeia, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare.

Capitolul 2

Lydia Tarrant se întoarse spre fiica ei vitregă.

– Ia-ți haina și du-te cu domnișoara Bellamy. O să-ți explice ea pe drum.

Apoi adăugă – pentru domnișoara Bellamy, fără îndoială:

– În seara asta nu e nevoie să mai vii la atelier.

Între timp, toate trei ajunseseră în salonul pentru clienți al Croitoriei Lydia Tarrant. Era mochetat luxos și înzestrat cu draperii bogate, iar Mim se întrebă ce-și spusese domnișoara Bellamy când intrase în atelierul searbăd și nedecorat din spate. Se mira că mama ei vitregă o primise acolo; clienții erau răsfățați întotdeauna în salonul de catifea și pluș. Apoi, domnișoara Bellamy începu să-i explice, iar Mim înțelese. Lydia nu-și irosea niciodată efectele pentru subalterni. Iar domnișoara Bellamy era doar o subalternă, căci îi spuse lui Mim:

– Lucrezi pentru familia Clinfield. Îi cunoști, desigur, nu?

– Da.

Mim îi cunoștea foarte bine, căci de-o lună cosea toate tivurile pentru nunta din casa Clinfield. Lydia fusese în culmea satisfacției când înhățase comanda pentru rochiile domnișoarelor de onoare. Numai faptul că mireasa își cumpărase rochia de la Paris îi umbrise triumful.

– W vorba de a treia domnișoară de onoare, spuse domnișoara Bellamy, grăbindu-se cu Mim spre o mașină care le aștepta. Fata în rochie galbenă. Ți-o amintești?

– Eu nu lucrez decât tivurile, răspunse Mim.

– Era foarte mică, așa ca tine, semăna cu un șoricel. Mult mai distinsă, bineînțeles. Trebuie să ți-o amintești, pentru că doamna Tarrant te-a folosit la proba a doua și a treia, fiindcă aveți aceleași măsuri.

– Îmi amintesc, spuse Mim.

Nu putea suferi clientele care aveau aceleași măsuri cu ea. Oricât de monoton erau cusutul tivurilor, prefera să lucreze la mașină o lună încheiată, decât să stea cinci minute cu rochia în lucru pe ea, în timp ce Lydia o împingea, o smucea și o împungea cu ace. O dată, își înfipsese în antebrațul ei chiar și foarfecele. "Stai la un loc, proasto!" o repezise ea.

– E o nuntă-curcubeu, continua domnișoara Bellamy. Geraldine Clinfield este foarte tânără, iar tineri sunt sensibili la tot felul de microbi.

Pufni cu dispreț.

– În ultimul moment, s-a produs ceva neprevăzut. Rochia galbenă s-a îmbolnăvit de gripă.

– Mare păcat, o să se strice efectul de curcubeu, spuse cu nepăsare Mim, care se gândea la lucruri mai importante, ca repetiția meticuloasă cu Karri, în aceeași seară, înaintea plecării.

– N-o să se strice, replică domnișoara Bellamy. Tocmai de-asta am venit după tine.

– După mine?

– Ai aceeași statură și colorație – nu și aceeași distincție, se repetă ea – dar, cu puțin fard, o să meargă.

– Dar...

– Dacă vrei să ştii părerea mea, eşti o fată foarte norocoasă. Va fi mai distractiv decât să robotești în atelierul ăla. Şi-n plus, alde Clinfield n-au să te lase să pleci cu mânagoală. Ei, uite că am ajuns. Ţine-te aproape de mine. Cei de la catering şi aprovizionare s-au împrăştiat peste tot şi, în îmbulzeala asta, poţi să te pierzi. Şi n-avem timp de-aşa ceva.

Mim o urmă cât putu de aproape, căci domnişoara Bellamy aproape că alerga. Fugind în urma ei, Mim zări nişte holuri spaţioase, scări ascuite şi antreuri pardosite cu faianţă. Înţelegea de ce fusese Lydia atât de încântată să preia comenzile pentru domnişoarele de onoare. Mama ei vitregă murea după "crema societăţii", cum o numea ea.

Pretutindeni forfoteau oameni, ceea ce făcea ca avertismentul domnişoarei Bellamy de a se ţine pe lângă ea să aibă foarte mult sens.

– Recepţia se ţine pe terasă, gâfâi domnişoara Bellamy, urcând treptele câte două, sub o marchiză de mătase roz. Am ajuns. Hai, intră.

Mim, însă, se opri în uşă, intimidată.

– Asta-i? strigă o tânără. Ce oroare!

– Lasă, replică altă voce, mai veselă, cu puţină pudră, o să dea bine.

O a treia voce, mai vârstnică, i se adresă lui Mim pe un ton de scuză:

– Nu-s chiar atât de nesuferite pe cât par, domnişoară...

– Tarrant.

– Fiica doamnei Tarrant?

– Fiică vitregă.

– Intră, fetiţo, n-avem timp de pierdut. Bella ţi-a explicat, desigur. Claire s-a îmbolnăvit. E un mare ghinion pentru Gerry, de când s-a logodit îşi dorea o nuntă-curcubeu. Dacă ştiam mai din timp, am fi putut căuta printre prietenele ei. Ce nesimţire din partea lui Claire, să telefoneze tocmai în ultimul moment! Dar noroc că Bella şi-a amintit ce-a spus mama ta vitregă, că pentru a doua şi a treia probă ale rochiei galbene are o angajată cu aceleaşi măsuri.

Posesoarea celei de-a treia voci, în rochie albastră, cu tocă albastră, păr uşor albăstrit, era în mod vizibil mama miresei. Zâmbi.

– Nu trebuie să le iei în seamă pe fete, o încurajă ea. Mereu vorbesc aşa. Ştii cum sunteţi voi, tineretul din ziua de azi.

– Da... răspunse cam încurcată Mim.

"Aşa suntem?" se întrebă ea. "N-am de unde să ştiu. Nu le cunosc decât pe Lydia şi pe Lannock – şi, pentru o oră pe săptămână, pe fetele de la W.E.A."

– Arăt ca un monstru! se lamentă altă domnişoară de onoare.

– Păi şi ce, dragă, nu eşti? toarse suav o fată înaltă şi brunetă.

Doamna Clinfield îi zâmbi lui Mim, ridicând din umeri. Apoi se întoarse şi strigă:

– Gerry!

O fată cu cremă pe faţă şi părul legat într-o eşarfă se apropie. Era cea care strigase "Ce oroare!"

– Ea e mireasa, o prezentă maică-sa.

Geraldine îi zâmbi vesel lui Mim, prin crema de pe faţă.

– Acum e rândul tău să zici "ce oroare"!

O împinse pe Mim în altă cameră, unde o coafeză pieptăna capete, iar două fete făceau manichiura şi cosmetica.

– Claire a fost dezamăgită? o întrebă pe mireasă una dintre domnişoarele de onoare.

– Părea distrusă. Voia neapărat să-l cunoască pe Blaise.

O înghionti pe Mim.

– Acum e al tău, scumpo, zâmbi ea.

– Vărul tău e drăguț? întrebă altă voce.

– E foarte înalt, foarte chipeș și foarte bogat.

– Aaaa, înseamnă că e *foaaarte* drăguț...!

Râseră toate.

între timp, Mim ajunsese pe scaunul de toaletă, iar coaforul și manichiurista o atacau în același timp. În oricare alt moment, i-ar fi plăcut, totul era atât de diferit de viața pe care o dusese, dar acum nu se putea gândi decât la un singur lucru: "Cât o dureze? Cât de curând am să pot scăpa?"

– Apropo, iubito, cum te cheamă? strigă mireasa.

– Mimosa.

Era un nume absurd, dar Mim își dădea seama că putea fi foarte convenabil. Când Karri îi spunea "Mim", acesta ar fi sunat ca unul dintre numeroasele diminutive copilărești pentru "mamă". Dacă s-ar fi numi Dorothy, Judith, Lorraine, oricâte repetiții făcea cu Karri, băiatul ar fi putut avea unele scăpări, creând dificultăți.

– Mimosa. Ei, o să ți se potrivească rochia! se bucură Geraldine.

Părul lui Mim era pieptănat, fixat cu gel, pulverizat cu aur până nu se mai văzu nimic din culoarea de șoricel.

Interveni cosmeticiana, dar machiind-o altfel decât la W.E.A. Acolo o învățaseră cum să-și schimbe fizionomia, nu cum s-o avantajeze.

– Asta-s eu? exclamă Mim, cu ochii mari.

– În veci nu te-ai recunoaște, așa-i? râse magiciana. Datorită conturului de ochi, plus alte câteva trucuri. Următoarea la rând, vă rog.

Mim se ridică de pe scaun, iar o altă domnișoară de onoare îi luă locul. Mireasa o duse înapoi în prima cameră.

Mai întâi rochia – o probase, deci știa că i se potrivea – apoi câteva flori galbene, ca să se asorteze cu rochia galbenă, părul galben... și pantofii galbeni.

– Oroare! strigă mireasa la adresa pantofilor. Picioarele lui Claire sunt mai mari.

– Claire ar urî-o pentru asta, chicoti fata înaltă și brunetă care era prima domnișoară de onoare, cea roșie – numai că roșul, observă Mim, era de fapt un roz intens.

Imediat, plăcându-i la nebunie escarpenii fini cum în viața ei nu mai avusese, Mim spuse:

– O să-mi țin degetele de la picioare strânse.

– E o păpușă, încuviință mireasa.

– Așa arată, dădu din cap domnișoara roșie. Și noi, care am zis "oroare"...!

– Ororilor, mai am doar o jumătate de oră, descoperi Geraldine. Stai aici, mielușico, și distrează-te.

Mim rămase privind cum celelalte erau pe rând finisate și veneau să aștepte lângă ea.

Mireasa ieși din cremă și bigudiuri ca un fluture din crisalidă. Intrară câteva fotografi, iar blitzurile fulgerară. Tatăl miresei anunță că erau deja cu zece minute în întârziere și din nou se auziră strigăte de "Oroare!".

Dar, în cele din urmă, fură împărțite în patru grupuri – domnișoarele roșie și portocalie în prima mașină, cea galbenă și cea verde în a doua, cea albastră, cea indigo și

cea violetă într-a treia, iar în a patra, mireasa şi tatăl ei.

Mim se pomeni cu o poşetuţă în mână – o pungă galbenă asortată cu costumaţia. Se uită înăuntru şi văzu un plic cu inscripţia: "Cu mulţumiri, Grace Clinfield". Era răsplata pe care i-o promisese domnişoara Bellamy. Mă rog, zece şilingi, poate o liră sterlină, i-ar fi fost de mare folos.

Se uită neliniştită după un ceas, în timp ce maşina gonea pe străzi. Când văzu unul, se relaxă. Mai avea o oră şi jumătate până când era aşteptată la agenţie. Timp berechet.

Ajunseră la biserică, une se aliniară şi porniră încet prin naos.

Cei şapte cavaleri de onoare aşteptau pe latura lor, în majoritate bărbaţi înalţi, dar dominaţi cu toţii de unul anume. "Al meu", îşi spuse Mim, amintindu-şi de cuvintele miresei: "foarte înalt, foarte chipeş şi foarte bogat."

Era cu siguranţă foarte înalt şi brunet – şi, fiind văr cu familia Clinfield, probabil foarte bogat, dar Mim nu era convinsă că-l găsea prea chipeş, după părerea ei având un chip mai degrabă agreabil şi onest.

Mim urmă exemplul domnişoarei de onoare din faţa ei şi se aşeză lângă partenerul său. Ceremonia începu.

Întrucât aceasta n-o prea interesa, necunoscând mireasa, Mim îşi lăsă atenţia să se abată spre omul de lângă ea.

Îl privi pe furiş, în timp ce pastorul începea să vorbească. Ştia că se numea Blaise. Numele nu i se potrivea. Părea un om prea aspru pentru un asemenea nume. Era, fără îndoială, foarte oacheş. Avea pielea închisă la culoare ca lemnul şi ochii de aceeaşi culoare. Erau nişte ochi extrem de limpezi.

Mim le observă imediat această limpezime. Ochii tatălui ei fuseseră neliniştiţi, şovăitori. Aceşti ochi erau atât de direcţi, încât o făceau să se simtă mai sigură pe sine.

Văzu că privirea lui era puţin amuzată, chiar uşor dispreţuitoare. Deduse că nu se afla în propria lui lume.

Se întrebă care era lumea lui. Mireasa spusese că era foarte bogat şi, fiind văr cu familia Clinfield, putea lucra în acelaşi domeniu cu ei, o reţea de magazine. Totuşi, cumva nu părea om de afaceri. Stătea într-o poziţie corectă, dreaptă, dar nu era atent nici la verişoara lui, nici la altcineva din suita ei. Mim îi urmări privirea şi văzu că estima ceva – lemnul din care era construit altarul. Nu se mişca, dar era clar că ochii lui îl studiau şi-l evaluau. Evident – era un tăietor de lemne.

Ca atrasă de un magnet, privirea lui se întoarse spre Mim. Păru să-i descifreze constatarea şi-şi înclină imperceptibil capul brunet, în semn de confirmare. Nemulţumită de sine însăşi, Mim privi din nou drept înainte.

– Iubiţi enoriaşi, ne-am adunat aici...

N-avea nici un rost. Nu-şi putu stăpâni o nouă privire scurtă spre el.

Acum zâmbea, calm, discret, dar nu ironic ca înainte, ci parcă solicitând un zâmbet de răspuns.

– ...în faţa lui Dumnezeu, şi înaintea acestei congregaţii...

Blaise continua s-o privească pe Mim, în aşteptare, iar ea, împotriva propriei voinţe, zâmbi la rândul ei.

Slujba continua, dar Mim pierduse şirul cuvintelor. Fu surprinsă când domnişoara de onoare din spatele ei, cea verde, o împinse uşor înainte, spre sacristie. Ceremonia se terminase, iar pastorul scotea registrul pentru semnături.

Din sacristie se auzeau râsete şi voci. Erau prea mulţi oameni. Puţine mirese avea câte şapte domnişoare de onoare cu şapte cavaleri. Mim, care nu dorea să se amestece, se retrase spre uşa de la ieşire.

Partenerul ei îi zâmbi din nou, la fel de prietenos ca în timpul slujbei. Recunoscătoare, Mim se întrebă dacă nu cumva i se spusese că venise în locul altei fete, iar el, fiind un om amabil, se hotărâse să-i uşureze situaţia.

Dar părea să nu ştie.

– Culoarea mea e cea gablenă, spuse el. Atâta mi sa spus. E clar că tu n-ai nevoie să ţi se spună nimic. Înţelegi şi singură.

Mim roşi.

– S-a văzut atât de clar?

– Nu, dar s-a văzut clar ce făceam eu.

N-avea nici un rost să-l contrazică.

– Estimai lemnul din altar, spuse ea.

– Drept pentru care, m-ai etichetat ca fiind un tăietor de lemne. Într-adevăr, asta sunt.

– Îmi pare rău, murmură Mim.

– Că sunt tăietor de lemne?

– Că am fost indiscretă.

– N-ai fost indiscretă deloc. Ia stai, se pare că au pornit. Trebuie să ne păstrăm locurile, sau poate fi un curcubeu neregulat? întrebă el, cu acelaşi zâmbet amuzat şi puţin dispreţuitor dinainte.

– Nu mă prea pricep la nunţi...

– Nici eu. În nici un caz la o nuntă ca asta.

– Şi totuşi, eşti cavaler de onoare?

– Nu eu am ales.

– Aşa cred, dădu Mim din cap, amintindu-şi că era vărul miresei, deci probabil nu putuse să refuze.

– Nu ţi-am reţinut numele.

– Nici nu ţi l-am spus.

Mim nu avea intenţia să cedeze. Ce rost ar fi avut, dacă peste o jumătate de oră urma să plece?

Blaise aşteptă un moment, apoi ridică din umeri, zâmbind.

– Te voi numi Lână-de-Aur, ţi se potriveşte.

Mim tresări uşor. Ce intuiţie avea...!

– Foarte bine, Blaise.

Fu rândul lui să tresară.

– Cum naiba ştii...? A, da, desigur...

Orice explicaţie fu zădărnicită de constatarea nemulţumită a miresei:

– Oroare, galbenul nu-i aici!

– Să mergem, o chemă el.

Dar Mim întârzia, căci îi ieşise un pantof din picior. Uitase să-şi ţină degetele strânse.

– Un pantof prea mare! exclamă el nevenindu-i să creadă. Parc-aş fi la mine acasă.

– Femeile de-acolo poartă pantofi mari?

– Sunt foarte puţine, dar e un loc unde trebuie să ai încălţări comode, că altfel...

– Că alfel...?

– Altfel, nu mai umbli deloc. Hai, Lână-de-Aur, vino sub haina mea, trebuie să coborâm printr-o avalanşă de confetti.

Totuşi, nu scăpară de confetti – nici de petalele de trandafir şi de boabele de orez.

În maşină, Mim se aranjă, apoi începu să-i culeagă şi lui confettile şi petalele de pe haine.

– Mulţumesc, zâmbi Blaise.

Tăcră câteva momente, apoi Blaise îndrăzni să-i arunce o privire piezişă.

– Înţeleg că acum trebuie să apărem la recepţia asta?

Mim se uită repede la el. Nu voia să spună decât că se plictisea, ca orice bărbat, de formalităţile mărunte, dar un moment lui Mim îi sărise inima din piept. Preocuparea pentru fratele ei mai mic îi lăsase prea puţin timp pentru distracţii în societate şi, oricum, în situaţia ei umilă nu cunoscuse niciodată un bărbat ca el – un om atât de bogat.

– Desigur, răspunse ea, întrebându-se cum să dispară cu prima ocazie.

– Am ajuns, anunţă Blaise.

Marchiza roz răsuna de râsete şi pahare ciocnite.

– Îţi aduc ceva de băut, spuse el. Stai aici.

Mim stătu pe loc până când Blaise dispăru, apoi se smulse din ceaţa roz şi o luă la fugă spre casă.

Urcă grăbită scara şi găsi camera unde fusese atinsă cu bagheta magică. Se schimbă, dar mai pierdu câtva timp ca să-şi caute ceva de pus pe cap. Nu avea timp să-şi spele părul, şi nu putea să apar la agenţie cu culoarea aceea aurie strălucitoare, când era mama încărunţită a unui băiat de opt ani.

Văzu pe jos eşarfa pe care Geraldine o purtase peste bigudiuri. Nu credea că avea să-i simtă lipsa.

Îi fu uşor să plece. Un moment, se aşteptase să-l vadă pe Blaise la baza scării, reproşându-i: "Unde-ai pornit? Ţi-am spus să nu te mişti din loc."

Dar, când ajunse la asgenţie, constată că domnişoara Castle nu era acolo. Biroul era închis.

– Nu se poate!

Mim bătu disperată în uşă, până când apăru un îngrijitor.

– Degeaba, duduie, au plecat. Mâine-i găsiţi.

– Nu se poate, acum am nevoie!

– Vedeţi şi dumneavoastră că nu-s aici. Eu tocmai închideam. Trebuie să plecaţi.

Fără tragere de inimă, Mim ieşi. Se duse la cel mai apropiat telefon public şi căută prin carte.

Încercă la toate numele "Castle". N-o găsi nicăieri, şi nimeni nu o cunoştea.

Disperată, scoase plicul pe care-l găsise în poşeta de la nuntă. Conţinutul era mult mai voluminos decât un mic bacşiş, iar când văzu banii, Mim scoase o exclamaţie. Nu erau zece şilingi, aşa cum se aşteptase, sau o liră – ci patru bancnote de cinci lire sterline.

Se gândi la coafeză, la machieusă, la manichiuristă, care ar fi avut dreptul la atâta. Fără îndoială, doamna Clinfield încurcase plicurile.

Douăzeci de lire sterline. *Douăzeci!* Treizeci, cu cele zece pe care reuşise să le economisească. Iar domnişoara Castle spusese că biletele costau treizeci de lire sterline.

– Mă întreb cum... dacă... aş îndrăzni...?

Putea înapoia familiei Clinfield banii din salariul ei de la Barlow, şi un moment i se restabili moralul, pentru ca apoi să i se prăbuşească imediat din nou. Tot furt se chema. N-avea încotro, trebuia să amâne plecarea.

Dar, când ajunse acasă, îşi dădu seama că nu mai putea amâna. Karri o aptepta la uşă, cu faţa luminată de nerăbdare – şi o umflătură roşie pe care înainte n-o avusese. Marginile începuseră deja să se învinețească.

– Iubitule! exclamă Mim.

– A venit acasă după ceva. Noroc c-am văzut-o, Mim, şi am ascuns geanta pentru drum. Numai că...

Buza începu să-i tremure.

– Am zgâriat masa şi... şi m-a... Dar n-am plâns, Mim, fiindcă ştiam că e pentru ultima oară.

Îi văzu expresia de pe faţă.

– A fost ultima oară, Mim, aşa-i?

– Da, iubitule, a fost ultima oară. N-o să ţi se mai întâmple niciodată.

Mim îi strânse mâna într-a ei şi, împreună, intrară în apartament să ia geanta.

Capitolul 3

Expresul de Brisbane urma să plece peste două minute, în timp ce Mim şi Karri mergeau grăbiţi pe peron.

În timp ce-l instruia pe Karri, făcea bagajul şi-i scria Lydiei o scrisoare, Mim se transformase din nou în femeia de treizeci de ani, felicitându-se că-l pregătise pe Karri pentru acel rol. În ultimele săptămâni, băiatul o văzuse atât de des pe Mim cea de treizeci de ani, încât spuse doar atât:

– A, acum eşti iar acea Mim.

– Da, şi doar pentru scurt timp, iubitule.

Nimeni, îşi spunea Mim, n-ar fi ghicit, după înfăţişarea lor neinteresant, ce emoţie îi stăpânea, şi mai ales fascinaţia lui Karri când văzu trenul. Nici un băieţel nu poate rezista unui tren, şi mai ales unui gigant argintiu ca Expresul de Brisbane.

– Mamăăă, Mim! exclamă el.

Controlorul le verifică biletele, îi conduse în compartiment şi, peste o jumătate de minut, se auzi semnalul, iar trenul se puse în mişcare.

Karri stătea pe culoar, cu nasul turtit de geam. Mim regreta că nu-i găsise loc la fereastră, dar nu conta. Probabil avea să stea tot drumul pe coridor, încercând să se uite pe toate ferestrele de-acolo.

Trenul trecea prin suburbii, lăsând oraşul Sydney în urmă, cu Lydia şi cu toată viaţa lor dinainte – şi cu încă cineva... Pentru prima oară de când plecase de la recepţie, Mim avu un moment de răgaz ca să se gândească la el şi să-l regrete. Era un regret sincer, căci acel Blaise fusese un om foarte drăguţ.

Blaise şi mai cum? Blaise Clinfield? Nu, numele Clinfield nu părea să i se potrivească.

Karri rămase pe culoar trei ore, până la Newcastle, după care picioarele începură să i se înmoaie, ochii i se împăienjeniră, şi reveni în compartiment, unde adormi imediat, cu capul pe genunchii lui Mim.

– Nu e nevoie să stea aşa, spuse pasagerul de vizavi – singurul care mai era în compartiment, restul locurilor având inscripţia "Rezervat" pe ele. Băiatul dumneavoastră se poate culca pe o parte. Însoţitorii mei se vor urca în tren abia mâine. Intenţionez să mă întorc în fumoar, la o partidă de cărţi. Nu pot dormi bine în trenuri, de aceea nu iau cuşetă. Deci, dacă doriţi, va fi loc pentru amândoi.

Când omul intrase în compartiment, Mim fusese prea preocupat de Karri şi nu ridicase privirea. Nici acum nu se uită, murmurând doar o mulţumire – nu pentru că n-ar fi fost recunoscătoare, ci fiindcă era împietrită. S-ar fi putut să se înşele, trebuia să se înşele, dar era aproape sigură că recunoscuse glasul. În timp ce ea se gândea la numele rudelor familiei Clinfield, vărul cel bogat ocupase locul din faţa ei. O singură privire i-ar fi confirmat-o, dar Mim nu îndrăznea – nu putea – să se uite la el.

Auzi uşa compartimentului închizându-se, urmată de paşii care se îndepărtau pe coridor – paşi lungi, apăsaţi, aşa cum îşi amintea să umblase tăietorul de lemne. "O, nu, nu, *nu!..."* îşi spuse ea.

Într-un târziu, adormi mângâiată de gândul că, dacă era într-adevăr el şi o vedea a doua zi dimineaţa, urma să aibă în faţă o femeie cu totul diferită de fata pe care escortase în

ajun. Acesta fu ultimul ei gând.

* * *

Se trezi cu numele "Barlow" pe buze. Acest lucru i se păru destul de surprinzător, căci nu se gândise prea mult la numele omului la care se ducea să se angajeze. Ridică ochii spre suportul pentru bagaje şi-şi dădu seama cum îi venise în minte. Pe eticheta singurei valize de acolo era scris numele "Barlow". După nume părea să fie scrisă o destinaţie, dar o ascundeau franjurile unui covor. Probabil Mim reţinuse involuntar numele "Beryl" seara, înainte de a adormi.

Privi în jur şi văzu că fratele ei nu era în compartiment. Luându-şi buretele de baie şi prosopul din geantă, Mim porni pe culoar, spre toaletă. Pe la jumătatea drumului, auzi glasul însufleţit al lui Karri.

– Mai spune-mi despre Big Timbers, Blaise.

Vocea se auzea dintr-un coridor îngust aflat în spatele compartimentului de bagaje. Pe bancheta strâmtă stătea aşezat un bărbat, ţinându-l pe fratele ei pe genunchi.

De astă dată, Mim nu mai coborî ochii. Ştia că nu se putea ascunde la nesfârşit.

Aşadar, nu se înşelase. Glasul era al vărului familiei Clinfield care o însoţise în ajun. Orice îndoială îi fusese risipită de acele cuvinte rostite cu însufleţire: "Mai spune-mi despre Big Timbers, *Blaise."*

– Sunt stejari mătăsoşi, fagi, nuci negri, arţari argintii, cedri roşii şi obişnuiţii scoarţă-de-fier.

– Scoarţă-de-fier sunt arbori de cauciuc, nu-i aşa?

– Da, Karri, şi cei mai duri eucalipţi din toţi, deşi tu, fiule, ai una dintre cele mai frumoase granulaţii.

– Copacul karri, vrei să spui? Nu-l ştiu. Tata m-a botezat Karri fiindcă era pictor.

– E un copac din vestul Australiei, fiule, şi din el se fac podele foarte bune, la fel ca din jarrah.

Din clipă-n clipă, se temea Mim, fratele ei mai mic, cucerit de bărbatul cel prietenos, avea să adaugă că pe sora lui o chema Mimosa – şi, uite-o Blaise, tocmai a venit!

Făcu repede un pas înainte, pentru a împiedica o asemenea dezvăluire.

– Aici erai, iubitule! spuse ea.

– El e Blaise, îl prezentă Karri. Blaise Barlow.

Prin urmare, valiza era a lui – lucru firesc, în compartiment încă nu venise nici un alt pasager. Era o conincidenţă ciudată, că întâlnise numele Barlow de două ori în aceeaşi săptămână, dar nu neverosimilă, din moment ce nu era un nume chiar atât de ieşit din comun.

Totuşi, Karri găsea numele "Blaise" destul de rar – rar şi ciudat, după cum o şi spuse.

– Nu, Karri, nu e deloc aşa, îl dojeni Mim cam înţepată, este un nume englezesc vechi.

Îi aruncă o privire tăietorului delemne.

– Sau, poate, e francez?

Oml îşi scosese o pipă şi o umplea metodic, apăsând tutunul cu un deget ferm, brun ca lemnul. Karri, care nu mai văzuse pe nimeni fumând pipă, trăind în lumea de ţigări şi portţigarete lungi a Lydiei, se uita fascinat.

– Nu ştiu, spuse tăietorul de lemne. Înţelegeţi, nu mă numesc Blaise, ci Blaze. B-l-a-z-e. Ceea ce înseamnă flacără, văpaie, vâlvătaie...

Îi surâse lui Mim, cu dinţii strălucindu-i albi pe chipul negricios.

– Deci tot e un nume ciudat, nu-i aşa, Mim? insistă Karri. Adevăratul lui nume e Bernard, şi zice că-l pot numi Bern sau Blaze, cum îmi place, iar mie îmi place "Blaze". Pentru că în tabăra lui de tăietori de lemne – sau ţapinari, Mim, cum le spun canadienii, Blaze zice că proprietarul taberei de-alături îşi zice ţapinar, dar lui Blaze îi place mai mult tăietor de lemne – deci, în tabăra lui de tăietori de lemne, care se numeşte Big Timbers, Blaze aprinde întotdeauna mai întâi un foc, ca să nu-i ia foc copacii. Ce ciudat, nu-i aşa, să aprinzi focul ca să opreşti focul.

– E o veche măsură de prevedere, pe care am aplicat-o dintotdeauna, îi spuse lui Mim tăietorul de lemne. Îi înconjur pe băieţii mei cu o fâşie de pământ ars...

Mim îl privi întrebătoare.

Blaze zâmbi, arătându-şi din nou dinţii strălucitori.

– Copacii, explică el scurt. Întotdeauna am făcut-o, şi de-aici mi s-a tras reputaţia.

Îşi vârî pipa în gură şi o aprinse.

– Şi numele.

– Blaze! zâmbi radios Karri.

– Cred, iubitule, că ar fi timpul să te speli, îi spuse Mim pe un ton matern.

– M-am spălat! protest indignat Karri, întorcându-şi faţa într-o parte şi-n alta, ca să dovedească. M-am spălat cu Blaze.

– Aha...

Un moment, lui Mim nu-i trecu prin minte nici un răspuns.

– Atunci, mă duc să mă spăl şi eu.

– Povesteşte-mi mai departe, Blaze! îl rugă Karri pe tăietorul de lemne. Ajunseseşi la eucaliptul ăla înalt de trei sute de picioare. Ai spus că-l cheamă Tall Feller.

Răsuflând uşurată, Mim se duse să se spele.

Când reveni pe coridor, văzu că micul culoar era gol, ceea ce însemna că Blaze şi Karri se întorseseră în compartiment – unde mai apăruseră încă trei bărbaţi.

– Jock Fennell, Tim Brothers şi Paul Sadler, îi prezentă Blaze Barlow. S-au urcat la staţia dinainte. Băieţi, dumneaei este...

– Doamna Thomas, spuse Mim cu sufletul la gură, sperând că fratele ei nu-şi uitase lecţia.

– Am fost toţi patru colegi la o şcoală forestieră din Sydney, îi explică Barlow. Ori de câte ori mă întorc din sud, iau trenul, nu avionul, îi anunţ şi pe ceilalţi şi mergem împreună până la Brisbane, făcând schimb de însemnări.

– N-ar fi mai ieftin să vi le trimiseţi prin poştă?

– Preferăm contactul direct, zâmbi Blaze. Oricum, băieţii trebuie să se ducă şi ei la Marele Fum din când în când.

– Adică la Brisbane, doamnă Thomas, îi explică Jock Fennell. În pădurea noastră, suntem doar la patru ore distanţă de Brisbane.

Cam nervoasă, Mim se întrebă unde era pădurea lui Blaze Barlow. Spusese: "Ori de câte ori mă întorc din sud...", deci era clar că locuia la nord. Cât de departe, spre nord?

– Presupun că aveţi foarte multe însemnări de schimbat, spuse ea politicoasă.

– Destule, confirmă al doilea om, Tim Brothers. Lemnu-i lemn pretutindeni, dar

administrarea lui e diferită, la latitudini atât de îndepărtate.

– Cât... cât de îndepărtate?

– Aproape o mie de mile distanţă, vorbi şi Paul Sadler. Trei dintre noi, am rămas în New South Wales, doamnă Thomas, dar Blaze aci de faţă a ars drumu' pân-n nordul îndepărtat.

În nordul îndepărtat – în nordul Queensland-ului, unde locuia acel Barlow la care se ducea să se angajeze. O, nu, protestă inima lui Mim, acest Barlow nu putea să meargă tot acolo.

– Nu l-am prea ars, spuse tărăgănat Blaze Barlow. Nu uita c-am apărut abia al doilea în scena cherestelei. Şi ani de zile am fost tot al doilea.

– Întrebarea e: *el* te lasă să uiţi?

Blaze Barlow îşi aprinse din nou pipa. Pufăi din ea un moment, apoi o scoase din gură.

– Nu, răspunse el.

– Deci, discordia continuă? întrebă cu compasiune Jock.

– O să continue atâta vreme cât el rămâne la aceeaşi atitudine. Dar să nu vorbim despre problemele mele personale, ci despre cele comune, pe care sperăm să le remediem. În legătură cu acel weevil cu care aveai dificultăţi, Tim – care mai e situaţia?

Mim îl auzi pe Tim descriind situaţia, îl auzi pe Paul vorbind despre un nou joagăr mecanic, îl auzi şi pe Jock. Dar cel mai tare îşi auzea bătăile inimii.

Cum avea să reacţioneze viitorul ei şef, dacă acest om îl întâlnea întâmplător într-o zi şi, la fel de întâmplător, îi dezvăluia faptul că noua lui ajutoare avea două feţe – aceea a unei tinere cu un frate, şi aceea a unei mame cu un fiu? Căci, chiar dacă pe ea n-o recunoştea, avea să-l recunoască pe Karri. Erau deja prieteni buni.

Schimbarea înfăţişării ei putea declanşa o anchetă. Ancheta putea ajunge până la Lydia. Un moment, Mim se gândi la toate lucrurile care se puteau întâmpla, şi păli.

Apoi îşi aminti cât de întins era Queensland-ul, cât de departe s-ar fi aflat o tabără de cherestegii de o plantaţie de zahăr – lantaţia de zahăr spre care se îndrepta ea – cât de...

– Mi-e foame, Mim, îi întrerupse Karri şirul gândurilor, întorcându-se dinspre fereastră.

– Sigur că da, iubitule, am ceva de mâncare în geantă.

– Ce-i asta? interveni Blaze Barlow. Micul dejun la pachet? O, nu...!

– Dar...

– Vom lua cu toţii micul dejun la vagonul restaurant. De fapt, am şi rezervat masa.

– Masa? Dar...

– Sunteţi invitaţii mei. Sau ai lui Jock, ai lui Tim ori ai lui Paul, dacă au vândut mai mulţi buşteni decât mine în trimestrul ăsta. Cum e, băieţi? Vom compara încasările, iar câştigătorul achită consumaţia.

Aceste cuvinte păreau ciudate din partea unui om bogat, dar poate că Blaze Barlow prefera să rămână pe picior de egalitate cu prietenii lui.

Mim încercă să protesteze, însă Karri, cu ochii cât faruriile, pornise deja spre vagonul restaurant. Fără îndoială, examinase încă dinainte tot trenul.

– Pot să beau un cacao, Blaze? Lydia zice că-i o risipă fără rost, când este ceai gata făcut, deşi Mim spune că pentru un copil cacao e mai bun.

– Poţi să bei mai mult decât unul, fiule – două cești, dacă vrei. Şi cine-i Lydia?

Atraşi ca de un magnet, ochii lui Karri se îndreptară spre ai lui Mim.

– Două cești ar merge de minune, Blaze, ocoli el răspunsul.

– Două cești de cacao, îi comandă Blaze ospătăriței, cinci cafele, fructe, șuncă, ouă – toate cele...

Se întoarse spre Paul.

– Cum te-ai descurcat cu lăstarii ăta de lemn-de-talc?

Conversația revenise la subiectul cherestelei.

Mim își lăsă gândurile să se abată spre acel Barlow unde urma să se angajeze, întrebându-se cum era viața pe o plantație de zahăr și ce o aștepta acolo. Apoi îi auzi pe bărbați râzând și reveni în prezent.

– Cam netipic pentru tine, nu-i așa, Blaze, îl tachina amical Tim, să fii cavaler de onoare pentru altcineva?

Mim se îndreptă de spate.

– Netipic, cum spui, fu Barlow de acord. Totuși, s-a dovedit a fi un ocol destul de plăcut.

– Ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru, deduse Paul pe un ton complice. Era brunetă sau blondă?

Își scoasese țigările și le oferea celor din jurul mesei. Mim clătină din cap. Blaze Barlow refuză și el, scoțându-și nelipsita pipă.

– Ei? întrebă Jock, râzând. Răspunde la-ntrebare, omule. Blondă sau brunetă?

Urmă o pauză – oare mai lungă decât ar fi fost firesc să fie? Mim n-ar fi putut spune nici moartă.

Apoi, tăietorul de lemne răspunse tărăgănat:

– Domnișoara avea păr auriu.

Capitolul 4

Putea să-şi fi dat seama? Doamna Jones, de la apartamentul doi, nu-şi dăduse seama. Domnişoara Castle se lăsase păcălită, şi şoferul de autobuz, şi casieriţa de la gară, şi controlorul care-i condusese la locurile lor, şi-atunci cum ar fi putut să ghicească acest om? Nimic nu sugera că ar fi ştiut, răspunsul lui nu ascunsese nimic concret, numai pauza păruse cam prea lungă, iar aceasta putea să fi fost şi doar o plăsmuire a imaginaţiei ei.

Karri citea cu voce tare denumirile gărilor prin care treceau, dar Mim nu vedea decât nişte litere învălmăşite.

– Banyabba, citi Karri. Îmi place cum sună, la fel ca Binbilli a noastră.

Un moment, Blaze ridică privirea.

– Taci, Karri, îi şopti Mim la ureche fratelui ei.

– E-n regulă, zâmbi radios Karri. Cu Blaze, nu contează.

Mim prefera să nu riște. Ca să prevină alte palavre periculoase, scoase jocul "Şerpi şi scări".

Jucară înverşunat până la Risc, apoi Karri, ca întotdeauna, termină partida urcând pe şerpi şi coborând pe scări.

– Aşa e, aprobă Blaze Barlow, întrerupându-se pentru câteva momente din conversaţia despre cherestea. Şerpii nu sunt întotdeauna duşmani, aşa cum îi credem, fiule.

– Ce mai face Cecil? îl întrebă Tim pe Blaze.

Îi făcu lui Mim cu ochiul:

– El e şarpele de casă de la Big Timbers.

– Face bine, mulţumesc, dădu din cap Blaze, deşi nu la Cecil mă gândeam.

Întoarse capul spre Karri, serios.

– A fost odată un Copperhead mic, iar mama lui i-a spus: "Să nu treci niciodată pe lângă tufişurile mari, fiindcă acolo locuiesc oamenii cu beţe lungi şi grele." Dar micul Copperhead voia să vadă lumea, aşa să s-a dus.

Făcu un gest de neputinţă.

– Şi-aşa s-a sfârşit povestea.

– A murit, Blaze?

– Da, fiule. Şi majoritatea şerpilor sunt aşa, nu vor decât să arunce o privire. Puţini caută intenţionat să te atace.

– Cred că ar fi mai bine să joci din nou jocul ăsta aşa cum trebuie, o sfătui Jock pe Mim, altfel Inimă-de-aur aci de faţă o să-i bage băiatului în cap tot felul de idei sucite.

– Mă rog, toţi sunt făpturile lui Dumnezeu, îi aminti moderat Blaze, amintindu-i lui Mim cum numise copacii "băieţii" lui. Cum îi putuse fi teamă de el.

Tim se uită la numele unei staţii.

– În jumătate de oră ajungem la Brisbane, anunţă el.

Mim începu să adune lucrurile, recunoscătoare pentru prezenţa celorlalţi trei bărbaţi. Cu ei, nu conversau decât pe teme generale, şi încă nu era sigură în legătură cu pauza pe care i se păruse c-o depistase.

Când ajunseră în sfârşit la ultima staţie, Mim reuşi să scape mai uşor decât îndrăznise să spere. În agolmeraţia călătorilor, ea şi Karri ieşiră din gară, în Brisbane.

Karri, cu ochii mari la vederea nenumăratelor poduri, părea să fi uitat de prietenul

lui. Timp de aproape o oră, nu-şi dădu seama că-l lăsase în urmă pe tăietorul de lemne.

Deodată, se opri în loc.

– Mim, unde-i Blaze?

– Cu prietenii lui, desigur, iubitule.

Îl privi drept în ochi.

– Karri, îi spuse ea serios, te rog să fii rezonabil. Nu *noi* suntem prietenii lui.

– Dar al meu este.

Băiatul nu mai adăugă nimic, dar Mim observă că buza de jos îi tremura, iar mâna pe care nu i-o ţinea ea într-a ei i se ridică la ochi.

– Iubitule, te rog, nu plânge.

– Nu plâng, Mim, doar... doar m-am şters la ochi cu mâmneca.

Dragul de el! Numai de-ar fi putut să fie şi ea la fel de tare şi curajoasă ca fratele ei! Însă n-ar fi fost recomandabil să încurajeze acea prietenie. Când fugise de la Lydia, trebuise să fie cât mai prudentă, iar Mim considera că încă mai era necesar. Şi-l alungă din minte pe Blaze Barlow şi strânse mâna lui Karri într-a ei.

– Vom trece prin grădini, Karri, o să fie distractiv. Aici trăiesc tot felul de plante care nu cresc în Sydney. Li se spune plante tropicale.

Karri se mai înveseli, deşi încă mai avea o expresie nesigură. Mim simţea şi ea aceeaşi incertitudine. Nimic nu e mai neliniştitor decât un oraş străin, chiar dacă ziua este însorită, caldă şi veselă.

Ajunseră la gară mult prea devreme, pe peron încă nu era nimeni, dar când casa se deschise, Mim fu bucuroasă că veniseră din timp. Curând, însă, cunoscu un moment de panică. Trenul nu avea compartimente, ci numai cuşete.

– Noroc că nu suntem în sezon, bombăni casierul, consultându-şi diagrama. Iarna, n-aţi fi avut nici o şansă. Când pornesc spre nord tăietorii de trestie-de-zahăr, un loc liber nu mai rămâne.

– Acolo mergem şi noi, spuse Karri. La o plantaţie de trestie-de-zahăr.

– Pe bilet nu scrie aşa, răspunse casierul, dându-le tichetele. Gara asta e în zona forestieră. Următorul, vă rog.

Mim şi Karri plecară de la casă, şi o femeie le luă locul.

– Ce înseamnă zonă forestieră, Mim? întrebă Karri.

Mim preferă să nu-i explice. Nu-i plăcea deloc golul pe care începea să-l simtă în stomac. Noroc că trenul tocmai sosea la peron.

– Bundaberg, Rockhampton, Townsville, toate staţiile de la până la Cairns, anunţă vocea din megafon.

Cât mai departe de Lydia, îşi spuse Mim, încercând să-şi facă puţin curaj. Îl luă pe Karri de mână şi se urcă în vagon.

Acolo, însă, o aşteptau alte probleme. Cele două locuri erau în cuşete diferite.

– Dar fratele meu... începu ea.

– Regret, domnişoară, va trebui să stea cu un domn, iar dumneavoastră cu o doamnă.

– Dar...

– Îmi pare rău, domnişoară.

– E doar un băieţel...! protestă Mim.

– Regulamentul, domnişoară.

– Dar nu-l pot lăsa singur!

– Regret, dar aşa spune regulamentul.

– Nu vrea să vină cu mine? întrebă un glas pe care-l cunoşteau preabine.

Deşi crezuse că nu voia să-l mai vadă, dintr-o dată Mim se pomeni plângând la pieptul lui lat.

Karri plângea şi el, fără să se mai ascundă – dar de fericire.

– E Blaze, Blaze e! chiuia el.

În sfârşit, Mim se desprinse de la pieptul lui Blaze, întrebându-se cât din machiaj îi şterseseră lacrimile. Dar în acel moment nu-i mai prea păsa. Nu simţea decât o imensă şi minunată uşurare.

– M-ai tras în piept la Brisbane, spuise Blaze Barlow, luându-i geanta şi punând-o în cuşeta lui. Dar nu mi-am făcut griji, fiindcă ştiam că urma să te găsesc în seara asta.

– De unde-ai ştiut? Trenul e foarte lung.

– Am ştiut, fu singurul lui răspuns.

Apoi se întoarse spre Karri.

– Mă tem că va trebui să dormi în patul de sus, fiule, pe mine mă doare piciorul.

Ştia instinctiv ce le place copiilor, îşi spuse Karri, şi se mai pricepea şi să le ofere cu tact.

– O, Blaze! exclamă Karri.

* * *

Trenul pornise. La fel ca în seara trecută, străbătea suburbiile oraşului. Mim nu vedea prin ferestre altceva decât şiruri de străzi luminate.

Li se aduse cafea, şi o farfurie cu pâine prăjită. Mim cuprinse ceaşca în mână, parcă pentru a se mângia cu căldura ei, apoi acceptă cu recunoştinţă încă una, după care, ridicând ochii spre Nick, roşi vinovată şi puse ceaşca jos.

– Hai, ia-o, îi zâmbi el.

Mim se simţi datoare să-i explice.

– Înţelegi, eram cu Karri... începu ea nesigură. Şi nu... n-am vrut să-l duc într-o cafenea... vreau să zic, un copil...

Blaze ridică o mână mare şi bronzată.

– Nu te repezi. Ai spus "eram cu Karri". Ia să ne oprim puţin aici...

Mim împinse cafeaua într-o parte. N-o mai voia, nu voia decât să scape.

– N-am făcut nimic rău! izbucni ea.

– Sunt sigur. Pe de altă parte, ridică scurt Blaze privirea, peste pipa pe care şi-o aprindea, eşti sigură că e bine ce faci?

– Nu te înţeleg.

– Sentimentul e reciproc.

Termină de aprins pipa, dar nu şi-o puse în gură.

– Ce-ar fi să ne explicăm amândoi, ca să nu mai existe nici o neînţelegere?

– Nu am nimic de spus. Îl... îl duc pe băiat în nord. Am o slujbă care mă aşteaptă acolo.

– Mă rog, pentru început tot e bine. Şi eu mă duc în nord. Înapoi la tabăra mea de cherestegii. Te rog să-ţi bei cafeaua.

Mim sorbi, cu privirea în jos. Când ridică ochii, văzu că Blaze încă se mai uita la ea.

Avea ochii de un căprui maroniu ca lemnul, la fel ca părul şi pielea bronzată. Oare cât de mult puteau să *vadă* acei ochi? se întrebă ea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Blaze spuse alene:

– Din locul unde cresc copacii mei, văd peste un platon drept până la Oceanul Pacific. Marea calitate a unor ochi este aceea de a privi la distanţă, aşa se spune...

Trase din pipă, apoi încheie calm.

– Am o vedere foarte pătrunzătoare.

– Foarte bine... mormăi neclar Mim.

– Dar nu la fel de bine a fost ieri la recepţie când, întorcându-mă la fata pe care o escortasem, am descoperit că dispăruse.

Ce să facă? Să pară surprinsă? Să simuleze că nu înţelegea? Să se arate înţelegătoare?

– Unde Dumnezeu te-ai dus? întrebă Blaze.

După un timp, adăugă cu reproş:

– Nu e nevoie să-mi spui, totuşi. Am aflat că erai tot o înlocuitoare.

Mim nu-l mai asculta, minunându-se doar de perspicacitatea lui.

– Dacă eşti nedumerită, urmă el calm, şi te întrebi cum te-am recunoscut, află că pentru mine a fost la fel de vizibil ca deosebirea dintre un lemn de cicoare şi un arbore de cauciuc pătat.

Mim ridică bărbia.

– N-aş şti să le deosebesc.

Pe neaşteptate, Blaze zâmbi.

– Ai să înveţi, îi promise el.

– Pe o plantaţie de zahăr?

Drept răspuns, Blaze îi luă tichetul de rezervare a locului, pe care Mim şi-l pusese lângă ceaşca de cafea, alături de poşetă. Îi aruncă o privire, apoi îl puse la loc.

– De ce neapărat zahăr?

– Acolo, în nord, sunt o mulţime de plantaţii.

– De bumbac, şi de orez, şi de fricte tropicale, in, floarea soarelui... Şi turişti, şi cherestea, şi mai multe alte activităţi, comentă el pe un ton sec.

– Pe hartă, insistă copilăreşte Mim, lângă Binbilli, scrie "zahăr?. Karri mi-a arătat.

– Facă se uita la Binbilli *Siding,* ar fi văzut cherestea, replică Blaze.

– Dar pe panoul de la agenţie scria tot zahăr...

Lăsă fraza neterminată. Abia acum îşi aminti că nu scrisese decât "BARLOW'S, NORDUL QUEENSLAND-ULUI, CAUTĂ..."

– Cunoşti Binbilli Siding?

– Ar fi şi cazul.

– Şi... şi...

Nu se putea îndura s-o spună.

O spuse Blaze în locul ei.

– Acolo locuiesc.

Locuia la Binbilli Siding şi se numea Barlow. Nu putea însemna decât un singur lucru. Mim rămase cu gura căscată. Încă înainte de a începe să lucreze pentru el – *dacă* avea să mai înceapă, după cele întâmplate – se afla într-o situaţie tulbure. Mai devreme sau mai târziu – iar cuvintele lui: "la fel de vizibil ca deosebirea dintre un lemn de cicoare şi un

arbore de cauciuc pătat" dădeau de înţeles că avea să se întâmple destul de devreme – trebuia să-i explice de ce-şi schimbase fizionomia. Cum ar fi îndrăznit să-i spună adevărul?

Dar exista un adevăr pe care trebuia să-l recunoască, dacă Blaze nu-l ştia deja.

Aşa că mărturisi.

– Sunt angajata dumneavoastră, domnule Barlow.

Blaze trase din pipă un minut încheiat. Apoi spuse:

– Nu a mea.

– Adică... Da, înţeleg...

Faţa lui Mim se crispase.

– Nu mă doriţi... acum, după ce...

– Nu te-am dorit niciodată.

Dintr-o dată, zâmbetul acela neaşteptat lumină iar chipul lui Blaze.

– N-o lua în sens personal. Vreau să spun, niciodată n-am avut nevoie de o angajată nouă.

– Dar pe panoul de la agenţie scria...

– Ce scria?

– "Barlow's caută".

– Aha, dădu el din cap, da, acum înţeleg.

– Şeful de echipă a trimis cererea?

– Nu am nici un şef de echipă – în sens oficial, vreau să spun. Las asta în seama lui Barlow's.

Mim îl privi nedumerită.

– Barlow şi Barlow's, continuă el. Hotarele noastre se ating, dar ne desparte o lume întreagă.

– Nu înţeleg.

Blaze îşi îndesă tutunul în pipă şi o aprinse din nou.

– M-ai auzit spunând, în Expresul de Brisbane, că noi patru – Jock, Tim, Paul şi cu subsemnatul, am terminat împreună şcoala forestieră şi am pornit să ne facem un rost.

– Îmi amintesc.

– Aveam Concesiuni ale Coroanei. Înţelegi ce ar putea fi astea?

– Cred, îndrăzni Mim, că sunt loturi de teren al Commonwealth-ului care fi se dau în arendă ca să le lucraţi şi să îmbunătăţiţi, iar dacă n-o faceţi, puteţi fi penalizaţi.

– Vorbeşti ca şi cum ai avea tu însăţi o concesiune, zâmbi Blaze. Desigur, mai sunt şi alte prevederi. În domeniul cherestelei, cel puţin. Una dintre ele conţine o secţiune pentru lemnul de esenţă moale, de care Australia duce lipsă, cultivat exclusiv pentru uzul guvernului. Se folosesc copaci de prăsilă selecţionaţi, din care se cresc puieţi speciali, iar un inspector însemnează regulat anumiţi copaci care trebuie să fie rezervaţi pentru traversele de cale ferată, şi alte detalii. Dar, în linii mari, e o concesiune bună şi generoasă.

– Şi-atunci...?

Blaze făcu o pauză, privindu-şi un moment pipa.

– Greşeala pe care am făcut-o eu a constat în alegerea locului.

– Nu e bun?

– E perfect, în Queensland cresc cei mai buni copaci din Australia. Din păcate, acolo mai e încă cineva. Blaise Barlow.

– Dumneata te numeşti Blaze Barlow.

– Adică, "Flacără", îi aminti el. Pe el îl cheamă chiar Blaise, deşi acolo îşi spune mai mult Barlow's.

– De ce?

– Fiindcă e rege, răspunse scurt tăietorul de lemne.

– El a venit acolo primul, îşi aminti Mim un fragment din conversaţia auzită în expres.

– Cu mulţi ani în urmă. Bunicul lui era acolo. Şi străbunicul lui, din câte ştiu.

Blaze făcu încă o pauză.

– Mă urăşte de moarte.

– Blaise...

Mim reflectă la acest nume, apoi ridică privirea.

– Blaise se numeaomul care ar fi trebuit să mă escorteze la nuntă, vărul Clinfield cel bogat.

– Blaise Barlow *este* vărul Clinfield cel bogat.

– Dar nu înţeleg... Vreau să zic, tocmai ai spus că te urăşte, şi totuşi i-ai ţinut locul la nuntă.

– Uită-te la mine, îi ceru tăietorul de lemne. Am eu faţă de nuntaş?

– Nu, dar...

– Barlow se aştepta, ştia cum m-aş fi perpelit tot timpul. Are o minte de-a dreptul diabolică.

– Şi l-ai lăsat să-ţi facă asta?

Mim îl privea cu ochi mari.

– Te temi de el, sau ceva?

– Nu mă tem sau ceva, dar întâmplător sunt într-o poziţie dezavantajoasă.

– Dezavantajoasă?

– Hotarele noastre se ating, ţi-am spus. Încă de la început am avut necazuri din cauza asta, eu nu-mi cunoşteam pământurile la fel de bine cum şi le cunoaşte el pe ale lui. Nu încă.

Mim încă nu înţelegea.

– Aşa că te pedepseşte?

Blaze Barlow îşi adună umerii.

– Într-un fel.

– Tot nu te urmăresc. Eşti un om în toată firea.

– Şi el la fel – ca şi marea majoritate a populaţiei de sex masculin din nord. *Acum* înţelegi?

– Nu.

– Uite cum e. Pentru că trăim într-un stat al tuturor posibilităţilor, majoritatea populaţiei migratoare masculină, virilă, între douăzeci şi treizeci de ani, a venit în nord. Acum e o adunătură şi, deşi prinde bine pentru viitor, pe moment situaţia e destul de delicată. Pe scurt, noi, localnicii, trebuie să stabilim un sistem. Mai pe şleau spus, într-un climat fierbinte, unde şi populaţia are sângele fierbinte, nu ne rezolvăm gâlcevile cu pumnii.

– Atunci, cum vi le rezolvaţi? Trimiţându-vă duşmanii la nunţi? întrebă ironic Mim.

Blaze Barlow răspunse fără undă de ironie:

– Cel care are puterea dă tonul. Cel dezavantajat se supune.

– Parcă ar fi o ceartă între copii.

– E între bărbaţi – bărbaţi care ştiu unde poate duce temperamentul, la latitudinea de nouăsprezece grade.

– Dar o *nuntă...!* protestă Mim.

– Ştia că aveam drum la Sydney. Fără îndoială, s-a gândit că, dacă mă îmbrac într-un costum de maimuţoi, suntem chit.

– Chit pentru ce?

– Defrişasem copacii dintr-o vale de-ale lui. Fără intenţie. Crezusem că erau ai mei.

– Nu puteai să-l despăgubeşti?

– Sincer, nu, şi la fel de sincer, nici el n-ar fi vrut banii, are destui.

Îi aruncă o privire complice.

– Nu de-asta te duci şi tu acolo?

Indignată, Mim răspunse:

– Nici nu-l cunosc.

– Dar ai auzit de el.

– N-am auzit nimic! insistă ea, şi mai indignată.

Blaze ridică din umeri.

– Majoritatea candidatelor se gândesc la asta, deşi până acum a reuşit să scape de însurătoare.

Geamul se aburise. Mim îl şterse cu degetul, pentru a vedea afară nişte ocoluri de vite.

– Cât de mult îl antipatizezi, comentă ea, şi numai fiindcă trebuie să dansezi după cum îţi cântă el.

– De data asta nu, îi reaminti succint tăietorul de lemne. Fugiseşi, aşa că n-am mai avut cu cine dansa. Ceea ce, cred, înseamnă că acum e rândul tău.

Mim rămase cu privirea prin porţiunea ştearsă de pe geam. Străzile luminate se împuţinaseră.

– Da, spuse Blaze Barlow, citindu-i din nou gândurile, lumea e mică. Până şi în tren am primit locuri în acelaşi compartiment.

– Epti sigur să nu tu ai aranjat asta?

– Încă nu văzusem puietul cel de soi ales, spuse el, iar pentru fata de la nuntă n-aş fi făcut-o. Foarte drăguţă, recunosc, dar nu pe gustul meu.

– Şi care e gustul tău?

Blaze o privi iar drept în ochi.

– Am să-ţi spun când te voi vedea aşa cum eşti.

– Mă vezi acum.

N-o contrazise, ci doar se rezemă de spătar, întrebând:

– Cum arăţi *în realitate,* Mim?

Lui Mim îi venea să ţipe de frustrare, ştiind că Blaze avea tot dreptul s-o chestioneze, din moment ce-i depistase şiretlicul.

– Cu siguranţă, nu intenţionai să continui prefăcătoria, nu? continuă el. Pe căldura de la noi, ar fi fost extrem de incomod.

– Nu am de gând să continuu.

– De ce ai adoptat-o, la început?

– Nu pot să-ţi spun şi, oricum, prefer să nu vorbesc despre asta.

– Ai tot dreptul.

Blaze îşi bătu pipa de latul palmei.

– Dar numai atâta timp cât mă asiguri că băiatul nu va avea de suferit. Ţi-am spus, e un puiet de soi ales.

– Pentru el o fac, replică Mim, pe un tomn defensiv.

– Ce anume? Fugi?

– Da.

În sfârşit, fără tragere de inimă, o spusese.

Blaze o privea lung, aşteptând şi alte amănunte.

– Eşti încăpăţânată, conchise el, când văzu că nu mai continua, dar la fel sunt şi unii dintre copacii mei, şi totuşi de obicei au lemn bun. În regulă, pentru moment am terminat cu întrebările. E clar că-l iubeşti pe puiet, ceea ce-mi ajunge. Înşelătoria nu-mi place. Faptul că-l pui pe copil să mintă.

– Nu fac asta.

– *Mim?*

– E numele meu adevărat. Prescurtare de la Mimosa.

– Deci, n-am fost prea departe de adevăr cu Lâna-de-Aur, aşa-i? Chiar ai păr auriu?

– Nu, blond-şoarece. Tatăl meu era pictor.

– Da, Karri mi-a spus.

Blaze îi aruncă scurt o privire piezişă.

– Poate considerai că mediul artistic e nepotrivit pentru aducaţia copilului?

– Continui să mă iscodeşti, şi mi-ai promis că n-ai s-o faci. Nu, nu cred asta şi, oricum, tatăl meu a murit.

– Îmi pare rău. Şi mama?

– A murit acum câţiva ani.

– Atunci, de cine fugi? Cine e Lydia?

– Cred că ai nu numai vederea, ci şi auzul foarte bun. Şi memoria, comentă iritată Mim.

– Da, Lydia strâmbă din nas la cacao, când ceaiul e gata făcut, nu-i aşa? Cine e? Maştera cea rea?

Obrajii lui Mim se înroşiră ca focul. Îşi muşcă buza tremurătoare.

– Îţi dau cuvântul meu, îi aminti el simplu. Nu e nevoie să mai spui nimic, Mim. Şi-acum, du-te şi culcă-te puţin, dar dacă dimineaţă vrei să dormi mai mult, fă bine şi spală-ţi acum părul, altfel tovarăşei tale de călătorie i se va părea cam suspect.

Nu mai adăugă nimic, iar Mim îi fu recunoscătoare. În fond, şi ea, în locul ei, ar fi privit cu suspiciune toată acea mascaradă.

Când ieşi de la spălător, Mim îl întâlni pe culoar şi-i simţi atât de intens privirea, încât se opri, alarmată.

– Karri? întrebă ea.

– Doarme ca un fluture în cocon.

– M-ai speriat... te uitai atât de intens la mine...

– Voiam să văd cu ochii mei – şi nu e şoarece, ci ghindă. Îmi plac foarte mult stejarii, probabil dintr-o dorinţă de a atinge inaccesibilul. În Australia nu creştem decât stejar-de-mătase, care e cu totul altceva.

Îi văzu expresia nedumerită şi zâmbi cald.

– *Blond-ghindă,* explică el, nu "blond-şoarece".

Capitolul 5

Era într-adevăr Calea Strălucirii Soarelui, aşa cum spunea reclama, reflectă Mim a doua zi dimineaţa, când deschise ochii. Era abia cinci dimineaţa, dar cerul strălucea deja, iar norii matinali erau auriţi de soare.

Se sculă şi se îmbrăcă, atentă să nu-şi deranjeze tovarăşa de călătorie. Când se întoarse de la spălător, îi întâlni pe Blaze şi Karri. Fratele ei sărea în sus de emoţie.

– Luăm micul dejun cu prima serie, îi spuse el lui Mim, şi e mai bine aşa, zice Blaze, pentru că o să ne rămână timp ca să facem loc pentru plăcinta cu mere de la Rosedale.

– La Rosedale trebuie să aibă plăcinte cu mere, dădu din cap tăietorul de lemne, serios. Fără ele, călătoria în nord nu mai are nici un farmec.

– Atunci mă tem că nici noi n-avem nici un farmec, replică ferm Mim. Am mâncare în geantă.

Karri se îndepărtase pe coridor, ca să exploreze celălalt capăt al trenului.

– Vrei să spui că stai prost cu banii? întrebă Blaze Barlow în stilul său direct, cu care Mim începuse să se obişnuiască.

Roşind, Mim nu-i răspunse.

– Trebuie să fie o simplă meschinărie, pentru că, orice s-ar spune despre el, King Barlow numai zgârcit nu e. Ţi-ar fi făcut *cadou* biletele.

– Nu le-am primit.

Vorbise fără să gândească. Mai bine şi-ar fi muşcat limba.

– Vrei să spui că nu ţi-a avansat nimic, nici măcar biletele?

– Ba da, dar...

Degeaba, acum trebuia să-i spună.

– Nunta a durat mai mult decât crezusem. Când am ajuns la agenţie, închisese.

– Şi a trebuit să cumperi biletele din banii tăi?

– Da.

Îi spusese destul, nu era nevoie să adauge că putuse fugi numai datorită confuziei cu plicul.

– Sărăcuţa de tine, o compătimi Blaze, nici nu mă mir că încerci să faci economii. Veţi fi invitaţii mei, desigur. Nu mai face mutra asta, poţi să-mi dai banii înapoi din primul salariu.

N-avea nici un rost să discute, mai ales acum, când Karri se întorsese şi-i povestea încântat cum aflase de la Blaze că pe Sunlander se servea întotdeauna ananas la micul dejun. Neconsolată, Mim îşi spuse că, după ce-şi achita toate datoriile, n-avea să-i mai rămână mare lucru din primul salariu.

Se auzi semnalul, şi porniră prompt spre vagonul restaurant.

– Chiar ai vorbit serios despre plăcintele alea cu ananas, comentă Mim.

– Mai serios mă gândesc la altceva, replică tăietorul de lemne. La slujba asta a ta... I-ai telegrafiat lui Barlow's că vii?

– Nu, de ce?

Un timp, Blaze nu spuse nimic. Îl ajuta pe Karri cu o felie de ananas. Făcea totul atât de firesc, încât Mim se întrebă dacă avea familie.

– Nu te-ai gândit, întrebă el într-un târziu, că absenţa ta de la agenţie, când trebuia să-

ţi iei biletele, ar fi putut însemna că te răzgândiseşi?

– Nu, nu m-am gândit... adică...

Lăsă fraza neterminată. Dintr-o dată, începuse să se *gândească.*

– Dar domnişoara Castle trebuie să fi ştiut că, dacă mă răzgândeam, aş fi contramandat, murmură ea.

– Aşa crezi. Eu, în locul ei, mi-aş fi spus doar atât: "Altă neserioasă..." Tu nu?

– Nu... sau, cel puţin...

Nici de astă dată nu duse fraza până la capăt.

– Problema e, spuse Blaze Barlow, că Barlow's nu e acum acolo, altfel ai fi încurcat-o la semnal. Îi plac fetele tinere şi blonde.

– Am douăzeci şi unu de ani şi păr şoricel.

– Ghindă, o corectă el.

Mim trecu mai departe.

– Cum adică, nu-i acolo?

– S-a dus pentru un timp la casa lui de pe coastă. Îl pasionează navigaţia – n-ar renunţa la ea pentru nimic în lume. De-asta n-a venit la nunta verişoarei lui.

Ridică din umeri.

– Şi mi-a pasat sarcina mie.

– Dar cineva tot trebuie să fie acolo! replică neliniştită Mim.

– Tocmai asta-i problema, repetă tăietorul de lemne. Caroline n-o să te lase să intri.

– Caroline?

– Caroline Pettit. A venit acum doi ani şi s-a agăţat ca iedera. Supervizează lecţiile prin corespondenţă ale copiilor tăietorilor de lemne. Barlow's are o mulţime de angajaţi.

Îi aruncă lui Mim o privire enigmatică.

– Ce rol urma să joci?

– Companie şi ajutor, mormăi Mim.

– Terţă, mai bine zis, răspunse tărăgănat Blaze Barlow.

– Ce vrei să spui?

– E înalt, e brunet, chipeş şi *bogat,* îi reaminti el. Ce şi-ar putea dori mai mult o fată? Caroline nu cere mai mult, iar Barlow e clar c-o ştie, aşa că a dat anunţ pentru un număr în trei.

– E obscen ce spui!

Mim o putea spune, căci Karri, care terminase de mâncat, hoinărea spre capătul vagonului.

– Obscen, dar adevărat.

– Vrei să spui că, în cazul ăsta, Caroline n-o să mă primească la Barlow's?

– Bag mâna-n foc. Şi nici nu va trebui să te justifici. N-ai luat biletele, deci e clar că te-ai răzgândit în legătură cu slujba.

– Dar voi fi acolo, la faţa locului. Asta nu va dovedi că...

– Nu dovedeşte nimic, mai ales când eşti o candidată de douăzeci şi unu de ani.

– Nu sunt drăguţă.

– Eşti destul de drăguţă în ochii oricărei femeii geloase.

– Obscen! repetă ea.

– Dar adevărat, nu se lăsă nici Blaze. Ascultă, într-un fel, mie Caroline chiar îmi place, vreau să spun că măcar e directă, dar ştiu cum îi funcţionează mintea, cum ar trebui

să lucreze ca să-l prindă în cursă pe Bruce.

– Bruce?

– În nord, când nu e Barlow, e Bruce. Probabil că Blaise e numele lui pentru Sydney.

– Te-au înverşunat pedepsele, observă Mim.

– Dar, spre norocul tău, fetiţo, nu m-au şi orbit.

– Spre norocul meu?

– Altfel, ai fi rămas cu ochii-n soare la nouăsprezece grade latitudine.

– Dar nu va refuza să mă primească.

– Va refuza, fii sigură. Îl vrea pe Blaise. Până acum, n-a avut nici o concurentă. Crezi că, după ce n-a reuşit de una singură, e dispusă să încerce în prezenţa competiţiei? În nici un caz, Mim.

– Dar... dar trebuie să mă angajez! Nu... nu mă pot întoace.

Mim se ridică brusc de la masă şi plecă înapoi în cuşeta ei, lăsându-l pe Karri cu tăietorul de lemne.

Nu peste mult, auzi semnalul pentru seria a doua la micul dejun şi ştiu că Blaze şi Karri aveau să se întoarcă. Privi pe fereastră, deznădăjduită. Fără slujbă, fără bani – ce putea să facă?

– Uite-o pe Mim! exclamă Karri. Urmează Rosedale, Mim, şi plăcintele cu mere.

– Nu fi lacom! îl mustră ea.

– Nu e lacom, e nerăbdător, o corectă tăietorul de lemne, aşa cum îmi plac şi mie copacii, dornici să crească şi să se înalţe, încercând să-i întreacă pe ceilalţi.

– Păcat că nu suntem toţi copaci! spuse Mim furioasă.

– Viaţa ar fi mult mai uşoară, fu Blaze de acord. Aş putea să dobor regele – sau, şi mai bine, l-aş însemna pentru traversele de cale ferată.

– Chiar dacă nu practici violenţa, e clar că o ai în minte! îl acuză Mim.

– Nu uita că până acum el a impus sistemul, nu el. Ascultă, mai avem de mers cu trenul ăsta toată ziua, toată noaptea şi toată dimineaţa de mâine. Să nu ne certăm atât de curând.

– Blaze, ce-i iarba aia mare? îi întrerupse Karri.

– Trestie, fiule, iar prin părţile astea are cel mai bogat conţinut de zahăr din lume.

Sunlander-ul intră în Rosedale, şi toţi pasagerii, sau cel puţin aşa păru, alergară la bufet.

– Ţi-am spus eu, zâmbi Blaze, care ajunsese acolo printre primii şi tocmai se întorcea cu o pungă plină de plăcinte cu mere. Fără ele, nu se poate numi călătorie în nord.

Ziua trecea pe nesimţite – străbăteau mai mult câmpii şi şesuri de coastă dar ocazional mai apărea şi câte o înălţime împădurită. Pe o asemenea înălţime, îşi spuse Mim, se afla şi Binbilli Siding. Se uita afară curioasă, deşi ştia că mai aveau douăzeci şi patru de ore de mers, de fiecare dată când viteza trenului scădea. Privind-o din celălalt capăt al compartimentului, Barlow comentă tărăgănat:

– Ţi-am spus, mai avem ziua de azi, noaptea, şi dimineaţa de mâine.

– Toate sunt prea mari...

O spusese cu puţină teamă, dându-şi seama cât de întinse erau spaţiile în statul acela vast.

Blaz, care o auzise, îi arătă două înălţimi ce se apropiau.

– Mount Christian şi Mount Convenient, deci nu eşti foarte departe de civilizaţie,

Mim.

Mim reuşi să zâmbească vag.

Alte plantaţii de zahăr, uneori câmpii cu mazăre Gambia, despre care Blaze spuse că era cultivată numai ca să fie îngropată cu plugurile, spre a furniza azot pentru recolta de zahăr, pe alocuri câte un oraş construit pe coastă, aproape la o zvârlitură de băţ distanţă de insulele Marii Bariere de Corali.

– De pe platou, putem vedea Bariera, spuse tăietorul de lemne, dând din cap.

– Cred că e foarte frmoasă.

– Ai să vezi.

Mim îşi aminti din nou situaţia imposibilă în care se afla.

– Şi cum am s-o văd, dacă n-am unde să mă duc?

Se apropia înserarea. Karri, obosit după ziua agitată, privea norii care nu mai erau arşi de soare, ci pastelaţi, ca nişte perne pentru apusul acestuia.

Blaze Barlow o privi pe Mim drept în ochi.

– Ai putea să vii cu mine, îi propuse el.

– Cu tine?

– De ce te miri?

Mim stătu un moment pe gânduri.

– Mi-ai spus că ai o casă mică.

– În comparaţie cu a lui Barlow, dar cred totuşi că s-ar găsi loc pentru încă o persoană şi jumătate.

– Şi o slujbă pentru persoana respectivă, ca să poată întreţine jumătatea?

– Cred că da. Într-o tabără de tăietori de lemne se găseşte întotdeauna de lucru.

– Ce fel de muncă?

– Mă rog, nu companie şi ajutor, noi nu avem asemenea posturi fanteziste, dar nu ne-ar strica o dirigintă de poştă.

– Dirigintă de poştă? repetă Mim.

– Am treizeci de oameni, îi spuse Blaze. Primesc şi trimit scrisori. E o adevărată corvoadă să sortezi corespondenţa, după o zi de tăiat lemne. Şi-n plus...

– Da?

– Autorităţile au hotărât să plaseze oficiul poştal pe proprietatea mea. Dacă Barlow's vrea un timbru, trebuie să vină până la Big Timbers, adăugă el, zâmbind răutăcios.

– Şi vine?

Zâmbetul i se şterse de pe buze.

– Până acum, nu, recunoscu Blaze amărât.

– Mai spune-mi despre oficiul ăsta poştal.

– Te interesează postul?

– Nu, dar...

– E o coşmelie şase pe şase. Munca presupune adunarea corespondenţei, trimiterea ei în oraş, vânzarea timbrelor şi manevrarea centralei telefonice.

– Chiar există şi o centrală telefonică?

– Una mică. Ai să te înveţi repede cu ea.

– N-am să mă învăţ cu nimic, spuse categoric Mim.

Oricât ar fi fost de disperată, nu putea să-şi asume un asemenea risc. Ca să se angajeze la stat, ar fi trebuit să-şi dea numele, datele personale. Nu avea curaj.

– O să fie în regulă, o asigură Blaze, cu obiceiul lui deconcertant de a-i ghici gândurile. Oficial, eu sunt dirigintele poştei, aşa că numai pe mine mă priveşte pe cine angajez.

– N-am spus...

– Nici eu, replică el.

Mai trecură câteva mile. Lumina asfinţitului devenise violacee.

– Gândeşte-te, Mim, o îndemnă tăietorul de lemne.

– Am venit aici ca să mă angajez la Barlow's.

– Ei, când povestea cu Barlow's o să pice...

– Cum poţi spune asta? De unde ştii că o să pice?

– Când o să pice, reluă el, îl vei avea la dispoziţie nu pe Barlow's, ci pe Barlow.

Se înnopta. Karri adormise. Când sună semnalul pentru cină, nici nu se clinti.

– Cred c-am să te pun în pat, fiule, spuse Blaze.

Aruncă o privire spre Mim.

– Ce zici, o fi mâncat destule plăcinte cu mere ca să se poată lipsi de cină în seara asta?

– Tu ar trebui să ştii mai bine, răspunse ea cu oarecare nemulţumire. De când se urcaseră în Sunlander, Blaze îl luase în primire pe fratele ei.

După ce-l culcă pe Karri, Blaze o întrebă grav dacă avea vreo obiecţie.

– Nu vreau să te îndepărtez de el, dar mă gândeam că poate ai nevoie de odihnă.

Pe buze i se repeziră cuvintele: "Ce te face să crezi c-ai putea să mă îndepărtezi?" dar în schimb îl întrebă numai atât:

– Ai ceva împotrivă dacă nici eu nu iau cina?

– Nu cumva pentru că-mi eşti deja datoare?

– Nu, pur şi simplu am mâncat şi eu o mulţime de plăcinte.

Blaze dădu din cap şi se aşeză lângă ea.

Trenul gonea prin noapte, iar ici şi colo se zăreau rândurile de lumini ale oraşelor.

– Ce ţinut întins... mai murmură Mim, şi adormi.

* * *

Când deschise ochii, era culcată în patul ei, acoperită cu o pătură. Probabil Blaze o dusese în braţe.

Se uită la ceas. Era trecut de ora douăsprezece. Mai aveau mult de mers, aşa că se dezbrăcă şi se culcă de-a binelea.

Dimineaţ, luară micul dejun în vagonul restaurant, apoi Blaze Barlow spuse:

– Adună-ţi lucrurile, trenul nu stă mult.

Mim îşi dădu seama că încetiniseră din nou şi se uită afară. Trenul urca printre nişte dealuri.

Ar fi vrut să se uite în vie la pădurea verde şi deasă, la formele pe care le alcătuiau stejarii, fagii, nucii negri, arţarii argintii, dar ritmul trenului se schimba deja, semn că ajunseseră pe culme. Totuşi, nu văzu nici o gară, iar Blaze îi spuse:

– Nici nu există, sărim jos şi gata.

Coborî el primul, luă bagajele, apoi pe Karri, după care o ajută şi pe Mim.

Trenul porni din nou, mai repede de astă dată, coborând panta. Peste câteva clipe,

dispăru.

Fascinată, Mim se întoarse spre explozia de verdeață, spre copacii aliniați regulat pe sute de metri, și spre cei nealiniați, festonați cu plante parazite și orhidee agățătoare. Cu respirația tăiată la vederea acelei frumuseți, știu că-i părea bine că venise – chiar dacă Blaze Barlow avea dreptate, și n-o aștepta nici o slujbă, chiar dacă rămăsese blocată pe paralela nouăsprezece.

Capitolul 6

În luminişul îngust de lângă calea ferată era parcat un Land Rover. Blaze Barlow se îndreptă calm spre el şi deschise portiera. Puse bagajele înăuntru, apoi se întoarse spre Mim şi Karri, dând din cap.

– Poftiţi în vagoane! îi invită el.

– E al tău? întrebă Mim, nevenindu-i să creadă.

– Da.

– Şi l-ai lăsat aici? În fond, trebuie să fi fost plecat câteva zile.

– Câteva săptămâni. Ce crezi că i s-ar fi putut întâmpla? Să-l ia cineva la o plimbare de plăcere?

Râzând, Blaze arătă spre drumul plin de hopuri şi noroi roşcat adânc, şi presărat cu bolovani colţuroşi.

– Aici viaţa nu-i deloc blândă, zâmbi el. Într-un loc caăsta, nici nu se poate altfel.

– În care caz, cred că s-ar putea să fiu acceptată la Barlow's, în fond.

– Dacă viaţa nu-i blândă, răspunse tărăgănat Blaze, Caroline cu atât mai puţin.

Se urcaseră cu toţii. Blaze se întoarse spre Mim, privind-o în ochi.

– Te-am prevenit cum ai fi primită la Tabăra de Cherestegii Barlow's. Mai vrei să te duci?

– Sigur că da.

Karri, care se aşezase în spate, declară:

– Eu vreau să mergem cu Blaze.

– Facem ce spune Mim, fiule, răspunse Blaze.

– Eu spun Barlow's.

Mim vobise tăios, pentru că o singură privire spre faţa fratelui ei o înştiinţase că acesta acceptase imediat şi fără discuţie răspunsul tăietorului de lemne. Cu siguranţă, Blaze Barlow cucerise respectul şi afecţiunea lui Karri.

Blaze porni jeep-ul, şi o luară la stânga.

– Drumul din dreapta unde duce? se interesă Mim.

– La Big Timbers.

– Asta-i tabăra ta, Blaze! exclamă însufleţit Karri.

– Aşa e, fiule.

Începră să urce prin prima lume verde, lungla primordială exterioară şi, deocamdată, neatinsă. Deasupra lor, un plafon de frunze neîntrerupt acoperea cerul.

– Noaptea, spuse Blaze, guanoul broaştelor răspândeşte o lumină verde.

Nu peste mult, intrară în a doua lume verde, plantaţiile de ferigi, unde se vedea şi pământul roşu printre plante, precum şi cerul albastru, printre frunze.

Drumul forester şerpuia prin pădure, mereu în sus. Apoi, dintr-o dată, ieşiră într-o poiană, iar Mim ştiu că ajunseseră pe platou şi, dacă s-ar fi întors, ar fi văzut jos plantaţiile de zahăr şi, dincolo de ele, Marea Barieră de Corali, aşa cum îi spusese Blaze. Dar rămase cu privirea înainte, spre Barlow's, căci ca să ajungă acolo străbătuse atâta drum, zile în şir.

Găsi tabăra de cherestea foarte mare, cu o casă înaltă şi destul de opulentă, după care se întindea un şir lung de căsuţe, o clădire despre care află că se folosea ca şcoală, chiar şi un magazin.

– Aici se vând mai mult veste negre şi pălării de paie, o informă Blaze.

– Un magazin! se minună Mim.

– Ţi-am spus că Barlow's a fost rege.

Cu curaj, Mim coborî din maşină. Se întoarse să-l ia şi pe Karri, dar băiatul se prefăcea că scotea o geantă şi dispăruse sub banchetă. Era hotărât să rămână cu Blaze până la sfârşit.

Ridicându-şi bărbia, Mim îl lăsă acolo. Parcurse cei câţiva paşi până la casă, urcă treptele şi sună la uşă.

I se răspunse aproape imediat, iar fetei care-i deschise îi căzu vizibil faţa la vederea ei. Era clar că aşteptase pe altcineva.

Mim intenţionase să nu se bâlbâie, dar nu se putu stăpâni.

– Sunt... sunt noua... companie şi ajutoare...

Caroline – Mim presupunea că era Caroline Pettit – o măsură cu privirea, apoi spuse:

– Nu se poate, nu aşteptăm aşa ceva.

– Dar am primit repartizarea de la Castle.

– Aţi contramandat-o.

– Nu, n-am contramandat nimic.

– Dacă aţi fi venit aici oficial, domnişoara Castle ne-ar fi telegrafiat, replică rece Caroline. Nu omite niciodată să ne anunţe.

– Dar s-a produs o confuzie. Am ajuns prea târziu ca să mai iau biletele, aşa că mi-am plătit drumul din banii mei şi am venit singură.

– Îmi pare rău, ridică din umeri fata.

Situaţia devenea ridicolă. Înroşindu-se la faţă, Mim o şi spuse, pe un ton indignat.

– N-am ce face, stărui netulburată Caroline. În lipsa domnului Barlow, eu administrez activităţile de-aici, şi pur şi simplu nu vă pot accepta, în asemenea circumstanţe nesatisfăcătoare.

Blaze Barlow li se alătură agale.

– Circumstanţele ar fi modificate dacă ar avea treizeci şi unu de ani, în loc de douăzeci şi unu? întrebă el ironic. Te sfătuiesc să te uiţi mai bine, Carol. Bruce ţi-ar putea aduce o concurentă reală, mâine-poimâine, dacă n-o angajezi pe ea.

– Tot ce ştiu e că n-am primit nici o confirmare de la Castle.

Caroline Pettit începu să închidă uşa.

– Dar... protestă Mim.

Uşa se închise.

– Ţi-am spus eu, ridică din umeri tăietorul de lemne.

În timp ce pornea Land Rover-ul, cu Mim din nou lângă el, adăugă:

– Îmi pare rău de chestia cu "concurenta reală", Mim. I-a fost adresată numai domnişoarei Pettit, desigur.

– E-n regulă. Ştiu că nu-i fac concurenţă, şi tocmai asta mă nedumereşte.

– Faptul că nu te acceptă, vrei să spui? N-ar accepta-o nici pe Gorgona.

– Mulţumesc!

– Nu mi-o lua în nume de rău, nici pe asta, nici pe aia cu concurenţa. Efectiv, am vrut să spun că n-ai putea s-o înlături – nu eşti genul.

– De unde ştii tu ce gen sunt?

– Nu ştiu, dar presupun că-m următoarele câteva săptămâni am să aflu. N-ai unde să

te duci şi, oricum, chiar dacă ai avea unde, nu
ţi-au mai rămas bani. Va *trebui* să vii cu mine.

– Eu...

– Îţi place aici, nu?

– Da, dar...

– Şi lui Karri îi place – aşa că, ce te îngrijorează?

Pe Mim o îngrijorau multe, şi începu să le enumere, cam bâlbâindu-se:

– Situaţia în care... în care am nimerit... întâmplător, nu... cum să spun... nu-mi permite să-mi fac publicitate.

– N-o să ai nici o publicitate.

– Dar, cu siguranţă, te întrebi... vreau să zic, m-ai văzut cu o înfăţişare diferită...

– Cu două înfăţişări diferite. Dar întrebările pe care mi le pun eu nu vor ajunge mai departe. Îţi dau cuvântul meu de onoare. Ce altceva ar mai fi, Mim?

Mai erau multe. Mim aruncă o privire scurtă spre ochii lui limpezi şi duri ca lemnul şi preferă să nu continue.

– Ştiu ce te îngrijorează, spuse el pe neaşteptate, şi e o mare prostie.

Mim înţepeni în scaun.

– Te întrebi unde ai să locuieşti, nu-i aşa? Ei bine, am să-ţi spun. Vei avea o cabană mică, numai a ta – propriii tăi patru pereţi. Nici o grijă în legătură cu proprietatea, Mim, nici un inconvenient. Ei, dar văd că râzi!

Mim râdea într-adevăr – râdea în hohote, uşurată, căci numai laaşa ceva nu se aşteptase.

Cam ţeapăn, Blaze spuse:

– Şi-n plus, mai sunt şi alte femei.

– Câte?

– Păi, vreo trei, patru...

– Vrei să spui că nu *ştii?*

Blaze stătu un timp pe gânduri.

– Nu, recuoscu el, zâmbind fără voia lui.

Coborâseră din nou spre calea ferată, în acelaşi loc de unde porniseră, iar acum Blaze o luă pe drumul din dreapta.

– Nu există nici o scurtătură? întrebă Mim.

– Dacă ai putea să zbori, ai ajunge acolo în câteva minute, dar ne desparte o ravină pe care n-aş încerca s-o traversez nici cu jeep-ul ăsta, nici cu altul. Şi nici pe jos, la drept vorbind.

Străbăteau din nou marginile virgine ale pădurii tropicale de lângă plantaţie.

– Vorbeşte-mi despre acea primă vale cu copaci, cei pe care i-ai defrişat din greşeală, ai lui Barlow, îi ceru Mim.

– Era o vale neatinsă, cam ca asta, aşa că greşeala a fost scuzabilă.

– Ai defrişat-o?

– Da, şi în locul lui Barlow aş fi fost la fel de revoltat. Nici eu n-aş fi vrut ca băieţii mei să fie atinşi decineva. Oricum, a fost o eroare, cum am spus.

– Asta a fost prima voastră întâlnire?

– Da. Din păcate, Barlow nu ştia că veneam încoace, altfel poate ar fi fost pregătit. Fusese regele platoului atât de mult timp, încât pentru el a fost un adevărat şoc.

– I-ai arătat hârtiile de concesionare?

– Da, la care el mi-a atras atenţia că-i încălcasem proprietatea.

– Şi o încălcaseşi?

Tăietorul de lemne dădu din cap.

– Descifrasem greşit harta.

– Ai fi putut să-i arăţi cât de mult defrişaseşi pentru el.

– *Dacă* ar fi vrut ca valea să fie defrişată, şi imediat a declarat că nu voise – evident. Oricum, n-o făcusem în stilul lui. Asta e marea problemă, Mim, că nici unul dintre noi nu face nimic la fel, nici măcar tăiatul copacilor. El îi doboară altfel. Taie unul astfel încât să cadă peste altul, şi se prăbuşesc toţi ca popicele. Mie nu-mi place metoda asta.

– Şi?

– Şi mi-a spus cât îi datoram, ştiind prea bine că pentru el nu însemna nimic, iar pentru mine era o sumă imposibilă. N-aveam un sfanţ.

– Şi?

– Excluzând forţa fizică, de care ţi-am explicat că nici nu poate fi vorba aici, trebuia să rămân la ordine – la ordinea lui. Trebuia să-i dobor personal şase copaci, ca să mă achit.

Buzele i se strânseră, amintindu-şi.

– A râs de mine ca de-un boboc ce eram – pe-atunci.

– Şi erai?

– În comparaţie cu el, da.

– Şi acum?

– Nu ştiu. Nu ştiu... repetă gânditor Blaze Barlow.

– Mi-ai spus că au mai avut loc şi alte fricţiuni, nu? îl întrebă Mim.

– Da. În majoritate, incidente de frontieră.

– Dar, cu siguranţă, v-aţi făcut garduri, nu-i aşa?

Blaze o privi neîncrezător.

– Garduri? Domnişoară, aşteaptă numai să vezi până unde urcă hotarele.

Acum, maşina mergea pe serpentinele, printre plantaţii cu copaci nu la fel de mari ca la Barlow's, dar la fel de bine aliniaţi, pe linii drepte ca privirea directă a tăietorului de lemne.

– Şi ce alte "pedepse" ai mai meritat? întrebă cu nepăsare Mim, nemulţumită de comparaţiile pe care le făcea.

Blaze râse abătut.

– A trebuit să-i tai scânduri dintr-un copac. Trei transporturi am avut de făcut.

Aruncă o privire piezişă spre Mim.

– Şi a trebuit să mă duc la o nuntă.

– Toate sunt atât de infantile! izbucni ea.

– Deşi eu sunt cel pedepsit, şi nu mă bucur deloc de ceea ce am avut de făcut, numai infantile nu le găsesc. O vreme, am fost la un pas de necaz, aici, în ţara vieţii libere şi uşoare. Majoritatea imigranţilor vin din ţări cu tulburări, aşa că nu-i de mirare că umblă cu nasul pe sus. Pe lângă asta, diferenţele culturale şi climaterice duc la combinaţii deloc uşoare. Au avut loc câteva revolte naţionale, vreo două răzmeriţe, o dată s-au format nişte bande. Dar totul s-a liniştit, şi cred că datorită nouă. N-am rezolvat lucrurile aşa cum ne dictau imboldurile noastre masculine fireşti, prin acţiune. Am apreciat că, într-un climat cald, temperamentele fierbinţi pot fi la fel de uşor inflamabile ca vremea, iar o scânteie între

doi oameni riscă să pună pe foc două sute. Aşa că...

Blaze zâmbi.

– N-am dat niciodată exemplu rău.

Mim dădu din cap gânditoare, recunoscându-i judecata sănătoasă.

– Şi tu, Blaze? Tu ce-ai decretat, când ai dat tonul?

– Ţi-am spus. Încă nu l-am dat. Greşesc încontinuu. Sunt încă relativ crud, verde şi fără experienţă, dar am să-l ajung din urmă.

Drumul urca acum foarte abrupt, dar Mim nu era conştientă de înălţimea ameţitoare, gândindu-se numai la situaţia aceea curioasă.

– E o ţară ciudată, spuse ea.

– Dar foarte civilizată, sublinie Blaze. Nu folosim violenţa. Asta nu înseamnă civilizaţie? Ei bine, iată şi casa – şi fără comparaţii, te rog.

Nu era loc pentru nici o comparaţie. Clădirea era cât un sfert din locuinţa lui Barlow's. Dar edificiul principal, fără etaj, înconjurat de cabane montane dispuse ca razele unei roţi, era construit cu cap. Cu cap fusese clădit şi joagărul amplasat la o oarecare distanţă pe drum, astfel încât rumegușul roşiatic să nu ajungă până la locuinţe. Aceeaşi chibzuinţă se folosise şi la alegerea copacilor lăsaţi pentru umbră şi înfrumuseţare.

– E foarte frumos, aprecie Mim, cu grijă să nu se arate prea entuziasmată.

– Mulţumesc. Dar priveliştea? Pe cea de la Barlow's ai pierdut-o.

Întorcând capul, Mim văzu sub ei drumul abrupt pe care urcaseră, mozaicul plantaţiilor de zahăr, apoi întinderea albastră a Oceanului Pacific, cu insulele visătoare ale Marii Bariere de Corali. Frumuseţea peisajului îi tăia respiraţia.

Karri alergase înainte, spre cabana pe care Blaze le-o indicase ca fiind a lor.

– Are de toate, Mim! strigă el în extaz. O sobiţă, o masă şi scaune, şi...

Glasul îi ezită.

– Blaze, ce-i asta?

– William Pufăitorul. Urcuşul de la locurile de tăiat din vale e considerabil, aşa că nu-i spunem niciodată Billy. Pe o pantă abruptă ca a noastră, merită să i se folosească tot numele.

– Un trenuleţ! Până şi trenuleţul nostru propriu! exclamă Karri, în culmea entuziasmului.

– Barlow's are o flotă de tractoare şi trailere de cherestea care ar putea să care şase Williami Pufăitori la fiecare transport, preciză Blaze.

– Dar e un *tren!* insistă Karri.

O luă la fugă în lungul liniei, pentru a examina mica locomotivă, iar Blaze duse lucrurile lui Mim în cabană.

– Dacă ai nevoie de ceva, strigă, o instrui el.

Mim se îndoia că ar fi putut să strige atât de tare. Cu siguranţă, William Pufăitorul pufăia foarte tare, iar de la joagăr, deşi era departe, se auzea un zgomot continuu.

– Ei, atunci strigă după semnalul de încetare a lucrului, zâmbi Blaze.

– Ăla când e?

– La ora cinci, dar tu nu pleci acasă, oamenii vor veni să-şi ia scrisorile.

Mim râse. Nu se putea stăpâni.

– Şi atunci, când strig?

Blaze se scărpină în cap.

– Dacă stau să mă gândesc, cred că cel mai bine e să faci un drum.

– Până la tine acasă?

– Da.

– E o casă foarte frumoasă, Blaze.

– Singur mi-am construit-o, din câțiva băieți de-ai mei. N-am zugrăvit-o niciodată, mi s-ar fi părut un sacrilegiu. O ung doar cu ulei, din când în când.

– Lemn de cea mai bună calitate, fu Mim de acord.

Nu păreau să mai aibă nimic de spus.

Blaze își mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi dădu să iasă.

– Ei, atunci... strigă sau traversează, fu ultima lui recomandare, pe un ton cam timid.

La fel de sfioasă, Mim dădu din cap.

Dar nu părea să aibă nevoie de nimic, căci cabana, deși simplă, era perfect echipată. Conținea două paturi, cu o perdea de rafie între ele, o mică mașină de gătit și un răcitor.

Mai exista și un fotoliu, iar Mim se așeză, cu privirea spre peretele opus. Oare era adevărat? se întrebă ea. Cum îndrăznise? *Cum am îndrăznit?*

Dintr-o dată, o cuprinse teama. Închise ochii.

Dar urechile îi rămaseră descoperite, auzind trenul, joagărul, strigătele de încântare ale lui Karri, vântul suflând printr-o mie de copaci, corul sonor al păsărilor.

Cu frica risipită dintr-o dată, Mim deschise ochii din nou, se ridică și porni prin casă. În timp ce scotea o rochie din geantă, îl văzu pe Blaze Barlow trecând pe drum, spre joagăr. Fluiera vesel, atonal. Pesemne îi simți privirea, căci se uită spre ea și-și ridică pălăria cu boruri largi pe care și-i pusese în locul celei de oraș.

Mim îi făcu și ea cu mâna. Termină de despachetat, apoi ieși în ușă.

Se întrebă de unde putea găsi ceva de mâncare. Spre deosebire de Barlow's, la Big Timbers nu exista nici un magazin. Porni spre joagăr, pe urmele lui Blaze, ca să-l întrebe.

Așa cum se așteptase, îl găsi acolo pe Karri. Joagărul funcționa zgomotos, iar aerul era plin de rumeguș. Mim se opri lângă fratele ei, fascinată. Motorul era acționat de niște cazane mari cu aburi, iar țiuitul fierăstraielor imense obliga oamenii să strige, dacă voiau să se facă auziți. William Pufăitorul tocmai adusese un buștean masiv, la acesta era luat în primire, pe rampa de descărcare, se un munte de om zâmbitor.

– El e Ollie! strigă Karri.

Bușteanul fu spălat cu un furtun, tras înainte, după care fierăstrăul îl tăie scurt în două, la mijloc. "Câte inele, atâția ani," își spuse Mim întristată, "și uite ce soartă l-a așteptat!"

– Și eu gândesc la fel, remarcă Blaze lângă ea.

Îl ciufuli pe Karri, întrebând-o în continuare:

– Vrei să vezi și atelierele?

– Vreau să te întreb despre aprovizionare. Am văzut că în cabană e și o mașină de gătit.

– Într-adevăr, dar nu e nevoie s-o folosești. Am utilat așa toate cabanele pentru muncitorii pe care s-ar putea să-i angajez într-o bună zi.

Lui Mim îi stătea pe limbă să răspundă că pe ea tocmai o angajase, dar se stăpâni.

– Vei mânca la fel ca tot personalul, îți iei farfuria de la bucătărie.

– Și tu mănânci tot acolo?

– De ce nu?

Mim simţi că i se înroşeau obrajii.

– Păi... după felul cum te purtai cu Karri, am crezut că ai o familie...

– O fac din instinct, zâmbi Blaze. Iar familie – nu, nu am.

O cuprinse de cot, îl luă pe fratele ei de mână şi porni împreună cu ei spre bucătăria de campanie.

– Nici un moment nu e mai bun decât cel prezent, spuse el. Alf, trei farfurii mixte!

Bucătarul zâmbitor, cu şorţ şi bonetă albe, le dădu trei farfurii care conţineau într-adevăr sortimente de mâncare variate. Roşii, cartofi copţui, cârnaţi mari, graşi mai-mai să plesnească, o fleică zdravănă şi, peste toate, un sos maroniu.

– În veci n-am să pot mânca atâta...! murmură Mim.

– Fă o încercare, insistă Blaze. Întotdeauna îmi dau toată silinţa, când e vorba de bucătari. Cine are bucătari buni, are şi lucrători buni, se spune – iar oamenii mei sunt foarte buni.

– Ai zis "bucătari". Deci nu ai numai unul?

– Mai e o bucătărie, în apropierea cabanei tale. Probabil că voi acolo veţi mânca. Nu e nevoie să faceţi atâta drum.

– Vrei să spui că nu contează unde mâncm?

– Când ai de-a face cu lemnul, nu ştii niciodată unde te-apucă foamea. Nici Alf şi nici Fred n-au să se uite dacă eşti muncitoare cu program niormal, dacă asta te interesa.

Mim coborî privirea spre farfurie şi văzu, surprinsă, că era aproape goală. A lui Karri se golise de-a binelea, iar băiatul o ştergea cu o coajă de pâine.

Pe Mim o străbătu un val de recunoştinţă profundă. Cu vocea puţin îngroşată, spuse:

– Trebuie să mă instruieşti ca să-mi încep munca.

– Nu azi. Azi ai să te acomodezi. Ce-ai zice de o călătorie până jos cu William, ca să vezi o tăiere?

– O, da! exclamă implorator Karri.

Se urcară în locomotivă, iar Blaze îi arătă lui Karri de ce manetă să tragă. Cale de vreo cincizeci de metri, călătoria decurse lin, după care, fără veste, calea ferată începu să coboare aproape vertizal. Mim ţipă, iar Karri chiui de plăcere. Curând, însă, teama îi pieri, alungată de încântare, căci trenuleţul intră într-un hăţiş atât de des încât n-ar fi încăput acolo nici un jeep.

Şinele luară sfârşit, iar William, cu un duduit de mulţumire, parcă, se opri, scuipând un nor de fum şi aburi. Pasagerii coborâră.

– Băiatul ăsta va fi dat jos, indică Blaze un copac. Uite ce platformă au pregătit tăietorii.

Îi arătă o schelă şubredă înaltă cam de doi metri şi jumătate. Lângă baza trunchiului fusese crestat un V. În partea opusă, scoarţa era desprinsă.

– Vom sta în partea asta a drujbei, Mim. Întotdeauna trebuie să faci aşa.

– De cât timp lucrează la copacul ăsta?

– De trei sau patru ore. O doborâre terminată e considerată de obicei o dimineaţă de muncă încheiată cu succes. Tăietorii lucrează în perechi, mai întâi cu topoarele, apoi cu fierăstraiele.

Îşi îngustă ochii spre copacul condamnat.

– Cred că e aproape gata, îi vei vedea pe tăietori sărind la o parte când aud copacul vorbind.

– Vorbind?

– Ascultă.

Mim auzi un trosnet slab, ca un oftat, apoi tăcere, urmată de încă un oftat, după care văzu tăietura începând să se lărgească. Urmă sunetul oamenilor sărind la distanţă şi, în sfârşit, un zgomot crescând cu ecou care umplu plantaţia, în timp ce copacul începea să se încline, tot mai repede, pentru a-şi trânti la pământ tonele de ramuri.

Frunzele încă mai fremătau când tăietorul de lemne o întoarse brusc pe Mim în altă direcţie.

– Pe lângă băiaul ăsta, care a primit un tratament de V.I.P., azi tai traverse de cale ferată.

Glasul îi era puţin mai aspru, şi nu se uită spre copacul căzut.

– Am pus mâna pe o comandă indiană apreciabilă. Căile ferate australiene îşi aleg de obicei singure traversele, de obicei din scoatţă-de-fier sau lemn-alb, la mărimea de opt pe nouă. Comanda asta e pentru talc şi pentru un lemn cu fibra mai densă.

Aruncă o privire spre fierăstratele mecanice pe care oamenii lui le foloseau pentru traverse şi-şi cocoşă umerii.

– Aş prefera sunetul securii late, decât infernul ăsta, comentă el.

– Se mai foloseşte securea?

– Subsemnatul a folosit-o la ordinul lui Barlow's, după ce fusese curăţată o vale de copaci. Ţi-am spus, zâmbi el trist. În mod destul de trist, Mim, destul de trist pentru un tăietor de lemne, nu mi-e dor de secure. Prefer oricând fierăstrăul.

– De ce?

– O simplă preferinţă. Cumva, fierăstrăul mi se pare mai puţin violent.

– Iar ţie nu-ţi place violenţa.

Blaze dădu din cap.

– Să nu crezi din asta că un fierăstrău nu e rapid, îl apăr el. În ultima prezentare de la Gidgie, Barlow's a primit panglica albastră la concursul de fierăstrău cu o singură mână.

– Gidgie?

– Scuză-mă, am uitat că eşti nouă pe-aici. Gidgie e dincolo de platou, oraşul cel mai apropiat, şi anual se ţin acolo festivaluri.

– Prin "Barlow's" te referi la unul dintre oamenii lui, bineînţeles, nu?

– Nu, mă refer la rege însuşi.

Se uită în jur după Karri.

– E un puiet bun, i-l lăudă el lui Mim. I-am spus să nu se ducă mai departe de-acolo, şi a respectat semnul. Acum ne întoarcem. Cred că e timpul să vezi smalţul.

– Smalţul?

– Gemul de pe pâinea cu unt, acolo, sus. De cele mai multe ori e lemn-de-trandafir, şi în general se lucrează la o tâmplărie de smalţ, dar îl fac eu însumi.

Urcară cu William – care pufăia chinuit la tot pasul – şi, la o tâmplărie mai mică, Mim văzu buştenii tăiaţi în segmente de patru metri, curăţaţi de coajă, apoi apucaţi cu cleşti de oţel şi cufundaţi în apă clocotită.

– Stau în apă patruzeci de ore, apoi sunt subţiaţi şi împărţiţi, după care se dau prin maşina de tăiat.

Blaze îşi scoase pipa şi şi-o aprinse.

– Incidental, ăsta e principalul motiv pentru care am dansat cuminte pe melodia lui

Barlow's. Maşina asta nu m-a costat nici un ban.

Când se întoarseră în tabără, soarele ajunsese la apus. Doi kookaburras se aşezară pe ramura unui sânger, începându-şi râsul hohotitor.

Karri râse o dată cu păsările, dar chipul lui mic era nedumerit.

– Eu nu văd nimic de râs, Blaze.

– Râd de ceva ce-şi amintesc, îi explică tăietorul de lemne. Într-o după-amiază, cu mulţi ani înurmă, doi kooka stăteau pe creanga unui coolabah, când au văzut un şarpe mare care tocmai înghiţea o păsărică pe care o prinsese ciugulind pe jos. Pe urmă, şarpele s-a încolăcit ca să doarmă şi, când a căscat, păsărica a zburat afară. Cei doi kooka au coborât şi au ucid şarpele, iar după aceea au fost atât de mulţumiţi, încât au făcut un lucru pe care nu-l mai făcuseră niciodată – au izbucnit în râs, şi au râs, şi-au tot râs. Au râs până după apusul soarelui. Dimineaţa, s-au trezit, au văzut şarpele mort, şi-au amintit de păsărică, şi iar au început să râdă, amintindu-şi, până când a răsărit soarele. Şi de-atunci, ori de câte ori soarele răsare sau apune, kookaburraşii îşi amintesc de pozna lor şi râd de se prăpădesc.

Karri îl asculta cu ochii mari.

– E adevărat, Blaze?

– Primii australieni aşa zic.

– Sper că şarpele nu era ca acela mic, spuse Karri încet, căruia mama lui i-a spus să nu de ducă în lume de frica oamenilor cu beţe lungi.

Blaze îşi scoase pălăria, pentru a şi-o pune mai jos pe ochi.

– Să-mi dai un ghiont dacă-l mai încurc pe puiet, îi ceru el încet lui Mim.

– Ăsta ar fi un act de violenţă, îi aminti ea.

Între timp, Karri se lămurise singur.

– Nu era unul dintre şerpii ăia care-şi văd de treburile lor, de-asta l-au omorât.

– Cam aşa ceva, fiule.

Ajunseseră la cabana lui Mim.

– E confortabil? întrebă Blaze.

– Foarte confortabil. Are de toate.

– Ştiu. Şi eu stau într-una la fel.

– Într-o cabană ca asta? Dar casa cea mare...

– Mi se părea o prostie s-o ocupe doar un singur om.

– Ai să te muţi acolo când vei avea o soţie şi mulţi copii, Blaze? întrebă Karri.

– Păi, recunoscu tăietorul de lemne, cam asta ar fi ideea...

O privea drept în ochi pe Mim. Ciudat de deconcertată, Mim întrebă din nou:

– Munca de la poştă...?

– Începe mâine. Am să-ţi arăt atunci. Acum pregăteşte-te pentru încă o farfurie mixtă. Fred o să ştie că ai luat prânzul la Alf şi va dori să-l întreacă. Iar pe urmă...

– Stingerea, cred, se amărî Karri.

– Încă vreo oră, nu. Oamenii îşi scot muzicuţele, avem şi câteva acordeoane...

Modest, adăugă:

– Cânt şi eu o melodie, la fluier.

– Eu pot să-mi iau casetofonul de la şcoală, se repezi Karri. L-am adus cu mine. Da, Mim, l-am pus când tu nu te uitai. E între cămăşile şi blugii mei. Şi Mim ştie să cânte, îl informă el pe Blaze.

– Bine, s-ar putea chiar să participăm şi la festivalul de la Gidgie.

– Şi la festival...?

Tăietorul de lemne roşi, îşi trase pălăria pe ochi, apoi ciufuli părul lui Karri.

– Ei, eu mă duc să văd de corespondenţă.

Peste cinci minute se auzi sunând semnalul de încetare a lucrului, şuierând ascuţit peste platou şi vale. Într-o clipă, joagărul amuţi, iar William Pufăitorul tăcu şi el.

Oamenii pădurii începură să apară de pretutindeni. Majoritatea erau tineri – necăsătoriţi, după părerea lui Mim. Îi adresau câte o privire prietenoasă, o înclinare a capului, un semn cu mâna. Păreau mulţumiţi s-o primească printre ei.

Văzu două femei, mai vârstnice decât ea, ieşind în întâmpinarea soţilor, şi-i făcură şi ele prietenos cu mâna. La masa mixtă a lui Fred, Mim le cunoscu – doamna Ashe, soţia contabilului, şi doamna Quist, al cărei soţ era administrator la smalţ.

– Alte femei nu mai sunt? Domnul Barlow a spus că sunt trei sau patru.

– Blaze, râseră cele două, se pricepe numai la copaci.

Dar acest lucru nu era complet adevărat. Recunoscuse o fată tânără deghizată în femeie matură – la fel de uşor cum deosebea cicoarea de cauciucul pătat.

După cină începu muzica. Pe fundalul copacilor, al cerului şi al stelelor, muzica răsuna ciudat de dulce. Ciudat, îşi spuse Mim, pentru că, excepţie făcând o vioară indiferentă, un acordeon scârţâitor, câteva chitare şi banjouri dezacordate şi un fluier chinuit – al lui Blaze – celelalte instrumente constau numai în piepteni înfăşuraţi în hârtie.

Mai era, desigur, şi casetofonul lui Karri. Şi mai era, ar fi adăugat Blaze, şi Mim.

Sfioasă la început, refuză să participe. Dar, în cele din urmă, copacii şi cerul înstelat îpşi făcuiră efectul.

Începu să cânte instinctiv. Cântă până când îl văzu pe Karri renunţând la casetofon şi rezemându-se de ea, apuizat.

Imediat, la fel ca în tren, Blaze îl luă în braţe şi porni cu el spre cabană. De astă dată, însă, Mim veni şi ea. Auzi în urma lor concertul spărgându-se. Oamenii aceia munceau din greu şi se culcau devreme.

– Puietul e frânt, spuse Blaze. A fost o zi grea pentru un băiat mic.

– Şi pentru băiata asta mare a fost obositor, căscă Mim. Sunt gata să mă culc şi eu.

– Te-ai simţit bine, Mim?

– Păi...

– Vreau să zic, mai puţin dezamăgirea de la Barlow's?

Diplomatic, Mim răspunse:

– Se putea şi mai rău.

Îl aştepta să plece, dar Blaze nu se grăbea.

– Seara asta a fost reuşită, comentă el.

Părea să insinueze o întrebare, dar Mim refuză să se lase atrasă în discuţie. Când văzu că n-avea de gând să răspundă, Blaze spuse:

– Ai cântat bine, ne-ai făcut cinste. Ai o voce foarte frumoasă.

Absurd de încântată, Mim îl contrazise:

– E mică.

– Ei, cred că şi tu eşti cam la fel.

Ochii lui maronii ca lemnul o măsurau cu privirea, estimativ.

Nu mai pleca, şi dintr-o dată stânjenită, la fel ca după-amiază, Mim izbucni:

– Noapte bună.

Cu gestul lui stingherit, Blaze vru să-şi potrivească pălăria mai jos pe ochi, apoi îşi dădu seama că nu avea pălărie şi, în schimb, îşi trecu degetele prin păr.

– Noapte bună, Mim, răspunse el şi plecă.

Capitolul 7

Dimineaţa era răcoroasă, de un cenuşiu perlat. Peste câteva săptămâni, până şi crăpatul zorilor avea să fie fierbinte, după cum le spuse Fred, dându-le farfuriile. Deşi, adăugă el, acolo pe platou sufla întotdeauna o boare de munte.

Micul dejun era foarte puţin diferit de "farfuriile mixte" de la prânz şi cină. Conţinea aceeaşi raţie generoasă de carne, cu aceleaşi garnituri abundente, plus ouă de astă dată. Înaintea farfuriilor mixte se serveau felii mari de ananas tăvălite prin zahăr şi bucăţi de pawpaw, astfel încât masa era şi mai substanţială.

– Ei, spuse tăietorul de lemne, în timp ce Karri îşi ştergea farfuria cu miez de pâine, în general nu mă deranjez să deschid oficiul poştal până la fluierul de încetare a lucrului; înainte, oamenii nu au timp. Dar, dacă vrei să te acomodezi, vom merge acum acolo.

– Şi Karri?

– N-o să aibă nici o problemă, Struthers spune că pot coborî împreună la locul de tăiere, cu William Pufăitorul. Cum ţi-am spus, Mim, e un puiet bun, n-o să deranjeze pe nimeni.

În timp ce mergeau spre oficiul poştal, Mim spuse, destul de îngrijorată:

– Mă preocupă învăţătura fratelui meu.

Tăietorul de lemne îşi scosese nelipsita pipă.

– N-ar fi trebuit să te gândeşte la asta dinainte? întrebă el.

– Nu mă aşteptasem să ajungem într-un loc unde nu sunt copii. În anunţul de la Barlow's scria: "fără obiecţii la copii", ceea ce însemna că trebuia să existe şi o şcoală.

– Foarte adevărat, dădu din cap Blaze. Carol se ocupă de asta, în sala mare.

– Deci e profesoară?

– Supervizează cursurile prin corespondenţă. Cum ţi-am spus, şi cum ai văzut, Barlow's e mare.

– Într-adevăr, confirmă Mim, cam abătută. Ar fi vrut ca fratele ei să se bucure de compania unor copii de vârsta lui.

– Trebuie să-l înscriem imediat la cursurile prin corespundenţă, spuse Blaze.

Mim nu era prea entuziasmată. Departamentul Educaţiei era o instituţie oficială şi, în actuala ei situaţie, nu voia să aibă încurcături cu oficialităţile.

Ghicindu-i gândurile, ca întotdeauna, Blaze îi reaminti:

– Chiar dacă stăteai cu el la Barlow's, tot aşa ar fi trebuit să înveţe.

Când Mim nu-i răspunse, adăugă:

– Oricum, cu ce-i strică o vacanţă? De ce nu l-ai lăsa liber încă vreo câteva săptămâni?

Era o soluţie simplă, iar Mim o acceptă cu recunoştinţă. Karri se simţea foarte bine în mijlocul naturii, iar câteva săptămâni de vacanţă nu i-ar fi dăunat cu nimic.

– Iată şi Poşta Maiestăţii Sale, în variantă Big Timbers, anunţă Blaze cu un gest teatral, descuind uşa unei cămăruţe. Era aproape goală, cu excepţia unei tejghele, a unui şir de căsuţe însemnate alfabetic şi a unei mici centrale telefonice.

– Poşta n-ar trebui să fie deschisă toată ziua, pentru telefon? întrebă Mim.

– De obicei, telefonul se foloseşte după încetarea lucrului. Pentru urgenţe, fie o deschis în mod special, fie trimit omul la telefonul din casă. Acolo e o linie directă.

– Dar în casă nu stă nimeni.

– Se mai învârteşte pe-acolo Bătrânul Bob.

– Bătrânul Bob?

– Îngrijeşte casa, de când şi-a tăiat cu toporul un deget de la picior, în vale. Era unul dintre acei copaci rari pe care trebuie să-i doborâm în întregime manual.

Mim porni prin oficiul poştal, orientându-se.

– Ai fost foarte generos că l-ai ajutat să se vindece şi să-şi păstreze independenţa, declară ea. Cât a trecut de-atunci, Blaze?

Tăietorul de lemne se înroşi la faţă.

– A, cam trei, patru...

– Săptămâni?

– Păi...

– Luni?

– Ani, răspunse cu falsă nepăsare Blaze Barlow. Şi-acum, în legătură cu centrala asta...

Îi explică lui Mim câteva detalii simple, pe care le putea stăpâni, cu toată lipsa ei de experienţă. Existau doar câteva linii, cu legătură la bucătării şi ateliere.

– Barlow's unde e? întrebă ea.

– Barlow's?

– Tabăra. Mi-ai spus că autorităţile au instalat aici oficiul poştal de district.

– Dar nu şi centrala telefonică regională. Telefonul de la Barlow's, la fel ca al meu din casă, e direct. Singurul motiv pentru care regele s-ar deranja până aici ar fi ca să-şi cumpere timbre, pe care Caroline le ţine, fără îndoială, în colţe mari, mărunţiş sau ordine de plată – şi cine ar mai avea nevoie de astea, când are trei, patru sau chiar mai multe conturi în bancă?

Glasul lui Blaze devenise tăios.

– Nu poţi să-l suferi, aşa-i? remarcă Mim.

Tăietorul de lemne stătu un moment pe gânduri.

– Ba nu, spuse el după un timp, cred că aş putea să-l simpatizez, dacă mi-ar da măcar o şansă. Uite, în sertarul ăsta de-aici sunt timbrele.

Apoi îi arătă cum să pună în căsuţe scrisorile primite şi cum să împartă în pachete corespondenţa pentru expediere.

– N-o sortăm noi, treaba asta se face la Gidgie, îi explică el. Dacă tot sunt aici, am s-o sun pe Isabel, ca să vă fac cunoştinţă.

– Isabel?

– Nu-i ştiu celălalt nume, ea e centralista din Gidgie. Când termini de conversat cu ea, închizi, iar când pleci, închizi uşa şi o încui. Asta-i o regulă strictă a departamentului.

– Dar... dar când *lucrez?* se interesă neliniştită Mim.

– După încetarea lucrului, te vei trezi cu un val de oameni, toţi întrebând de scrisori de la iubitele lor.

– Numai atunci? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Asta... asta nu– o slujbă, e o sinecură. Cred... cred că ai inventat-o anume pentru mine.

– Atunci, crezi o mulţime de prostii, replică Blaze ursuz. De ani de zile îmi doream pe cineva care să preia fucţia asta. După ce a tăiat lemne toată ziua, nimănui nu-i mai arde s-o facă pe poştaşul, la apusul soarelui.

– Cred... cred că sunt la fel ca Bătrânul Bob, comentă Mim cu voce tremurătoare, dar îţi mulţumesc totuşi, Blaze.

– Fleacuri, îi expedie el mulţumirile, ridicând receptorul şi făcnd legătura.

După un timp, se auzi un răspuns, iar Blaze salută vesel:

– Bună, Isabel.

Destul de tare pentru ca Mim să audă, răsună o voce:

– Bună, Blaze. Ce mai e nou la Big Timbers în ziua asta veselă?

– Mai veselă ca oricând, pentru că avem o angajată nouă, cu numele...

Aruncă o privire scurtă spre Mim şi, după o pauză infinitesimală, adăugă:

– ...Thomas.

– Atunci sunteţi mult mai veseli! aplaudă nevăzuta Isabel. Locul ăla lipsit de femei are nevoie de multă veselie ca asta. De ce nu-i însuraţi pe unii din ţapinarii ăia ai voştri?

– De ce nu vii să-l vezi cu ochii tăi pe unul dintre ei?

– Am destui care se ţin după mine şi aici.

Aşa era, îşi spuse Mim. Queensland-ul era un stat populat în primul rând de bărbaţi, mai mulţi decât femeile cu vreo două sute de mii, iar majoritatea acestora se aflau aici, în nord.

Blaze o privea, continuând să converseze cu telefonista.

– Ei bine, Isabel, chiar acum e aici...

Făcu o pauză deliberată.

– *Marion,* fă cunoştinţă cu Isabel.

Şi-i puse lui Mim receptorul în mână. În timp ce pornea spre uşă, îi făcu semn să nu uite să închidă, iar Mim dădu din cap, spunând timid în receptor:

– Bună dimineaţa.

Isabel o salută cu căldură şi, imediat, începu să-i citească principalele ştiri din ziarele oraşului.

– Întotdeauna fac asta, îi explică ea. Uneori, trec zile întregi până când ziarele ajung pe platou. Aşa că, să-i dăm drumul, iubito. "Festivalul Orhideelor din Brisbane proclamat cel mai bun până acum". "Un câine salvează un copil de la înec. Ieri, în râul Brisbane..." Auzi, eşti queenslandeză?

Mim nu avea talent să mintă. Răspunse fără să stea pe gânduri:

– Sunt din Sydney.

– Aha, ia să vedem ce-are de spus *"Herald"*-ul. E de alaltăieri, aşa că s-ar putea să-l fi văzut, dar am să-l răsfoiesc totuşi. Aşa... "Un feribot nou pe linia Manly". "Primire entuziastă pentru steaua ecranului". Dacă te interesează veştile din înalta societate, "Mireasa săptămânii" a fost o anumită domnişoară Geraldine Clinfield.

Mim îşi ţinea respiraţia. Ştia că era o prostie. Chiar dacă Lydia dăduse alarma – ceea ce nu avea nici un motiv să facă, întrucât primea în continuare alocaţia pentru Karri – vestea încă nu putuse ajunge în ziare. Nu în acel ziar, oricum, căci apăruse imediat după plecarea lor.

– Mai eşti acolo, iubito?

– Da, Isabel. Ce mai scrie?

Conversară un timp, apoi Isabel îi spuse cu părere de rău că avea de lucru.

Mim făcu tot ce-i spusese Blaze, apoi aranjă în casă, ceea ce dură doar cinci minute, după care porni pe cărare spre joagăr, în căutarea lui Karri.

Abia când ajunse la magazie de scule îşi aminti că, după cum îi spusese Blaze, Karri plecase cu Struthers în vale, la locul de tăiere. Dădu să se întoarcă din drum, dar rămase pe loc, privind fascinată spre atelier.

În clipa aceea, îl văzu pe fratele ei stând într-o poziţie pe care până şi ochii ei lipsiţi de experienţă o putură recunoaşte ca fiind periculoasă. Sau se plictisise în vale şi se întorsese pe platon, sau nu se întâlnise cu Struthers. Pericolul consta în distanţa la care se afla şi solul pe care stătea. Karri respectase sfatul lui Blaze şi nu se apropiase de buşteni, dar se căţărase pe un munte de rumeguş, curios, ca să vadă mai bine cum se lucrea.

Movila era aproape la fel de mare ca atelierul. În fiecare zi i se adăugau câte douăzeci de tone. Blaze se plângea că rumeguşul le crea mari probleme, nimeni nu avea nevoie de el, iar în cele din urmă era dus de-acolo şi incinerat, focul arzând tot anul. Dacă cineva putea găsi o întrebuinţare pentru rumeguş, ar fi câştigat o avere.

Mim deschise gura să strige, dar un glas o avertiză încet, de alături:

– Nu, Mim, s-ar putea să tresară şi să declanşeze o avalanşă. Lasă-l în seama mea.

Blaze ocoli cu grijă spre marginea movilei, urcă atent, apoi se întinse, apucă strâns mâna băiatului într-a lui şi îl trase repede spre el. Totul ar fi mers bine, dar picioarele lui Karri acţionară a alunecare de rumeguş... o alunecare care, în virtutea inerţiei, îl învălui şi-l îngropă complet pe Blaze. Da, îl îngropă. Într-o clipă, dispăru.

De astă dată, Mim nu-şi mai putu stăpâni strigătul. Karri ţipa înnebunit, scormonind prin rumeguş în locul unde dispăruse Blaze. Mim îl săltă pe picioare, îi strigă la ureche, peste vuietul joagărului, să cheme în ajutor, apoi privi disperată în jur.

Nu ştia ce căuta – o lopată, un hârleţ, o cazma – dar văzu ceva ce putea să-i fie de folos. Un furtun. Era furtunul pe care-l foloseau pentru a spăla buştenii înainte de a-i da la fierăstrău. Îl luă, alergă drept spre locul unde stătuse Blaze şi împinse capătul furtunului în rumeguş, adânc.

După aceea, nu-i mai rămase decât să spere şi să se roage, în aşteptarea oamenilor. Părură să treacă ani de zile până veniră – fără îndoială, Karri avusese nevoie de timp ca să se facă auzit. În sfârşit, dintr-o dată, joagărul se opri, iar cei şase lucrători din atelier apărură lângă Mim, dând din cap spre locul pe care li-l arăta. Aduseră câteva lopeţi cu cozi lungi şi începură să sape.

Cei din vale, alertaţi, trimiseră şi alte ajutoare cu William Pufăitorul. Dezgroparea lui Blaze dură zece minute, dar când apăru, roşu din cap până-n picioare şi scuipând rumeguş, era intact şi, slavă Domnului, părea nevătămat.

Mim scoase un strigăt slab de uşurare. Îl privi cum îşi vâra capul sub robinet, iar după ce-şi clăti părul Blaze îşi scoase vesta ca să se şteargă şi privi în jur.

Alergând la el, Mim îi puse o mână pe braţ.

– Eu am fost de vină! izbucni ea. Trebuia să-i spun dinainte să nu se urce acolo. Să... să nu-l baţi, Blaze.

– Să nu *ce?*

Ochii tăietorului de lemne erau uimiţi, iar Mim, în agitaţia ei, înţelese pe dos.

– E mic şi... şi a primit atâtea... atâtea bătăi... Uită-te ce semn are pe faţă...

– Nu, o întrerupse Blaze Barlow, uită-te *tu.* Uită-te la mine.

Blând, o întoarse cu faţa spre el.

– Credeai că l-aş lovi pe puiet? întrebă el.

– Merită o pedeapsă... murmură nefericită Mim.

– Asta-i părerea ta. Eu consider că n-a făcut altceva decât ceea ce ar fi făcut orice băiat. Acum douăzeci de ani, şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

– Dar nu trebuia să se urce acolo. Uite ce era să păţeşti!

– Grămada a fost de vină, nu băiatul, dar graţie unei minţi agere, nu s-a întâmplat nimic. Cum ţi-a venit ideea să-mi împingi furtunul, Mim? Oamenii mi-au spus că tu ai făcut-o.

– Speram să ajungă la tine şi să poţi respira prin el.

– Aşa am şi făcut.

O privea cu admiraţie nedisimulată.

– Eşti o fată deşteaptă.

Laudele lui o stinghereau, aşa că Mim schimbă subiectul:

– Şi cu Karri cum rămâne? Chiar dacă n-a fost rău, totuşi, nici prea cuminte n-a fost.

– Asta rămâne de văzut. Struthers mi-a spus că a uitat de el şi a coborât singur. Oricum, dacă vrei să-l pedepseşti, Mim, uită-te la mâinile lui.

Într-adevăr, mâinile lui Karri erau zgâriate şi julite, după cum scormonise prin rumeguş.

– Ne-ar prinde bine la amândoi puţină asistenţă medicală, sugeră Blaze. Vino în casa mare, să faci pe sora.

În casă nu existau covoare, ca să fie mai răcoroasă, dar podelele erau lăcuite, la fel ca lemnăria de afară. Mobila fusese menţinută la nivelul strictului necesar, ceea ce accentua efectul de răcoare şi spaţiu.

Bătrânul Bob îi conduse la baie, unde Blaze scoase trusa de prim ajutor.

– Luăm câte o trusă cu noi oriunde mergem să tăiem, şi în fiecare atelier e câte una, dar am preferat să venim aici, ca să ne spălăm rănile cu apă caldă, spuse el.

În timp ce vorbea, Blaze dădu drumul la apă în lavabou şi cadă. Spălându-l pe Karri, Mim constată că, după înlăturarea rumeguşului roşu, mâinile lui nu se mai prezentau atât de rău. Aruncând o privire spre Blaze, văzu că şi el era aproape nevătămat.

Bătrânul Bob mormăi ceva în uşă, timid, iar Blaze traduse:

– A făcut ceai.

– Nu trebuia să se deranjeze.

– Ştie că uneori îmi place să beau o ceaşcă.

Făcu din nou inevitabilul lui gest de a-şi potrivi pălăria, ca întotdeauna când era stânjenit, îşi aminti că n-o avea, aşa că-şi trecu mâna prin părul de culoarea lemnului.

– Mi-a venit o idee, spuse el, cu o sfială băieţească. Aş vrea să serveşti tu ceaiul, Mim.

Mim o făcu, iar Karri comentă încântat:

– Parc-am fi într-o casă de oameni, Mim, ca o familie fericită!

Îşi privi grav sora.

– La fel era şi la noi înainte de a veni Lydia?

– Taci, Karri.

– Da, taci, îl admonestă şi Blaze, dar cu privirea spre Mim. Nu uita că sunt şi eu aici.

În ciuda acestui incident, ceaiul fu băut într-o atmosferă plăcută. Apoi se auzi un şuierat, iar Blaze spuse:

– Sus, domnişoară poştăriţă, îţi începe programul.

– Dar... dar e abia ora douăsprezece.

– Azi e sâmbătă, se lucrează doar o jumătate de zi. Ar fi trebuit să-ţi spun dinainte.

Mim alergă spre oficiul poştal, intră şi rămase în aşteptarea oamenilor.

– Cel mai bine, spuse alene Blaze, care o urmase împreună cu Karri, ar fi ca la început să sortezi corespondenţa primită.

Îi arătă pe podea, unde zăceau plicurile introduse prin fanta din uşă.

– Nu mi-ai spus că astea vor fi aici.

– Nici eu n-am ştiut. Oricine vine pe platou de la Gidgie, le bagă înăuntru. Dacă nu vine nimic, aşteptăm. Vezi că acel "A.B. Peters" trebuie să intre la P., nu la A.

– Sigur că da.

Mim se agita să le termine mai repede.

– Karri, du-te afară, îi ordonă ea.

– Cred că la amândoi te referi, zâmbi Blaze. Hai, fiule, să ieşim.

Oamenii începură să apară, câte trei, câte patru. Îşi strigau numele, adăugând:

– A de la "afine"... B de la "banane".

Unul dintre ei voia să dea un telefon interurban. Mim o sună pe Isabel, în Gidgie.

– Bună, iubito, care-i treaba?... *Cine* vrea cu Brisbane-ul?.. A, trebuia să ghicesc că-i marele îndrăgostit. Spune-i lui Barney că-i timpul să se-nsoare cu fata. Uite şi câteva noutăţi

pentru tine, sydneyanco, tocmai a venit *"Herald"*-ul: "Podul va fi luminat noaptea". "Răsturnare de situaţie în alegerile preliminare din Benelong"... Barney-i acolo? Zi-i că am prins legătura.

Peste o jumătate de oră, totul se sfârşi, iar Mim mătură şi închise. Ieşi pe platou, unde se lăsase o linişte neobişnuită.

– Oamenii au coborât cu camioanele, îi explică Blaze. Numai cei căsătoriţi rămân pe loc, trei sau patru, câţi sunt...

– Doi.

– Aşa? Ei, restul au şters-o la cele trei cârciumi din Gidgie.

– Dar bucătarii?

– Fac cu rândul până la ora stingerii.

– Atunci, de ce nu...

Gândul îi venise ca o inspiraţie.

– ...de ce nu mă laşi pe *mine* să iau bucătăria în primire, ca să poată pleca şi ei în acelaşi timp?

– De ce Dumnezeu?

– Sunt sigură că le-ar plăcea.

– Şi eu sunt sigur, dar cu tine cum rămâne?

– Nu-ţi dai seama că *vreau* s-o fac, Blaze, că... că...?

Vocea îi tremura de însufleţire. Adăugă, pe un ton mai serios:

– ...că *trebuie* s-o fac. Te rog.

– Ei...

Blaze stătu un moment pe gânduri.

– Ei, cred că s-ar utea. Sâmbăta seara se servesc doar salate şi alte mâncăruri uşoare.

– O, îţi mulţmesc, Blaze!

Toţi părură mulţumiţi de serviciile ei – cu excepţia lui Blaze. Acesta primi cu un dezinteres vizibil tava oferită de Mim.

– N-ai vrea ceva gătit? îl întrebă ea, dornică să-l mulţumească. N-ar dura mult, şi nu mi-e greu deloc.

– Nu, răspunse el, privind-o lung, drept în ochi. Mi-a venit cheful să mănânc singur, la mine acasă.

Capitolul 8

Aşa cum se aşteptase, cât ai bate din palme Mim ajunse să-i cunoască pe toţi oamenii după nume.

Cei mai frecvenţi clienţi ai ei erau Barney şi Snowy – Barney fiindcă era îndrăgostit şi în fiecare zi trimitea şi primea câte o scrisoare din Brisbane, şi suna interurban adesea, iar Snowy pentru că avea mania de a răspunde la anunţuri şi reclame.

Snowy primea tot felul de lucruri – un prospect despre cum se poate ajunge vorbitor public, cum să devii mai înalt de statură în treizeci de zile (avea deja peste un metru optzeci), cum să vinzi pachete de seminţe, cum să te laşi de fumat.

– Dar tu nu fumezi, Snowy.

Mim ştia acest lucru de la Karri, care descoperise prompt cea mai bună sursă de dulciuri din Big Timbers.

– Nu, domnişoară Mim, dar avea cuponul de răspuns şi nici măcar n-avea nevoie de timbru.

Impactul liniştii de duminică era atât de perceptibil, încât tăcerea părea mai zgomotoasă decât hărmălaia din timpul săptămânii. Foşnetul vântului printre frunze suna ca vuietul oceanului, iar ciripitul unei păsări părea un imn sonor.

– Nu-i aşa că liniştea asta face zgomot, Mim? comentă Karri.

Blaze veni la cabana lor cu o invitaţie la biserică.

– Nu avem întruniri regulate, mastorii din Gidgie trec pe la noi doar când au timp. Incidental, Mim, nu ne preocupă confesiunea, la noi slujbele sunt pentru toţi.

– Foarte frumos, aprecie Mim. Le ţineţi la tine în casă?

– Când vine pastorul, da, dar azi se duce la Barlow's, unul dintre ţapinarii de-acolo îşi botează copilul. M-a sunat Caroline azi dimineaţă.

Ridică din umeri.

– E singura ocazie când acest Barlow e invitat la Barlow's, însă până şi regele, ca să fim drepţi, recunoaşte regatele diferite de ale lui.

– Îl antipatizezi, Blaze, constată din nou Mim.

Blaze îşi trecu degetele prin păr – îşi ţinea pălăria în mână – cu gândul la cuvintele ei.

– Nu, răspunse el iar. Aş putea să-l simpatizez, dacă aş avea ocazia.

– Toţi oamenii se duc la biserică?

O privi parcă nevenindu-i să creadă.

– Nu, dar să nu-ţi formezi idei greşite. Băieţii ăştia-s în regulă, şi...

Zâmbi.

– ...e ciudat cât de mult din munca unui tăietor de lemne se desfăşoară stând în genunchi.

– Întotdeauna când e vorba de tabăra ta, spui "tăietori de lemne", observă Mim.

– Pe ţapinari îi las în seama regelui. Nefiind un om umblat, ca Barlow's, prefer varianta australiană. Incidental, s-a întors. Azi ai să-l vezi.

– Pe cine?

– Pe vărul cel bogat al familiei Clinfield.

Blaze îşi puse pălăria pe cap, trăgându-şi-o bine peste ochi.

– Să fii gata într-o jumătate de oră, Mim.

Mim îl găsi pe Karri, îl spălă, în ciuda protestelor lui sonore, şi-l pieptănă.

– Dar nu vreau să mă duc la Barlow's! strigă el.

– Ţi-am spus, Karri, acolo e biserica.

– Nu-i biserica la care vreau eu să merg, Mim, e a lui Barlow. La început, era vorba că te duci acolo, şi mi-e frică să nu vrei iar să te duci, pentru că nu vreau să mai plecăm niciodată de-aici, Mim, niciodată!

Mâna lui Mim, care-l freca energic cu săpun, se opri o clipă.

– Dar, iubitule, va trebui să plecăm la un moment dat, e important să fugim încontinuu. Mă bucur că te simţi bine, Karri, şi sunt fericită că ai uitat de vremurile triste, dar trebuie s-o ţii minte pe Lydia; să ţii minte că trebuie să fim atenţi, ca să nu ne găsească.

– Ştiu, dădu băiatul din cap, dar nu pot să fac asta aici?

– Of, Karri, nu-ţi înfige rădăcinile! îl imploră ea.

– E foarte bine să ai rădăcini. Aşa a spus Blaze. Rădăcini lungi şi adânci, cum au copacii cei mai buni.

Blaze, Blaze, Blaze – ce putea face cu Karri?

Deodată, îşi aminti de atracţia firească dintre copii.

– Iubitule, la Barlow's sunt o mulţime de copii. Mai mult băieţi, probabil de vârsta ta. S-ar putea să te împrieteneşti cu unul.

Karri o privi neconvins.

– M-am împrietenit cu Blaze.

– Păi...

Pe Mim începea s-o ajungă exasperarea.

– ...Blaze se duce şi el la biserică. Asta nu te face să te grăbeşti puţin?

– Ba da.

Băiatul luă buretele şi, în continuare, se spălă singur pe gât.

La biserică se duseră cele două cupluri căsătorite, Bătrânul Bob, Snowy, Blaze, Mim şi Karri. Cele două jeep-uri coborâră pe drumul desfundat, ieşiră din plantaţie, în jungla virgină, şi porniră din nou în sus, spre Barlow's. Acolo, Karri coborî de pe genunchiul lui Snowy, iar Blaze, Mim, bărbaţii şi băiatul îi urmară pe soţii Ashe şi Quist în sala construită anume pentru a servi drept şcoală, biserică şi centru comunitar, care era aproape plină.

– Toţi, de la Barlow's, şopti Blaze. Ţi-am spus eu că e mare.

Mare de statură, cât şi ca poziţie, observă Mim, în timp ce se ridica în picioare, la intonarea imnului. Adevăratul văr bogat al familiei Clinfield era cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse Mim vreodată. Era mai închis la culoare decât Blaze, mai înalt cu un defet şi nu încăpea nici o îndoială că era incomparabil mai prezentabil – iar cât despre bogăţie...

Imediat, Mim simţi ochii lui Barlow îndreptându-se spre ea – ochi cu totul diferiţi de cei ai tăietorului de lemne. Privirea lui era pătrunzătoare şi îndrăzneaţă, dar lipsită de statornicia fermă şi neşovăitoare, deschisă, cu care se deprinsese. Roşind, îşi feri propriii ochi.

Slujba fu simplă şi scurtă, dar atenţia lui Mim se tot abătea în altă parte – se abătea spre cel mai înalt om din clădire, da, mai înalt chiar şi decât Snowy, în timp de-şi punea tot felul de întrebări despre el.

Faptul că şi el îşi punea întrebări despre ea ieşi la iveală imediat ce slujba se sfârşi. "Barlow's" se apropie de ei.

– Salut, Blaze.

– Ura, Bruce.

Mim îşi aminti ce-i spusese Blaze – că aici, sus, Blaise Barlow era numit Bruce.

Ochii lui Bruce o priveau fără ascunzişuri. Imediat, întoarse din nou capul spre tăietorul de lemne.

Fără tragere de inimă, Blaze îi spuse lui Mim:

– Domnul Barlow.

Apoi mormăi către Bruce:

– Thomas.

– În vizită la Big Timbers?

Zâmbetul pe care i-l adresă Bruce lui Mim era prompt şi profund.

– Angajată, răspunse Mim.

Sprâncenele negre ale lui Bruce Barlow se înălţată.

– Pesemne prosperăm, îi spuseel lui Blaze. Eu nu m-am putut lăuda cu o secretară fermecătoare decât când am ajuns de două ori cât tine.

– Lucrez la poştă, spuse Mim.

Simţi degetele lui Blaze sub braţ, conducând-o de-acolo. Karri era deja în jeep, complet indiferent faţă de copiii care alerga înapoi spre casele lor ca să-şi scoată hainele de duminică. Mim o văzu pe Caroline Pettit luându-l pe Bruce Barlow de braţ, cu un gest posesiv. O observă trăgându-l după ea la fel cum făcea şi Blaze.

În jeep, vorbind încet, astfel ca Bătrânul Bob şi Snowy să nu audă, Blaze o întrebă:

– De ce naiba ai spus asta?

– Ce-am spus?

– Despre poştă. Mâine va veni să cumpere un timbru.

– Parcă spuneai că timbrele sunt la Caroline, în colţe şi mărunţiş.

Blaze trecu peste aceste cuvinte.

– Îi place orice faţă drăguţă.

– Faţa mea! exclamă Mim surprinsă.

Blaze Barlow nu se grăbi s-o contrazică. Nu făcu decât să declare, în stilul lui simplu şi concis:

– Ei bine, eu aşa o găsesc.

– Îţi mulţumesc foarte mult, replică înţepată Mim.

Când ajunseră la Big Timbers, mirosul ce carne friptă plutea peste cel de eucalipţi şi răşină.

– Duminica e zi de masă mare, la noi, îi explică Blaze. Luaţi-vă farfuriile şi aşezaţi-vă la coadă.

Drumul cu maşina le făcuse poftă de mâncare, astfel încât, după masă, nu mai rămase nimic din friptura de vită cu cartofi şi mazăre.

– După care, spuse Blaze, care mânca împreună cu ei, cei mai mulţi băieţi dorm după-amiaza.

– Dormi şi tu?

– Uneori. Azi voi coborî la poalele muntelui ca să mă întâlnesc cu un client, un cultivator de trestie-de-zahăr, care consturieşte o magazie nouă şi cumpără scânduri de la tâmplăria mea. Mă gândeam că poate v-ar plăcea şi vouă să veniţi. Ar fi educativ pentru puiet să vadă o fermă de trestie-de-zahăr, şi cum tot va zburda liber câteva săptămâni, nu i-

ar strica o lecţie ca asta.

– O, da, Mim, zi da, da, *da!* insistă Karri.

Blaze o privi pe Mim cu o expresie de scuză.

– Îmi pare rău. Data viitoare n-am să mă mai reped aşa. Chiar voiam să-ţi dau şansa să refuzi.

– N-aş fi refuzat, răspunse Mim. Şi eu vreau să văd ferma de trestie-de-zahăr.

Coborâră iar cu jeep-ul, dar dincolo de calea ferată îi aştepta un drum şi mai abrupt.

– O să me putem întoarce? întrebă Mim cu îndoială.

– Ceea ce poate coborî poate să şi urce, declară Blaze, asigurând-o pe Mim că nu avea nici un motiv de teamă şi că văzuse din vârf că nu se apropia nici o maşină din sens contrar. Ce părere ai de asta? întrebă el, arătând în jur cu braţul.

Priveliştea era magnifică, impersionantă. Drumul şerpuia printre coline, piscuri, văi, stânci şi ravine, pe sub cascade care-şi răspândeau cețurile argintii. Apoi, colinele se nivelau spre şesuri, iar dincolo de plantaţiile de zahăr, în depărtare, insulele Marii Bariere de Corali străluceau ca nişte nestemate.

Mim nu putu răspunde – iar Blaze, mulţumit, porni din nou jeep-ul.

Casa cultivatorului de zahăr semăna mult cu a lui Blaze – mare, întinsă, construită astfel încât să înfrunte căldura. Bougainvileele se căţărau pe pereţi, florile de frangipani îşi revărsau petalele ca de smântână, iar ibiscul era în plină înflorire.

În timp ce Blaze se sfătuiacu fermierul, soţia acestuia îi arătă lui Mim plantaţia Mim îi privi pe culegători cum tăiau trestiile, rânduri-rânduri, secerând în dreapta şi-n stânga şi lăsând tulpinile să zacă perpendicular.

Karri făcu o plimbare cu "tramvaiul" şi se întoarse cu ochii mari.

– Am trecut printr-un foc! anunţă el.

– Cred că aşa părea, zâmbi soţia fermierului. Plantaţia de alături e arsă, ca să se înlăture gunoaiele, pentru ca tăietorii să poată trece acolo după ce termină aici. Aşa trebuie să se facă întotdeauna.

La întoarcerea spre Big Timbers, Karri povesti cu fascinaţie despre foc.

– Asta-mi aminteşte, spuse Blaze, că mâine trebuie să ard şi eu ceva.

– În jurul băieţilor, dădu din cap Karri, cu un aer de cunoscător. Un foc ca să opreşti focul?

– Exact, fiule.

– Pot să te ajut şi eu?

– Sigur că poţi! Poţi chiar să te urci în postul de observaţie – cuibul-de-vulturi, cum îi spune, noi – ca să te uiţi dacă nu zboară scântei.

– O, Blaze, chiar pot?

Tăietorul de lemne dădu din cap.

Mim simţi că era momentul să intervină.

– Nu e nici un pericol? întrebă ea.

– Este foarte sus, recunoscu Blaze. Am instalat observatorul la înălţime, altfel ce rost ar avea?

– Zău că nu prea cred...

– Ei, haide, mămico, insistă Blaze. Dacă băiatul vrea să ajungă tăietor de lemne...

– Dar nu vrea să ajungă, răspunse ea, privindu-l.

– Mă rog, consimţi el, dacă-i vorba să fie măcar pentru o perioadă...

– Pentru totdeauna! îl întrerupse Karri cu convingere. N-am să mai plec niciodată de la Big Timbers – ţi-am spus, Mim!

– Las-o mai moale, fiule, îl temperă Blaze. Nu aşa se vorbeşte.

O privi pe Mim.

– Îmi cer iertare din nou pentru că nu-mi pun lacăt la gură.

– Ai şi de ce!

Karri, nerăbdător să se caţăre în observator, afirmă imediat:

– Şi eu îmi cer iertare. Acum pot să mă urc în cuibul-de-vulturi, Mim?

– Cred că nu-mi mai rămâne decât să aprob, oftă ea.

Dar, a doua zi, Mim văzu că nu era nici un pericol. Deşi ascensiunea era abruptă, căci pentru cuibul-de-vulturi fusese ales, în mod firesc, cel mai înalt "băiat", treptele păreau sigure chiar şi în ochii ei temători, iar platforma din vârf, pe lângă că era solidă, mai avea şi o balustradă de siguranţă.

– Se vede bine de acolo, spuse Blaze. Vrei să te urci şi tu?

– Nu, mulţumesc, te cred pe cuvânt. Pot să ajut cu ceva aici, jos?

Blaze îi dădu un cuţit, instruind-o să se alăture celorlalţi pentru a tăia toate crenguţele uscate şi bucăţile de scoarţă desprinsă, şi toate buruienile ofilite, până la brazda pe care o tăiase în jurul copacilor pe care voia să-i protejeze.

Lui Mim îi plăcea efortul fizic... iar conştiinţa ei feminină percepu apariţia unui nou-sosit în grup, a cuiva foarte înalt, foarte oacheş (foarte chipeş şi foarte bogat).

– Fecioara de Foc! observă Bruce Barlow cu admiraţie sinceră.

Apoi adăugă cu reproş:

– Am venit să iau un timbru, dar am găsit oficiul poştal închis.

– Nu deschis decât după încetarea lucrului, domnule Barlow, îi explică ea.

– Mă numesc Bruce. Şi mi se mai spune şi Blaise, dar suntem prea mulţi cu numele ăsta aici. Şi Barlow's mi se mai spune. Şi "regele". Întrebarea este...

Ochii lui atenţi şi îndrăzneţi o priveau pe Mim pătrunzător.

– ...cine va fi regina?

– Eu... Chiar vreţi un timbru? întrebă ea bâlbâindu-se.

– Da. Şi mai vreau şi o explicaţie. Vreau să ştiu de ce domnişoara – sau doamna? – Thomas vine de la Sydney ca să lucreze la Barlow's, şi când colo o găsesc lucrând la altcineva.

– Aţi... aţi aflat? V-a spus domnişoara Pettit?

– Caroline? râse Bruce Barlow. Ăsta ar fi ultimul lucru pe care mi l-ar spune. Nu, Caroline a distrus toate dovezile – sau, cel puţin, aşa crede ea. Din nefericire pentru ea, din fericire pentru mine, le-am găsit. Locul dumitale e la Barlow's, nu la Big Timbers. Nu-i aşa?

– Îmi pare rău, dar nu vin.

Mim se hotărâse pe loc. Omul acela era mult prea atrăgător pentru o fată care trebuia să rămână cu picioarele pe pământ. Da, mult prea atrăgător. Nici nu era de mirare că domnişoara Caroline Pettit...

– Potrivit legii, am dreptul să te revendic, spuse el zâmbitor, dar hotărât.

– E absurd. Pot lucra unde vreau. Mi-am plătit singură biletul de tren.

– Serios? M-aş fi aşteptat ca Blaze să se ocupe de asta, la fel cum...

Făcu o pauză de efect.

– ...cum pare să se fi ocupat de toate celelalte.

– Adică?

Blaze Barlow li se alăturase. Îşi aprindea pipa, cu mişcări fireşti, dar Mim văzu că nodurile degetelor i se albiseră şi-şi dădu seama că mâinile-i erau încordate.

– Adică, nu-mi convine, fiule, spuse tărăgănat Bruce Barlow. Nu-mi convine să-mi sufli fata de sub nas, la fel cum mi-ai suflat şi copacii.

– Am recunoscut că erau copacii *tăi,* mi-am prezentat scuzele, mi-am ispăşit pedeapsa. Dar...

Blaze Barlow îşi vârî pipa în gură.

– ...nu recunosc că şi fata ar fi *a ta.*

Zâmbind, Bruce se întoarse spre Mim.

– Poate are şi domnişoara ceva de spus.

– N-am nimic de spus în sensul ăsta, se eschivă Mim. Toată situaţia e absurdă, e de-a dreptul barbară.

– În unele privinţe, suntem unstat barbar, confirmă Bruce; privi spre linia de jăratic fumegând, încruntându-se. De pildă, numai un barbar ar aprinde aşa focul.

– Asta-i opinia ta, Barlow.

– Pare să nu fie şi a ta, Barlow.

Două perechi de ochi, unii bruni ca lemnul, ceilalţi negri ca de cărbune, se înfruntară.

Unul dintre oamenii lui Blaze tăia cu fierăstrăul creanga unui sânger, pentru a o arunca pe foc.

Cu un gest arogant, Bruce Barlow se duse la el şi-i luă fierăstrăul din mână.

– Lasă-mă să-i arăt eu domnişoarei cum se face.

Mim îl privi uimită, surprinsă de repeziciunea şi uşurinţa cu care ramura se desprinse, tăiată de fierăstrăul mânuit dibaci de braţul musculos şi bronzat, vizibil acum, când Bruce îşi scosese cămaşa albă imaculată.

Când creanga căzu, Bruce Barlow aruncă fierăstrăul. Se întoarse, fără a sta măcar o clipă să-şi tragă respiraţia.

– Cu ăsta n-aş câştiga Cupa de la Gidgie, spuse el tărăgănat. Fierstrăul omului tău e tocit, Barlow. Are nevoie de-un doctor, să-l îndrepte şi să-l călească.

Apoi se răsuci spre Mim.

– Iar acum, doamnă Thomas, aş dori să cumpăr timbrul acela.

Un moment, Mim crezu că Blaze avea să protesteze. Nu voia asta, nu dorea să fie umilit, iar omul acesta l-ar fi umilit. Bruce Barlow era într-adevăr un rege.

– Te rog, nu-l lăsa pe fratele meu singur, îi ceru ea tăietorului de lemne şi, întorcându-se, porni spre poştă.

În timp ce o însoţea, Bruce îşi aprinse o ţigară – nu folosea greoaia pipă – şi o întrebă:

– Frate? Deci eşti domnişoară, nu doamnă. Parcă înţelesesem altceva, de la domnişoara Castle.

– A fost o greşeală, mormăi Mim.

– Da, a mea, replică el pe un ton fermecător. Că n-am fost aici când ai sosit.

– Domnule Barlow, nu plec de la Big Timbers. Vreau să spun...

Îşi amintise sfatul lui Nick de a nu se opri nici un moment din fugă.

– ...Nu încă.

– Să nu-mi spui că te-ai amorezat de ţopârlanul ăsta! mârâi dispreţuitor Bruce.

– Nu-i un ţopârlan, şi-o ştii foarte bine! se răsti Mim.

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

– Da, tocmai asta-i problema – că o ştiu. E un băiat foarte agreabil – şi eficient...

– Atunci, de ce...?

– De ce adopt atitudinea asta? Domnişoară Thomas, dacă ai fi rege – regină – peste toţi cei pe care-i ai în stăpânire de când te ştii, te-ar nemulţumi şi pe dumneata apariţia unui intrus, nu-i aşa? Mai ales într-un regat ca ăsta? întrebă el, arătând cu braţele tot platoul.

– Dar pământul nu era al dumitale.

– Ştiu asta – acum.

Tonul lui Bruce devenise înverşunat.

– Dar străbunicul meu l-a luat în primire, l-a cultivat, a năduşit pentru el...

– La fel cum face Blaze acum.

Bruce Barlow o privi amuzat.

– Cred totuşi că-ţi place micuţul.

– Nu e micuţ deloc.

– Mă rog, reluă el pe acelaşi ton arogant, nu-i la fel de mare ca Barlow's. Asta include şi fabrica lui de chibrituri, pentru că nu altceva face aici, nu-i aşa, decât să taie lemne pentru chibrituri.

– Ştiu că taie traverse, că face smalţuri... spuse Mim, cam înţepată.

– Caca-maca, domnişoară Thomas. Vino într-o tabără de cherestea adevărată, ca să vezi realitatea. Să-i vezi pe adevăraţii ţapinari.

Se opri, îndreptându-se de spate cât era de lung, şi o privi pe Mim, care din nou simţi atracţia fizică exercitată de acel bărbat.

– Nu, răspunse ea scurt.

– Din cauza Carolinei? întrebă sarcastic Barlow's. Aş pune-o la punct imediat.

Ajunseseră la poştă. Mim deschise oficiul.

– De fapt, nu voiai nici un timbru, îl acuză ea.

– Într-adevăr. Pe dumneata te vreau.

Mim trecu peste cuvintele lui.

– Ei bine, acum, că m-ai adus până aici, va trebui să cumperi unul.

– Te voi dezamăgi – n-am bani. *La mine,* mai bine zis.

Mim îşi aminti de cuvintele lui Blaze: *cine ar mai avea nevoie de ordine de plată, cu trei, patru sau mai multe conturi în bancă?*

– Nu poţi cumpăra chiar totul, domnule Barlow, spuse ea pe un ton repezit.

– Încă n-am găsit nimic ce să nu pot cumpăra, replică Bruce, susţinându-i privirea.

– Nu poţi să cumperi un timbru! se agăţă ea copilăreşte de acest detaliu. N-ai bani la dumneata.

– Nu la timbre mă gândeam.

Telefonul suna. Mim, ridicând privirea spre ceas, văzu că era aproape ora încetării lucrului.

– Oamenii vor fi aici foarte curând, spuse ea, întinzând mâna spre receptor.

– Omul ăsta e aici chiar acum.

– N-ai vrea să pleci, te rog? Suntem într-o instituţie oficială.

– Voi pleca – dar să nu uiţi, domnişoară Thomas, şi scopul meu e oficial. Există un

acord semnat, la agenţia Castle din Sydney, mai ţii minte? De asemenea, aici eu sunt rege, iar unui rege îi place să i se dea ascultare. Dar dacă expresia asta te irită, poţi s-o înlocuieşti cu: unui rege îi place să aibă o regină...

Făcu o pauză semnificativă.

– Aşa că mai gândeşte-te.

Şi ieşi, cu mişcări mult mai elastice şi graţioase decât ar fi fost de aşteptat din partea unui om înalt şi masiv ca el.

Mim aşteptă până-i auzi maşina plecând, apoi duse receptorul la urechea.

– Bună, scumpo! ciripi Isabel din Gidgie. Un moment, am crezut că nu eşti acolo. Azi ai întârziat cu un minut.

– Mai degrabă ai sunat tu cu un minut mai devreme, aici încă n-a sunat semnalul.

– Da, mă rog, până atunci am să-ţi umplu timpul cu câteva noutăţi. Ia să vedem, unde-i *"Herald"*-ul>? "Murray Rose îşi bate propriul record la înot". "Creşteri de preţuri în Kuring-gai Shire". "Cine a văzut-o pe această fată?" Are şi o fotografie, iubito, nu prea clară, şi scrie c-a dispărut cu fratele ei mai mic, care-i în grija lui..."

Isabel continuă să povestească, trecând la spargerea unei bănci, dar Mim nu mai asculta, strângând receptorul cu ambele mâini încleştate.

"Fugi mai departe!" Aşa o sfătuise Nick. Trebuia să plece de la Big Timbers cât mai repede, să se mute în altă parte – fie şi numai la Barlow's. Numai să fie tot timpul în mişcare, *tot timpul în mişcare...*

– Ai ceva pentru mine, domnişoară Mim?

Probabil semnalul sunase, iar ea nu-l auzise. Era Snowy, bineînţeles.

– Am comandat un catalog David Jones.

Mim găsi catalogul şi i-l întinse. Făcu o legătură telefonică pentru Barney, cu Brisbane. Puse în căsuţe scrisorile neridicate pe moment.

Fii tot timpul în mişcare, fii tot timpul în mişcare... Asta însemna că avea de făcut cale lungă, dar nu putea, nu-i ajungeau banii. Desigur, Blaze o plătea bine, dar trimisese anonim cea mai mare parte din primul salariu la doamna Clinfield – îi ceruse unui băiat care călătorea în sud să-i pună la poştă de-acolo – aşa că nu-i rămăseseră destui bani ca să fugă departe. Decât cel mult până la Barlow's.

Îşi termină munca la oficiul poştal, făcu ordine, apoi închise uşa şi o încuie. O durea capul. Nici nu mai ştia ce să facă sau la ce să se gândească.

În spatele uşii închise, telefonul sună din nou.

Nervoasă, Mim se întoarse, descuie iar uşa şi ridică receptorul.

– "CINE A VĂZUT-O PE ACEASTĂ FATĂ?" întrebă un glas plăcut, pe care şi-l amintea bine.

– Domnule Barlow! exclamă ea.

– Aha, mă ţii minte. Vorbesc din lumea civilizată, draga mea. Voi, acolo sus, nu sunteţi tocmai civilizaţi, nu-i aşa? Nici măcar ziarele nu le primiţi, decât cu o zi întârziere. Barlow's trimite jos după ele, nu depinde de bunăvoinţa altcuiva – deşi, firește, Barlow's are oameni de prisos, Barlow's e mare. Asta vreau să ţii minte, Mimosa. Căci acesta e adevăratul tău nume, nu-i aşa? Ţi-am recunoscut şi fotografia, deşi nu te reprezintă. Nu se vede strălucirea din ochi, iar obrajii nu sunt atât de îmbujoraţi pe cât i-am văzut eu. Totuşi...

Râse uşor.

– ...nu e nici pata de funingine de pe nas.

– Domnule Barlow... începu Mim.

– Bruce. Ascultă, nu știu povestea, povestea ta. Nici nu țin neapărat – eu sunt un om de acțiune, nu de bibliotecă. Dar pot să te asigur, Mimosa, că la mine ai fi în siguranță.

– Sunt în siguranță aici unde mă aflu.

– Serios?

– Sigur că da. Blaze...

– Nu la Blaze mă gândeam, ci la Bruce. Când ți-am spus că la mine vei fi în siguranță, exact la asta m-am referit. Am vrut să spun că n-ai fi în siguranță *nicăieri altundeva.* Înțelegi ce vreau să spun?

– Nu.

– Ei, haide, fetițo!

– Domnule Barlow, ce vrei?

– Vreau să vii aici. E destul de clar, nu? Scurt și la obiect. Și nu trebuie să-ți faci nici un scrupul. Caroline e o terță foarte prezentă.

– Nu vim.

– Eu în locul tău nu m-aș grăbi așa.

O pauză deliberată.

– "CINE A VĂZUT-O PE ACEASTĂ FATĂ?" Ia spune-mi, Mim, ce-ai mai făcut, pe lângă că ai răpit un copil?

– Copilul e fratele meu.

– Te cred, dar altceva, ce-ai mai făcut?

– Nimic, pe cuvântul meu. Ascultă, nu pot... nu pot vorbi acum. Vine cineva.

Venea Blaze. Mergea spre oficiul poștal fluierând vesel melodia lui atonală, probabil ca să-i spună că era ora ceaiului.

– Te las, spuse glasul cel plăcut. Dar gândește-te bine. Gândește-te și iar gândește-te. Dacă vrei să fugi, fugi încoace.

Încă o pauză, după care, pe un ton atât de cordial încât o încălzi împotriva propriei ei voințe, repetă:

– Vino la Barlow's, Mim.

Telefonul amuți.

Capitolul 9

"Vino la Barlow's." Mim auzea iar şi iar glasul cel cald, în timp ce mergea spre bucătăria de campanie, pe lângă Blaze. Deşi invitaţia fusese lansată după ameninţarea lui formulată diplomatic, dar categoric, de a o raporta la poliţie dacă nu se conforma, tonul rămăsese cât se putea de cald.

– Probleme, Mim? întrebă Blaze cu glasul lui calm, lipsit de emoţie, privind-o în acel stil direct, caracteristic lui.

Un moment, Mim vru să i se confeseze, apoi se răzgândi. Ce rost ar fi avut? Bruce Barlow spusese: "Când ţi-am spus că la mine vei fi în siguranţă, exact la asta m-am referit. Am vrut să spun că n-ai fi în siguranţă *nicăieri altundeva.* Înţelegi ce vreau să spun?"

Da, înţelegea, înţelegea că regele ţinea pâinea şi cuţitul, că putea să dea tonul. Şi îl dăduse destul de des, după câte se părea, cu Blaze.

– Sunt aici, fetiţo, spuse tăietorul de lemne, dar Mim îl privi cu tristeţe. Era un om bun, dar nu le putea ţine piept altora.

Darcă ghicindu-i gândurile – deşi de obicei i le citea clar – Blaze Barlow spuse alene:

– Nu m-a învins la foc, tare i-ar mai plăcea să reuşească. Provenim din şcoli diferite cu privire la asta, Mim. Bruce nu degajează locul sub copacii lui. Crede în sădirea liberă, crede că seminţele aruncate vor proteja copacul-tată de foc, prin verdeaţa şi seva lăstarilor. Eu cred în ajutorul practic, propriu-zis, în prevenirea pericolului.

– Deci, ăsta-i un conflict vechi între voi? întrebă fără interes Mim.

– Focurile mele îl ard rău, la figurat vorbind, atât de rău încât m-a reclamat la Comisia Forestieră. Comisia m-a vizitat anul trecut, dar...

Arătă cu braţul în direcţia cuibului-de-vulturi, apoi spre brazda înconjurătoare.

– ...au fost foarte satisfăcuţi de măsurile de prevedere pe care le-am luat.

– Păcat că sunteţi în conflict, comentă Mim.

– Numai el e cauza.

– Poate, dar pune-te în locul lui...

– Sper, o întrerupse Blaze, că aş fi un rege mai bun.

Se apropiau de bucătăria mobilă.

– Mă aştept să am necazuri săptămâna asta, recunoscu Blaze. Struthers mi-a spus despre Ollie.

– Ollie de la atelier?

– Da, cel cu joagărul. Problema e că înainte a lucrat la Barlow's, iar acum îl vrea înapoi. Înţelegi, e un lucrător foarte bun. Doar unul dintr-o sută ar primi să lucreze la joagăr. La cea mai mică greşeală de judecată, buşteanul poate să devieze şi să-l strivească.

– Domnul Barlow ştie că e aici?

– Încă nu. Dar, din câte-am aflat de la Swede, a semnat nişte hârtii.

"La fel ca mine", îşi spuse Mim abătută.

– Aşa că Barlow's are dreptul să-l ia la el, continuă Blaze.

"Şi-l va lua." Mim ştia prea bine şi acest lucru.

– Bietul Blaze, îl compătimi ea, cam cu sufletul la gură. Mergi pe un drum greu. Nu ţi-e uşor deloc.

– Într-adevăr, dar nu fac decât ceea ce-au făcut şi strămoşii lui Barlow înainte-a lui. Urmaşilor mei le va fi mai uşor. Ei, Mim, am ajuns. Friptură sau salată?

Nu prea conta. Mim primi o farfurie mixtă uriaşă.

– Diseară avem concert, spuse Blaze, în timp ce mâncau pe o masă de scânduri, sub copaci. În weekend, băieţii au economisit destul din leafă ca să-şi cumpere piepteni noi. Orchestra are de ce să fie mândră.

Lui Mim numai de concerte nu-i ardea, dar ascunse acest lucru.

* * *

Mim ascultă pieptenii, acordeoanele, chitarele şi banjourile, până când Karri adormi, iar Blaze îl duse în braţe acasă. Atunci se strecură în întuneric, dar nu spre cabană. Pradă unui impuls, fără nici o intenţie clară, se pomeni urcând în copacul cu cuibul-de-vulturi.

Era mai uşor decât crezuse, luna strălucea atât de puternic încât ar fi putut să citească la lumina ei, iar treptele era late, mărginite de două balustrade rezistente. La treizeci de metri înălţime, în bifurcaţia dintre două ramuri fusese construită o colibă de doi metri pătraţi.

Mim ajunse pe platformă şi intră. Înăuntru văzu o măsuţă şi un scaun. Pe masă era un bidon de apă şi o cutie cu biscuiţi. Prin jur mai zăceau aruncate diverse cărţi. Era prea întuneric ca să sondeze gusturile literare ale tăietorului de lemne, aşa că făcu lucrul pentru care venise – privi în jur.

Priveliştea era măreaţă. Deşi panorama nu se prea distingea pe întuneric, se simţea. Hotarul de foc pe care-l arsese Blaze continua să strălucească roşiatic. Scânteia ca un miriad de licurici în noaptea de catifea.

Dintr-o dată, cu umilinţă, Mim înţelese că lucrurile mici erau mici, şi la fel era şi problema ei – *măruntă.* Nu era nevoie să-şi aleagă direcţia, avea să înfrunte necazurile când îi ieşeau în cale. Meritase să se urce până acolo ca să admire peisajul, să privească în afară, nu înăuntru, aşa cum făcuse ea. Zâmbi şi se pregăti să coboare.

Nu ştia cât de jos ajunsese, când liniştea o părăsi. Punând un picior pe o treaptă, dintr-o dată îi fu frică să-l coboare şi pe celălalt. Se oprise undeva la jumătatea drumului, capul îi vâjâia, avea aeţeală şi simţea că pământul de jos abia aştepta să se repeadă spre ea, strivind-o, sufocând-o.

Spuse cu voce tare:

– Am să cad.

– De la nici şase picioare, o tachină un glas – al lui Blaze Barlow. Te-ai face de râs.

– Atât de jos am ajuns? Ce faci aici?

– Mai ai doar vreo două trepte. Am venit să te ajut la coborâre.

Îl auzi urcând sub ea, îl auzi spunând:

– Sunt aici, Mim. Vino.

Mim îşi lăsă şi celălalt picior lângă primul. Repetă procesul. O dată. Şi încă o dată.

– Nu erau doar şase picioare, gâfâi ea.

– Acum atâta e, o asigură Blaze. Poţi sări. Ascultă-mă cum sar eu.

Mim îl auzi aterizând cu un zgomot înfundat.

– Tu acum, fetiţo.

Sări – în braţele lui.

– Îți mulțumesc că nu mi-ai spus cât de sus eram, spuse ea cu voce cam tremurătoare. Hai, continuă-ți predica. O merit, am făcut o prostie.

– Ei, nu știu... se codi el. Și eu o fac. O fac adeseori.

– Dar pe tine nu te-apucă panica la jumătatea drumului.

– Nu-ți bate capul cu asta. Li se întâmplă celor mai mulți oameni, când se urcă acolo pentru prima oară. Chiar dacă nu veneam după tine, până la urmă tot ai fi reușit să cobori.

Mim se gândea la Karri și la muntele de rumeguș. Ce om bun era Blaze Barlow!

– Întotdeauna le găsești scuze celorlalți, remarcă ea.

– Nu și lui Barlow's, îi reaminti el.

Și adăugă, îndârjit:

– Mai ales acum.

Un moment, inima lui Mim șovăi – apoi își aminti de problema cu Ollie.

– A aflat despre Ollie?

– Da, vine după el mâine dimineață. Numai că, desigur, nu e vorba numai de Ollie, ci și de mine.

– Pentru că l-ai angajat pe Ollie.

Blaze dădu din cap, în întuneric.

– Și l-am angajat, Mim, pentru că mi-a plăcut din prima clipă. Mi-a fost mai comod să nu-l întreb de unde venea, nici dacă avea vreo obligație.

– Ollie de ce a venit?

– Nu-i plăcea la Barlow's. Zicea că era "prea ditamai găliganu'".

– Totuși, și el e un munte de om! râse Mim.

Blaze, însă, nu râse.

– Oare care va fi pedeapsa de astă dată? se întrebă el.

Mergeau printre desișurile de jacaranda.

– Ai găsit ce te interesa în cuibul-de-vulturi? întrebă el, schimbând subiectul.

– Ei, nu tocmai, dar mi-am găsit liniștea sufletească.

– Aș spune că asta e soluția tuturor problemelor.

Mim, amintindu-și cât de mici i se păruseră dintr-o dată lucrurile, văzuse de sus, dădu din cap.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat, Blaze, îi spuse ea, din ușa cabanei.

– Era important, răspunse ei cu gravitate.

– Important?

Blaze schiță gestul lui tipic de a-și aranja pălăria, își aminti că n-o avea, așa că spuse evaziv:

– Avem un activ curat aici, Mim, nici o victimă până acum. N-aș vrea să se schimbe situația.

Ezită un moment, apoi mai spuse:

– Noapte bună.

* * *

Era o dimineață a vizitatorilor.

Primul fu un curcan de munte care mânca liniștit printre păsările domestice. Karri era în culmea încântării și spera ca pasărea sălbatică să se aciuiască la ei. Fred se aștepta la

acelaşi lucru, o dată ce prindea gustul mâncării servite pe tavă.

Al doilea vizitator fu un inspector forestier care mergea prin jungla de lângă plantaţie ca să însemneze oficial copacii care puteau fi tăiaţi.

– Am cerut câţiva copaci, îi explică Blaze lui Mim. Aveam o comandă pentru o punte de navă, şi n-o puteam onora numai din băieţii mei de-aici.

– Ai voie să tai copaci din pădure?

– Numai pe cei cu semn oficial, ceea ce înseamnă că trebuie să fie copaci destul de mari ca să poată fi tăiaţi şi amplasaţi astfel încât să nu vatăme vegetaţia din jur în cădere. Chiar şi atunci, trebuie să fiu foarte atent. Trebuie să tai în direcţia semnului şi să nu mă ating de nici un copac din jur, altfel mi se anulează lucenţa.

Blaze îi arătă fierul special cu care însemna atât buşteanul, cât şi buturuga, ca să se identifice ca tăietor.

Mim şi Karri intarră în junglă, împreună cu inspectorul şi Blaze.

– E cam înfricoşător aici, constată Karri.

Se mai linişti când Blaze îi găsi o liană şi-i arătă cum circula Tarzan prin copaci. Prinse repede şpilul şi porni înaintea celorlalţi. Deodată, i se auzi glasul:

– Un şarpe, unul groaznic de mare, Blaze!

– Stai pe loc, fiule, vin acum.

Dar, când ajunse la el, Blaze râse:

– E doar o rădăcină, deşi nu mă mir c-ai luat-o drept şarpe.

Îi spuse lui Mim că smochinul parazit avea reţele de rădăcini aeriene, precum şi mase de rădăcini de suprafaţă ca nişte şerpi. Îi arătă în scorbura unuia dintre ficuşi trunchiul putrezit al copacului pe care parazitul germinase, cu ani în urmă.

– Jungla e pe cât de frumoasă, pe-atâta de crudă, îi spuse el.

– E lacomă, dădu din cap inspectorul forestier. De-asta permitem aceste tăieri. Altfel, jungla s-ar sufoca singură. Ăsta pare un băiat probabil, Blaze.

Îl însemnă, apoi porni pe o cărăruie. Cel puţin, aşa părea, dar Blaze spuse că era o potecă de wallaby.

– O potecă de wallaby? repetă Mim.

– O potecă pe care o fac wallaby-ii, îi explică el.

Deodată, se opri şi-l luă pe Karri de mână.

– Uite, *acum* ţi-ai găsit şi şarpele, fiule.

– Are câţiva iarzi, zâmbi inspectorul, şi monopolizează singura rază de soare care a pătruns până aici. Îl dai tu la o parte, Blaze, sau eu?

– Să-l dea la o parte? exclamă Mim, căci şarpele era într-adevăr enorm.

Apoi îşi aminti ce-i spuseseră prietenii lui Blaze în tren, că la Big Timbers exista un şarpe de casă numit Cecil.

– E Cecil?

– Cecil e încă în magazia de scule; l-am văzut azi dimineaţă. Hai, băiete, mişcă! Mişcă, am spus!

În disperare de cauză, Blaze îl apucă şi-l împinse la o parte de pe poteca de wallaby. Şarpele se instală la loc, nepăsător.

– Dar niciodată, *niciodată* să nu încerci figura asta cu orice alt şarpe, îl preveni Blaze pe Karri.

Ieşiră din junglă în spatele taberei Big Timbers. Mim fu surprinsă când simţi din nou

mirosul familiar de rumeguș uscat și mașinării încinse. Crezuseră că mai avea de mers mile și mile întregi. Karri, pe care nu-l mai surprindea nimic, alergă să-i vadă pe "gemeni", cele două fierăstraie gigantice, lucrând. Nu se mai sătura să se uite.

Inspectorul și Blaze intrară în birou, iar Mim, convinsă că fratele ei, instruit de Blaze, era în siguranță, porni înapoi spre cabană.

În timp ce mergea peste petalele de jacaranda căzute, trecu prin dreptul copacului cu cuibul-de-vulturi unde se împăcase cu sine în noaptea trecută. Zâmbi puțin... dar, după câțiva pași, zâmbetul îi pieri de pe buze.

În curtea dintre casa mare și cabane staționa un Land Rover. Nu ea parcat, ci pur și simplu stătea în mijloc, arogant. Numai un singur om și-ar fi lăsat mașina într-o asemenea poziție. Bruce.

Acesta coborî și veni spre ea imediat ce o văzu.

– Bună dimineața, Mimosa, îi zâmbi el.

– Bună dimineața, Bruce.

– Pare pustiu pe-aici, în dimineața asta.

– Se lucrează la atelier.

– A, da, am văzut. De ce se ține bătrânul Blaze? Scânduri pentru lăzile de fructe?

Cu nepăsare, Mim îl întrebă:

– Bei un ceai?

Bruce Barlow zâmbi ușor, aruncând o privire spre casa principală, așa că Mim se grăbi să precizeze:

– La bucătăria de campanie, desigur.

Bruce ridică din sprâncene, apoi și le coborî la loc. Refuză, râzând.

– Un ceai într-o ceașcă groasă de-un deget, probabil festonat cu frunze de ceai și atât de tare încât poți să-nfigi lingurița în el? Nu, mulțumesc.

– Voiai... voiai să mă vezi?

Degeaba ar fi încercas să ocolească subiectul. Omul venise, trebuia să-i facă față.

– Firește, zâmbi el fermecător. Întotdeauna vreau să te văd. Dar nu pentru asta am venit, Mim, m-am hotărât să-ți acord o scurtă perioadă de grație. De fapt, pentru șeful tău am venit. Avem o mică problemă cu cel mai valoros angajat al meu. Se numește Olaf Duhan. E tâmplar.

– Da, răspunse Mim.

– Ei, unde e Barlow?

Glasul țapinarului era nerăbdător.

– N-am toată ziua la dispoziție.

– E la birou, cu un inspector forestier. A primit o comandă pentru o punte.

– Nici nu mă mir. Și pentru stâlpi de ponton, pe care să crească scoicile, replică disprețuitor Bruce Barlow.

– Ollie te-a lăsat în încurcătură? îl întrebă Mim.

– Dumnezeule, nu, la mine nu-i ca la Big Timbers, n-am numai un singur tâmplar.

– Atunci, de ce toată agitația asta?

– Fiindcă omul e angajat la Barlow's, de-asta. N-am să-l las să-mi scape cu una, cu două.

Mim îl privi curioasă.

– Ai lăsa ceva să-ți scape?

– De la Blaze? Nu. De ce-aş face-o? El e intrusul, de ce i-aş uşura eu viaţa?

– Cred, spuse Mim, că strămoşul tău i-ar fi uşurat-o, pentru că, după ce şi el luptase, l-ar fi înţeles.

Ţapinarul îşi îndreptă umerii.

– Ascultă, Mim, pe ambele noastre plantaţii avem o pădure de copaci cu lemn de esenţă moale. Ne-o cere guvernul şi, în plus, ies profituri bune. Dar nu este lemnul nostru natural – cum nici moliciunea nu se numără printre atributele noastre naturale. Lemnul nostru originar este de esenţă tare, toate esenţele de lemn din Australia sunt dure, iar un pădurean australian trebuie să fie şi el un om dur.

– Nu, îl contrazise imediat Mim, Blaze nu este aşa.

– Fă-l şef de haită, în loc de căţelandru, şi s-ar putea să-i vezi o altă faţă. Oricum, nu e şeful haitei şi nici nu prea are şanse să devină. Mai ales acum, când a făcut încă o greşeală de neiertat.

– Ollie?

– Da. Mi l-a înstrăinat intenţionat.

– Nu-i adevărat, Bruce. Ollie a venit de bună voie. A zis că eşti "prea ditamai găliganu'".

– Un om, sau un loc, nu poate fi niciodată "prea ditamai".

Spunând aceasta, ţapinarul se întinse cât era de lung, depăşind doi metri înălţime.

– Ce prostie! se enervă Mim. Toată gâlceava asta a voastră e o prostie.

– Şi ce te-ai aştepta să facem, să ne scrierm recalamaţii politicoase?

– Nu, m-aş aştepta să vă comportaţi ca nişte oameni în toată firea.

Bruce Barlow îşi flexă braţele.

– Am să fac asta oricând vrea Blaze Barlow. Dar e clar că nu vrea, nu-i aşa? Şi nu poţi să-l condamni.

– Am înţeles că formula de a vă regla conturile a fost stabilită de comun acord.

– Sigur că e de comun acord. Nu poţi împunge un om în ochi când nu te împunge şi el. A, uite-l pe violentul nostru că vine, râse el dispreţitor.

Blaze nu pierdu vremea cu amabilităţile.

– De Ollie e vorba, cred. Îl iei înapoi.

– N-am mare nevoie de el, dar la tine nu mai poate sta.

– Atunci...?

– Vreau să-mi explici de ce l-ai acceptat, când ştiai că-mi aparţinea mie.

– N-am ştiut. Nu mi-a spus niciodată.

– Totuşi, ştiai. Nu eşti prost.

– Bine, ştiam, recunoscu Blaze.

Bruce întoarse capul spre Mim.

– Domnişoarei nu-i place cum ne reglăm noi conturile. Consideră că acţiunea directă ar fi mai bărbătească.

– Cred că nici unul dintre noi nu vrea asta, dintr-un motiv bine stabilit, declară Blaze indiferent.

– Vezi? îi zâmbi Bruce lui Mim.

– În regulă, Barlow, zi pentru ce ai venit.

Glasul lui Blaze nu mai era atât de indiferent.

– O vreau pe domnişoara, Barlow, replică direct Bruce Barlow.

Blaze se răsuci spre el şi, un moment, Mim crezu că tot ce-i spusese despre climatul acela încins, unde oamenii de naţionalităţi amestecate aveau nevoie de un sistem organizat pentru a-şi duce existenţa, se ducea de izbelişte.

În clipa următoare, în spatele lui Blaze apăru un om cu ochi negri scăpărători, care-şi ţinea braţele flexate şi avea o atitudine de aşteptare. Mim ştiu că putea să creadă tot ceea ce-i spusese Blaze despre viaţa în locurile acelea din nordul îndepărtat. Omul abia aştepta să acţioneze. Îi văzu pumnii strânşi. Şi, îşi spuse ea, mai erau mulţi cael.

Calm dar autoritar, Blaze spuse:

– Nino, spune-i bucătarului că vreau să servească cina cu o jumătate de oră mai târziu. În după-amiaza asta vreau să coborâm în vale, după doi băieţi.

– Am înţeles, şefule.

Fără tragere de inimă, omul se îndepărtă.

Blaze se întoarse spre ţapinar.

– Am fost întrerupţi, spuse el politicos. Continuă, te rog.

– Ai auzit ce-am spus, Barlow.

– Dacă ai spus ce-am auzit eu, Barlow, înseamnă că am înţeles greşit.

– Atunci, spuse tărăgănat ţapinarul, mai bine s-o întrebăm pe domnişoara însăşi...

Se întoarse spre Mim, zâmbindu-i... dar în zâmbetul lui se citea că *putea* da tonul – şi că era gata s-o facă.

– Cum e, Mimosa? o întrebă el. Rămâi aici, la fabrica asta de chibrituri, sau vii jos, într-o tabără de ţapinari adevărată?

– Sunt cu băiatul, răspunse disperată Mim.

– Firește. Dar avem deja o duzină de copii... chiar mai mulţi. Unul în plus n-o să se simtă.

– Nu...

– Şi avem loc destul, în condiţii civilizate. N-ai să dori într-o baracă, nici nu vei mânca de la bucătăria de campanie.

– Eu nu... încercă iar Mim.

– Cum vrei tu, firește. Eşti absolut liberă.

O privi drept în ochi, iar după un moment spuse cu falsă bunăvoinţă:

– N-am să te grăbesc, poţi să-mi dai răspunsul mâine.

– Domnişoara îţi poate răspunde acum, interveni Blaze, aprinzându-şi pipa. Nu vine.

Bruce îşi aprinse şi el o ţigară, dintr-o tabacheră de argint pe care mai întâi i-o oferi lui Mim.

– Ce are de spus domnişoara în legătură cu asta?

Două perechi de ochi se aţintiseră asupra lui Mim. Cafeniu închis ca lemnul, negru precum cărbunele. Dar nici unora dintre aceşti ochi nu le răspunse, ci ochilor cenuşii ai lui Karri, cenuşii ca arborele după care fusese botezat, cenuşii, limpezi şi veseli, acum când Lydia nu-i mai putea face nici un rău.

Ochii aceia trebuia să rămână limpezi şi veseli. Dacă avea şi vreun alt motiv care să-i înrâurească hotărârea, Mim nu era conştientă de el.

Dar, când se întoarse spre ţapinar, înalt iar de peste doi metri, un rege din cap până-n picioare, nu mai fu atât de sigură pe cât ar fi preferat să fie.

O ştia, şi mai ştia şi că şi el ştia – şi, cu puţină tristeţe, ştiu că şi Blaze Barlow ştia – când spuse:

– Mâine vom pleca la Barlow's.

Capitolul 10

Mult timp după ce Land Rover-ul părăsi curtea, coborând în vale, Mim şi Blaze stătură în tăcere.

În jurul lor se auzea zarva obişnuită, vuietul joagărului, mormăielile lui William Pufăitorul, zgomotul vântului prin frunze, undeva în vale un glas strigând: "Caaadeeeee...!!!" şi un freamăt de mişcare, după prăbuşirea unui gigant, Fred sunând masa.

Karri risipi tăcerea. Apăru în fugă, exclamând:

– I-auzi, cina!

Se opri un moment pe loc, nedumerit, simţind că era ceva în neregulă.

– Iar o dor dinţii pe Mim? întrebă el dintr-o dată, cu un aer de cunoscător. Pentru Karri, durerile de dinţi – cu excepţia celor ale Lydiei – acopereau toată aria catastrofelor.

I-ar fi fost uşor să se eschiveze, dar Mim preferă să-i spună adevărul.

– Mâine, îl anunţă ea încet, mergem la Barlow's.

– Nu-i duminică, zi de biserică.

– Ne *mutăm* acolo. Adu-ţi minte, Mim, la Barlow's am venit, din capul locului.

– Nu te-au vrut! declară scurt Karri.

– A fost o greşeală.

– O greşeală o să fie dacă te duci acolo, afitmă băiatul, cu o înţelepciune precoce.

– *Ne* ducem, îl corectă Mim.

– Eu nu mă duc – nu că, Blaze?

Karri redevenise băieţel, un băieţel foarte mic, căci de obicei vorbea corect.

– Faci ce spune sora ta, fiule, rupse Blaze tăcerea.

– Nu pot să mă duc. Nu *vreau* să mă duc. N-am să plec de la Big Timbers. Nu-mi părăsesc cel mai bun prieten. Şi-n plus, mai e şi curcanul sălbatic...!

Deşi cel mai bun prieten al lui era Blaze, gândul la curcan îi umplu ochii de lacrimi.

– O, iubitule...! îl imploră Mim, când Karri îşi ridică mâna la ochi.

– Nu plâng! se apără el cu înverşunare. Mă şterg doar cu mâneca la ochi.

– Sigur că da, fiule, se arătă Blaze de acord, oricine poate vedea asta. Şi acum, fugi la masă. Spune-i lui Fred să păstreze două farfurii.

Tonul lui dădea de înţeles că totul era în regulă, iar Karri se mai înveseli. Dar, în timp ce pleca, mai aruncă o privire spre sora lui.

– Şi când te gândeşti că omu', când creşte, tre' să se-nsoare cu-o femeie! bombăni el.

În împrejurări normale, acest comentariu ar fi stârnit râsul. Acum, însă, nu făcu decât să lase în urma lui o tăcere posomorâtă.

Cum Blaze nu părea dispus s-o risipească, Mim vorbi cea dintâi. Spuse fără ocolişuri:

– Am vorbit serios.

– Nu pot să te cred.

Şi deodată, ca şi cum s-ar fi rupt un zăgaz, Blaze începu să vorbească repede, lăsând să se reverse un torent de cuvinte.

– Păreai fericită. Ştiu că şi puietul era fericit. Ce te-a apucat? Azi dimineaţă, te-am văzut în pădure, şi erai nervoasă. Aseară mi-ai spus că-ţi găsiseşi liniştea sufletească, ai fost

de acord cu mine că asta le rezolva pe toate. Nu te plătesc îndeajuns? Nu locuieşti în condiţii confortabile? Izolarea te supără? Te oboseşte munca la poştă? Te-ai plictisit să ai de-a face numai cu două femei? Eşti sătulă să ai vreo treizeci de bărbaţi în jur? Sau...

Pe chip i se ivi o bănuială neaşteptată.

– ...te-ai săturat doar de *un bărbat?*

– Nu fi absurd! replică tăios Mim.

– Ei bine, aşa se pare. Deşi, poate, vrei să-l schimbi pe acel bărbat. Asta e, Mim? Ai fost mulţumită aici, cu mine, până l-ai văzut pe el?

– Blaze, nu...

– Aş putea spune că nu te condamn. E mai mare, mai înalt, mai bogat, mai puternic, mai important decât mine. Aş putea spune toate astea, dar... fir-ar al dracului să fie, nu le spun!

– Blaze...

– Care-i cauza? A spus el ceva?

Ajunseseră pe un teren periculos, aşa că Mim răspunse cu prudenţă:

– Sigur că a spus ceva. Mi-a spus că, la fel ca Ollie, am semnat un contract.

– Ollie nu-şi face griji.

– Asta, pentru că domnul Barlow nu-şi face griji în legătură cu el.

– Vrei să spui că-şi face... în legătură cu tine. Asta e? Face caz de contractul ăla?

– Păi...

– Atunci poţi s-o laşi baltă, Mim, are tot atâta valoare ca hârtia pe care e scris, nu-i un document legal. Deci, s-a rezolvat. Vino, hai acum să mergem la masă.

Mim îl apucă de mânecă.

– Nu, Blaze, am să... o să plecăm totuşi.

Blaze se răscuci spre ea, cercetându-i faţa.

– Cred că vorbeşti într-adevăr serios.

– Aşa e.

– De ce?

– Nu-ţi pot răspunde decât amintindu-ţi de un lucru pe care l-ai spus în Sunlander. Mi-ai promis că, dacă vreau, pot să nu-ţi dau nici o explicaţie.

– Asta a fost în tren, a trecut.

– N-a trecut, îl contrazise ea cu tristeţe. Şi acum am tot atâta nevoie de acceptarea ta.

– Îmi ceri prea mult, Mim. Nu-mi ceri numai să accept faptul că tu şi puietul plecaţi, ci şi să nu suflu o vorbă.

O privi drept în ochi.

– Ce-am făcut ca să merit asta?

– Nimic, Blaze. Ai făcut tot ce-ai fi putut face, ai fost bun şi atent şi atât degeneros încât mi-a venit să plâng. Dar trebuie să plecăm. Nu putem să ne oprim aici?

– Barlow's exercită presiuni asupra ta?

– A, nu...

Blaze îşi scosese pipa, deşi îl instruise pe Karri să-i spună lui Fred să-i aştepte cu masa. Şi-o umplu.

– Nu-mi place repeziciunea cu care mi-ai răspuns la întrebarea asta, Mim. Mai degrabă cred că Barlow's îţi forţează mâna. Şi cred că motivul pentru care pleci are legătură cu...

Făcu o pauză, aprinzându-şi pipa, cu o privire piezişă spre Mim.

– ...fotografia.

– Care fotografie?

– Cea publicată în ziarul din Sydney – ieri a ajuns aici. În Sud a apărut acum trei zile.

– În ziar...? repetă ea prosteşte.

– Nu-ţi face griji fără rost, o încurajă Blaze. La noi n-a ajuns decât un exemplar, şi l-am reţinut eu.

– Fotografia din ziar... spuse din nou Mim.

– Te surprinde, nu-i aşa? Când n-am comentat, ai crezut că n-o văzusem, că acel număr din *"Herald"* nu ajunsese aici. Ei bine, a ajuns, l-am văzut, te-am recunoscut, dar nu ţi-am pus nici o întrebare.

Trase un fum din pipă.

– Acum, îţi *pun.*

– Iar eu nu-ţi pot da nici un răspuns, insistă cu fermitate Mim.

– Numai lui Barlow's i-l poţi da?

– Blaze...

Mim şovăi.

– De cine fugi? Dacă el poate să ştie, eu de ce să nu pot?

– Nu de asta e vorba...

Blaze scoase pipa din gură, şi-o lovi violent de călcâi, apoi o puse la loc în buzunarul blugilor.

– Nu, pe toţi sfinţii, văd şi eu că nu de asta e vorba. De el însuşi e vorba, nu? De poziţia lui, de felul cum arată, de averea, de puterea lui. Te-ai repezit la mine când am sugerat că de-asta ceruseşi slujba, dar acum nu mai poţi să negi.

– Ba pot.

– Atunci, neagă că, deşi n-ai candidat din motivul ăsta la început, între timp te-ai răzgândit.

– Neg.

– Minţi, replică el scurt.

– Blaze, te rog, încearcă să înţelegi.

Mim vorbea pe un ton atât de rugător, încât Blaze tăcu un timp, contemplând-o. Apoi...

– Încerc, Mim, dar nu pot. Îmi pare rău, fetiţo. N-am nimic cu ce să te ţin aici, nici măcar o semnătură falsă pe contractul de angajare cu o angeţie de plasare, aşa că mă retrag demn. Bate palma, colega.

Şi-i întinse mâna lui mare, cu degete spatulate.

Mim ar fi dorit să n-o facă, ar fi preferat furia şi reproşurile. Înecată de lacrimi, constata că acestea ar fi fost mai uşor de suportat.

– Îmi pare rău, Blaze.

– Şi mie.

– Crede-mă, există un motiv.

– Nu pot decât să sper.

– Nu... nu...

– Ascultă, îi propuse el morocănos, cred că ar fi mai bine să te ştergi cu mâneca la ochi.

Chiar în acel moment apăru Karri. Ca orice copil, uitase de norul care-i întunecase un moment existența.

– Fred întreabă când vin câinii în suferință, anunță el.

– Chiar acum, puiete, spune-i să pună mâncarea în farfurii.

Dar farfuriile fură umplute degeaba. Blaze abia se atinse de a lui, iar Mim își împinse farfuria deoparte.

* * *

Dimineața, primul lucru pe care-l văzu Karri fu geanta împachetată.

– Mim! exclamă el.

– Ți-am spus încă de ieri, Karri.

– Am... am crezut că te dureau dinții.

– Ascultă-mă, iubitule, și ascultă-mă bine. Știu ce simți. Și eu simt la fel. Dar trebuie să mergem. Știi și tu ce ce.

– Lydia?

– Da.

– Blaze ar înțelege, sunt sigur că ar înțelege, Mim.

– Da, ar înțelege, dar lucrurile nu s-ar opri aici. Blaze e un om foarte cinstit, și ar considera că trebuie să raporteze situația la poliție.

– Și Barlow's n-ar face-o? Înseamnă că el nu e cinstit?

– Of, Karri, nu-mi crea dificultăți și mai mari!

Lacrimile îi curgeau acum din belșug, prea abundent ca să se mai șteargă pe furiș cu mâneca la ochi.

– Blaze îmi place cel mai mult din lume, îmi place aici. Și-n plus, mai e și curcanul! insistă Karri.

– Știu, știu, dar așa trebuie. Karri, fi un puiet bun pentru Mim.

Fu surprinsă de propriile ei cuvinte, surprinsă de influența lui Blaze Barlow asupra ei – și de aerul bărbătesc cu care băiețelul își reveni, la auzul acestui apelativ.

– Blaze îmi zice mereu așa, spuse el cu glas înecat.

Apoi își șterse lacrimile.

* * *

Totuși, când plecară, Mim și-ar fi dorit ca fratele ei să plângă. La fel ca în fața lui Blaze, când îi întinsese mâna în ajun, spunându-i: "Bate palma, colega", în loc să se înfurie, chipul crispat și ferm al băiatului i se părea mult mai greu de suportat.

Barlow's veni să-i ia cu Land Rover-ul, îl urcă pe Karri în spate, cu bagajele, pe Mim o instală lângă el, în față, apoi, accelerând cum îi era obiceiul, demară.

Ajunseră în vale și reîncepură să urce, prin junglă, apoi prin plantație. Casa ornamentată apăru la vedere, apoi șirurile de cabane, sala mare, joagărele și micul atelier de smalț – toate emanând un aer de măreție.

Bruce se dădu jos și o ajută și pe Mim să coboare.

– Vei locui în casa mea, firește. Nu e cazul să faci mutra asta. Caroline și doamna Roseby, menajera mea, locuiesc tot aici. De fapt...

Râse alene.

– ...am putea caza aproape tot oraşul Gidgie, iar Big Timbers, cu siguranţă.

O împinse pe Mim înaintea lui. Observând că era preocupată de Karri, întoarse capul şi strigă autoritar:

– Vino după noi, mititelule.

"Mititelule". Nu era nimic rău în asta, numai că suna atât de diferit de "puiete" şi "fiule". Acolo totul era diferit. Cu siguranţă, camera – frumoasă şi având alături încă una pentru Karri, nu doar o perdea despărţitoare – era diferită.

Diferite fură şi salutările doamnei Roseby şi ale Carolinei, faţă de cele ale doamnelor Ashe şi Quist de la Big Timbers. Doamna Roseby era destul de cordială, într-un stil rigid, dar Caroline nu făcu decât s-o privească pe Mim pieziş, spunându-i, imediat ce Bruce nu mai putu să le audă:

– Ei, ai reuşit, este? Felicitări pentru runda întâi.

Făcu o pauză, apoi se duse la uşa camerei unde o condusese pe Mim.

– Dar eu în locul tău, domnişoară... sau doamnă?... Thomas – *Thomas?* – n-aş lăsa să mi se urce chestia asta la cap.

Capitolul 11

Lui Mim nu i-ar fi venit să creadă că scurtul răstimp pe care-l petrecuse la Big Timbers fusese de ajuns ca să i se facă dor de viaţa de-acolo. Dar îi ducea dorul şi se întreba cu neplăcere prin ce trecea Karri.

Totuşi, băiatul nu i-o reproşa niciodată şi se înţelegea destul de bine cu ceilalţi copii, dar Mim îl vedea adeseori întorcând spontan capul când auzea zgomotul ascuţit al joagărului de la Barlow's – tipic pentru toate joagărele, tipic şi pentru joagărul lui Blaze. Vedea cum ochii lui cenuşii se îndreptau instinctiv spre Big Timbers şi ştia că, deşi se afla la Barlow's, inima lui era în altă parte.

Iar acest lucru o tulbura. Făcuse ceea ce considera ea că era cel mai bine pentru Karri. Dar expresia lui crispată din unele momente o înştiinţa că o altă soluţie ar fi fost cea mai bună.

Probabil Bruce discutase cu Caroline, căci tânăra consimţi să-i arate lui Mim locurile.

– Ce voi avea de făcut? întrebă Mim.

– Poţi împărţi atribuţiile mele, şi anume să supervizezi lecţiile prin corespondenţă ale copiilor, să ajuţi la birou şi să lucrezi vreo oră la magazin.

Mim păru nemulţumită.

– Îţi încalc teritoriul?

– Da, dar sunt destule de făcut pentru amândouă. Întotdeauna am avut prea multe pe cap.

– Şi atunci...?

Mim se întreba de ce o primise Caroline cu atâta ostilitate.

Cealaltă îi intui nedumerirea.

– Nu te-am vrut aici, asta-i tot! izbucni ea.

– Pe mine... sau pe oricare alta? întrebă Mim pe negândite.

Caroline nu se lăsă descurajată.

– Pe oricine, răspunse ea sec şi se îndepărtă.

În continuare, Mim vizită singură tabăra. Barlow's nu putea fi descrisă decât într-un singur fel – aşa cum o descrisese întotdeauna Blaze.

Barlow's era mare. Avea de trei ori mai mulţi angajaţi, case, ateliere, probabil şi de trei ori mai mulţi copaci. Mai avea şi o sală de asistenţă socială şi un magazin.

– Dar, observă triumfător Karri, n-are oficiu poştal – nu-i aşa, Mim?

– Într-adevăr, confirmă ea, repetând explicaţia lui Blaze. Autorităţile au hotărât să-l instaleze pe proprietatea lui Blaze.

Bruce Barlow ieşi chiar atunci dintr-un birou alăturat, la care băiatul îşi luă prompt tălpăşiţa. De lângă Blaze, ar fi trebuit să-l smulgă cu forţa.

– Mititelul nu mă place, observă nepăsător şeful ţapinarilor. Nu, Mim, nu-mi da explicaţii, zău că n-are nici o importanţă.

Dar avea, Mim trebuia să încerce o discuţie raţională cu Karri.

Uriaşul îşi potrivi pasul lângă al ei.

– Nu vreau să-ţi formezi o idee greşită despre răpirea asta, Mimosa.

– Asta a fost?

– Mă rog, ţi-am forţat mâna, nu? Îmi pare rău.

– Domnule Barlow...

– Bruce. Sau Blaise, dacă preferi. Rudele mă numesc Blaise.

– Bruce, spuse ea ferm – exista numai un singur Blaze, Blaze care însemna "flacără". Bruce, de ce m-ai adus aici?

– Ca să lucrezi. Vorbesc serios. Când te-am văzut, mi-am spus: "Biata fată e derutată, nu ştie încotro s-o ia." Ei bine, am să-ţi spun, Mim. Chiar am nevoie de cineva – şi pentru muncă...

Mim se întoarse întrebătoare spre el, iar Bruce ridică din umeri, continuând:

– ...şi pentru Caroline.

– Nuînţeleg.

– Ei, haide, doar nu eşti chiar atât de naivă. Fetei ăsteia i s-a pus pata pe mine. I s-a pus din ziua când a venit aici, acum doisprezece luni. Am cerut de la Castle să-mi trimită pe cineva care să supravegheze lecţiile copiilor, să vadă de magazin, să facă treburile de birou în general. Şi mi-au trimis-o pe domnişoara Caroline *Pettit*. Observi cum accentuez cuvântul "Pettit"? Fiindcă aşa am de gând s-o las.

Mim găsea discuţia dezgustătoare şi i-o şi spuse.

– Nu la fel de dezgustătoare ca presiunile ei de a-mi pune pirostriile, replică Bruce.

– Dacă aşa consideri, de ce...

– De ce o mai ţin?

Câteva clipe, Bruce merse în tăcere.

– Îmi place, recunoscu el după un timp.

– Eşti un om ciudat, remarcă Mim.

– Ciudat pentru că nu-mi awnvine să fiu forţat, în loc să forţez eu? replică Bruce râzând.

Împotriva propriei voinţe, Mim zâmbi şi ea.

– Vorbeşte-mi despre munca mea, Bruce – vreau să spun, dacă ai vorbit serios într-adevăr, când mi-ai spus că ai nevoie de cineva.

– Am vorbit serios. Carol are prea multe pe cap, oricât ezită ea să-şi împartă sarcinile cu altcineva. Când am anunţat la Castle, aveau cu adevărat nevoie de un ajutor. Şi...

Îşi deschise tabachera şi-i oferi o ţigară lui Mim.

– ...sunt foarte nemulţumit că, în absenţa mea, Carol a respins o solicitantă.

– Eşti cam nedrept, o apără Mim pe Caroline. Nu luasem biletele, deci nu putea fi sigură că eu eram cu adevărat solicitanta respectivă.

– Nu era nevoie decât să ştie că aveai sub treizeci de ani şi erai rezonabil de drăguţă.

– Primul criteriu se aplică, al doilea nu, declară Mim fără falsă modestie.

– De acord, zâmbi alene Bruce. Eşti *foarte* drăguţă.

– Serios? îl privi ea cu uimire sinceră; în felul lui, şi Blaze spusese acelaşi lucru. Dar era simplă, avea părul ca o blană de şoarece. *Ca ghinda,* îi reaminti un glas, în mintea ei.

– Eşti un spiriduş, continuă Bruce. Te potriveşti cu pădurea. Şi...

Închise capacul tabacherei şi-şi aprinse ţigara.

– ...te potriveşti şi cu mine. Când am aflat că inamicul îmi luase noua angajată, m-am înfuriat – pe bună dreptate.

– Se pare că te înfurii cam des, "pe bună dreptate", din cauza lui Blaze.

– Adevărat. El ce are de spus despre asta?

– Recunoaşte că până acum a greşit.

– Nici nu mă mir. E cinstit până-n adâncul sufletului, recunoscu Bruce cu nepăsare.

Ceva o îngrijora pe Mim, care în cele din urmă îi spuse:

– Domnule B... vreau să zic, Bruce, am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce m-ai obligat să fac, am venit aici, dar dacă a mai văzut şi altcineva?

Bruce o privi cu uimire.

– Ce să vadă, micuţo?

– Articolul din ziar. Mi-ai promis că totul va fi în regulă, dar cu oamenii tăi cum rămâne?

După încă un moment de nedumerire, Bruce îşi aruncă pe spate capul, izbucnind în râs.

– A, fotografia... Nu te-ar recunoaşte niciodată, Mim. Şi ştii ceva? Nici eu nu te-am recunoscut.

– Dar... dar ai sunat la Big Timbers, mi-ai spus că mă recunoscuseşi...

– Am făcut o încercare la nimereală. Semeni cu fotografia aia proastă, cum semăn eu cu Blaze Barlow.

Făcu o pauză, întinzându-se cât era de lung, în stilul lui caracteristic.

– Şi nu prea semăn, nu-i aşa?

– Într-adevăr.

O privi pieziş, apoi îi apucă mâna strâns.

– O să ne înţelegem bine, micuţă Mim.

Mim vru să-şi tragă mâna, nu fiindcă strânsoarea ar fi fost neplăcută – era mult prea plăcută – ci pentru că o văzuse printr-o fereastră a sălii pe Caroline Pettit. Nici chiar când privirile li se întâlniră, Caroline nu plecă de la fereastră. Totuşi, Mim încă nu-şi retrase mâna, căci mai avea ceva de întrebat.

– Bruce...

Ezită un moment.

– Ai vrut să spui că aici suntem în siguranţă, şi că nu e nevoie să afli toată povestea?

– Aici veţi fi în siguranţă, iar povestea m-ar plictisi. Nu pot să sufăr poveştile.

Se opri, îi puse o mână sub bărbie şi-i ridică faţa. Ochii lui de cărbune îi zâmbeau şi, după un timp, Mim zâmbi şi ea. Era un om fascinant, nici o femeie n-ar fi putut să nege acest lucru.

Apoi plecă, iar Mim îşi reluă plimbarea prin tabără. Într-un târziu, involuntar, ajunse la clădirea unde învăţau copiii ţapinarilor.

Caroline nu făcu nici o referire la scena pe care o observase, poate pentru că la mese stăteau aşezaţi şaptesprezece copii cu vârste foarte diferite.

– Nu cred c-ai să găseşti în tabăra asta doi copii de aceeaşi vârstă, bombăni ea, ceea ce înseamnă că toţi sunt la lecţii diferite.

– Dar nu le predai tu personal,nu-i aşa?

– Un părinte, sau un supraveghetor, are grijă să-şi respecte programul de învăţătură şi, desigur, pe cei mici trebuie să-i mai îmboldeşti, altfel n-au să înveţe niciodată.

Mim se plimbă printre mese, compătimind-o pe Caroline. Programa era diversificată, desigur – de la botanica australiană până la istoria Europei. Simţea că, în pofida animozităţilor dintre ele, Caroline era o persoană inteligentă. Putea fi şi agreabilă, oare?

– În ce clasă era fratele tău? o întrebă aceasta.

– Karri are opt ani.

– Ar trebui să se găsească destule manuale pentru nivelul lui. Bruce mi-a spus să nu-l înscriu.

O privi pe Mim drept în ochi.

– Asta înseamnă că n-o să staţi mult?

– Nu prea mult, o asigură Mim, gândindu-se la sfatul lui Nick.

Părăsi şcoala şi se duse la magazin. Una dintre nevestele ţapinarilor se afla dincolo de tejghea.

– E uşor, o informă ea pe Mim. Toţi cunosc preţurile şi ştiu unde să găsească ceea ce vor.

Tot felul de lucruri stăteau îngrămădite laolaltă – şuncă, umbrele, nelipsitele veste negre şi cămăşile cadrilate ale ţapinarilor, reviste, maşinuţe cu fricţiune, păpuşi, gem de prune...

În cele din urmă, Mim se duse la birou, văzu că era deja în seama unui funcţionar tânăr şi competent şi avu bucuria de a afla că sarcinile ei erau elementare.

– Doar deschizi corespondenţa şi cam atât, o asigură Peter Hirst.

– Centrală telefonică nu există?

– De asta mă ocup eu.

Mim se bucura. N-ar fi suportat să mai audă acel vesel "Bună, iubito!" cu care se obişnuise la Big Timbers.

Da, nu s-ar fi aşteptat ca un răstimp aşa de scurt era suficient pentru a se familiariza cu atâtea lucruri.

* * *

După câteva zile, Mim şi Karri păreau să se fi acomodat. Totuşi, o neliniştea un lucru. Nu teama de Lydia – care, cu fiecare zi, părea să fi rămas tot mai departe în trecut – ci ceva ce auzise de la Bruce. Vorbea cu şeful lui de echipă şi, după expresia lui încruntată, îşi dăduse seama că era furios. Îl auzise rostind cuvintele:

– Blaze Barlow... nesimţirea dracului...!

Mim nu s-ar fi aştreptat să conteze atât de mult. După plecarea lui Bruce, se duse la Carter şi-l întrebă ce mai făcuse Blaze de astă dată.

– A luat apă de la Barlow's.

– Vrei să spui că a venit până aici şi a luat nişte apă?

– A luat-o de la izvorul din vale. Întâmplător, valea e a lui Bruce Barlow.

– A... aceeaşi poveste ca aia cu defrişatul copacilor... Numai că acum, a luat apă.

– Exact.

– Dar pe-aici e apă destulă.

Aşa era. Peste tot se vedeau cascade, izvoare şi nenumărate pâraie.

Carter ridică din umeri.

– Un motiv în plus ca să ia de la el.

– Poate că nu ştia.

– Ei bine, data viitoare când o să mai vină, o să ştie.

– Vrei să spui că domnul Barlow o să-i spună?

– Nu, vreau să spun că şegful o să-i mai dea o şansă să afle singur. După aia, o să

primească hârtiile.

– Dar pe un teren ca ăsta e dificil să-ţi cunoşti frontierele.

Carter zâmbi indiferent. Era aşa cum spusese Bruce despre lemnul australian – un om dur.

Am să-i spun eu, se hotărî ea.

Îşi făcuse deja ora la magazin, deschisese corespondenţa şi supraveghease elevii. Avea după-amiaza liberă şi era hotărâtă să-l pună pe Blaze în temă.

Pe drum, în aceeaşi poiană unde văzuseră şarpele, Mim dădu peste un tăietor de lemne pe care-l văzuse învârtindu-se pe la Big Timbers. Zăcea la soare, la fel ca şarpele.

Mim îşi spuse că, dacă ar fi fost un individ dubios, Blaze nu l-ar fi găzduit în noaptea aceea, aşa că-şi continuă drumul cu mişcări fireşti şi îl salută pe un ton natural. În ciuda bărbii stufoase şi a singurul dinte care-i lucea feroce în gură, omul era inofensiv.

– Doar n-ai de gând să-ţi petreci noaptea aici? îl întrebă ea.

Vagabondul dădu din cap.

– Dar, cu siguranţă...

– La Barlow's nu vor să mă primească.

– Dar la Big Timbers? Acolo ei fost primit.

– Da, şi şeful m-ar mai primi şi acum, numai că pe la ei am trecut, conchise vagabondul, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

– Nu vrei să te întorci la el? La Blaze Barlow? Vino cu mine. Înţelegi, nu cred că e bine să aprinzi focul aici.

Omul îşi pregătise uscăturile şi avea rucsacul desfăcut.

– Pădurea e udă, duduie, nu-i nici un pericol.

– Totuşi, ţi-ar fi mult mai comod în tabăra tăietorilor de lemne.

– Ştiu, dar pe-acolo am mai fost, şi acum am plecat la drum.

Logica lui de nomad nu putea fi contrazisă. Mim îl salută cu o mişcare a capului şi-şi continuă drumul.

Tocmai se pregătea să iasă în spatele joagărului, când văzu Land Rover-ul lui Bruce Barlow parcat lângă birou. Bruce era la volan, iar Blaze Barlow stătea lângă portieră, ascultându-l.

Glasurile li se auzeau foarte limpede prin aerul rarefiat al muntelui.

– Deci, de data asta binevoieşti să-mi spui cu ce am greşit, Barlow, spunea surprins Blaze. Mare minune.

– A fost un fleac, răspunse tărăgănat Bruce. Izvoarele pot fi confundate uşor. Dar vezi să nu le mai confunzi.

– Totuşi, nu e stilul tău, insistă Blaze. Nu cumva te moleşeşti, ca lemnul tău de esenţă moale... sau altceva te-a făcut să-ţi schimbi sistemul?

– Alt*cine*va, mai bine zis. O femelă a speciei.

Bruce râse încet, semnificativ – dar Blaze nu-i ţinu isonul.

Mim ştia că nu trebuia să se mişte, pentru ca Blaze şi Bruce să nu observe că îi auzise. Nu-i mai rămânea decât să pornească pe jos înapoi.

Sub coroanele copacilor începuse să se întunece, iar vagabondul îşi aprinsese focul.

– Faceţi bine şi vă grăbiţi, duduie. Aicea se-ntunecă repede.

Când ajunse la răscruce, se înseră, şi mai avea de trecut prin jungla dinaintea plantaţiei lui Bruce Barlow. Ce prostie făcuse, că nu intrase în tabăra Big Timbers, ca să

ceară cuiva s-o ia cu maşina!

În sfârşit, pătrunse în plantaţie. Tremurând de frică, parcurse ultimii patru sute de metri în fugă. Intră în casă, iar Bruce Barlow apăru în hol.

– Unde Dumnezeu ai fost, Mim? M-am speriat îngrozitor. Nu trebuie să întârzii atât de mult pe-afară, prostuţă mică!

O cuprinse cu braţele lui mari, iar când o sărută, Mim nu protestă. Era acasă, era în siguranţă, iar calvarul catedralei întunecoase a pădurii se sfârşise. În plus, omul acela îi mai dăduse lui Blaze o şansă.

În timp de stătea în braţele lui, nesigură dar şi fără să protesteze, Caroline Pettit îi privea de la celălalt capăt al coridorului.

Capitolul 12

Sâmbătă seara, înainte de începerea dansului, când o văzu pe Mim în fusta pe care şi-o croise cu ajutorul unei neveste de ţapinar, Bruce avu o reacţie cu totul diferită de cea la care se aşteptase ea.

– Buline şi raze de lună! exclamă el admirativ. Eşti ca o păpuşă scoasă din ctie.

Îi atinse panglica galbenă cu care-şi legase părul.

– O porţi pentru un aviator de departe, sau pentru un tăietor de lemne de pe platou? Încă te mai gândeşti la micuţul ăla?

– Nu.

– Cred că protestezi prea mult. Oricum, în seara asta n-are rost să oftezi după el, nu le are pe-astea cu dansul, aşa că-mi poţi acorda mie toate dansurile.

– S-ar putea să-mi ceară câteva şi oamenii de la Big Timbers, îi aminti Mim.

– N-au decât să ţi le ceară, râse Bruce şi o luă la un vals.

Fără veste, o mână îl atinse pe umăr, iar un glas bărbătesc întrebă:

– Îmi permiţi?

Intrusul nu aşteptă răspunsul, ci pur şi simplu o luă pe Mim în braţe, învârtind-o în cealaltă direcţie.

– Blaze! exclamă ea.

– Eşti surprinsă?

– Da. Bruce a spus că nu le ai pe-astea cu dansul...

– Şi tu ce spui? Încă nu te-am călcat pe bătături.

– Ştii ce vreau să spun, la ce s-a referit... Că nu obişnuieşti să dansezi.

– Nu obişnuiesc, dar toate au un început. Asta e.

Şi o răsuci mai departe.

O mână îi opri. Mim aşteptă răzbunătorul "Îmi permiţi?" al lui Bruce, dar acesta îl privea numai pe Blaze, cu ochi duri.

– Ai făcut o greşeală, Barlow. Aici nu merge cu "mă scuzaţi", ăsta-i un dans între parteneri, nu între parteneri şi intruşi.

Expresia lui Blaze era înnebunitor de inocentă.

– A, eu am crezut că era, şi că ai cerut permisiunea să dansezi cu domnişoara.

– Atunci te înşeli, suficient ca să dau din nou tonul – doar dacă nu cumva, firește, preferi s-o rezolvăm afară?

– Ştii bine că nu mi-ar conveni.

– Bine, atunci termină-ţi dansul cu Mim, şi pe urmă termină-ţi seara asta cu altcineva. Ai înţeles?

– Înţeles.

Docil, Blaze continuă să danseze.

Orchestra consta dintr-un pian şi o baterie. Cei doi instrumentişti veniseră de la Gidgie – pentru bani, căci nici o formaţie cu mintea la cap n-ar fi făcut atâta drum doar de-amorul artei. Cel puţin, aşa presupusese Blaze. Continuând s-o ţină pe Mim în braţe, dansă spre pian, apoi îşi vârî o mână în buzunar şi o scoase ţinând strâns un obiect.

Mim nu distinse schimbul de replici dintre el şi pianist, căci bateria bubuia asurzitor, dar obiectul din mâna lui Blaze trecu într-a pianistului, iar după aceea...

Ei bine, după aceea, dansul continuă fără întrerupere. Unii dintre dansatori renunțară, alții începură să ceară milă. Bruce Barlow, stând rezemat de perete, arăta mai dur decât lemnul lui de esență tare, iar Caroline Pettit arăta, rând pe rând, învinsă, nostalgică și nedumerită.

– Cred, Blaze... murmură Mim fără convingere...

– A spus să terminăm dansul, dar dansul nu s-a terminat încă, nu-i așa? răspunse tăietorul de lemne, cu un zâmbet viclean.

Dar, în cele din urmă, dansul se sfârși. Durase atât de mult, încât orchestra din Gidgie începu să-și strângă instrumentele. Reprezentația se terminase.

– Ce-am mai râs, Barlow, mârâi Bruce, în timp ce Blaze și Mim părăseau ringul.

– Mă bucur, Barlow, replică Blaze.

Nu-și luă rămas-bun de la Mim. Camionul de la Big Timbers tocmai pleca, iar Blaze o luă la fugă și sări în benă, în timp ce mașina ieșea pe poartă.

– Nu putea să vină cu jeep-ul, observă Mim, privind pe urmele camionului.

– A, nu, a venit cu băieții, răspunse Karri, de lângă ea.

– Atunci, unde a fost înainte de cină?

– Cu mine!

În glasul băiatului se simțea entuziasmul.

– Am stat de vorbă ca între bărbați.

– Ar trebui să fii în pat.

Dintr-o dată, Mim își dădu seama cât de târziu se făcuse.

– Karri, du-te imediat la culcare.

Băiatul râse – primul lui râs cu adevărat fericit, în câteva săptămâni de zile – și o luă la fugă.

Mim se întoarse în sală, pentru a le ajuta pe femei să strângă. Se bucură să vadă că Bruce plecase și el. Caroline, însă, era acolo, aruncându-i lui Mim priviri pline de dușmănie. În sfârșit, la spălatul vaselor, își lansă atacul.

– Între doi, remarcă ea, nu te umpli de noroi.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ba eu nu te înțeleg pe tine. Cine ești? O nimeni – și totuși, ai reușit să prinzi în mreje doi bărbați.

– Nici n-am încercat.

– Poate că asta e meseria ta.

Dintr-o dată, Mim se enervă.

– Poate că e. Iar pe de altă parte, Caroline, dacă nu te-ai forța atâta, *poate* că ai câștiga.

– Ce vrei să spui?

– Ceva ce-am învățat odată de la mama. Tatăl meu avea o slăbiciune pentru femei, era atât de slab încât, la câteva luni după moartea mamei, s-a recăsătorit cu o femeie complet necunoscută. Dar, în ciuda slăbiciunii lui, mama l-a cucerit și l-a făcut să-i fie fidel ani de zile – ani de *fericire*. Și știi cum? Abținându-se să-l țină din scurt. Chiar astea au fost cuvintele ei, mi le mai amintesc și acum. "Dragostea nu se ține din scurt", așa a spus. "Nu poți să prinzi dragostea în lesă și s-o ții cu forța." Ei, Carol, ce ai...?

Caroline pălise. În locul geloziei și al dușmăniei, în ochii ei se citea durerea.

Mim o cuprinse cu un braț, dar Caroline se smulse și o luă la fugă spre casă. Obosită,

Mim spălă mai departe vasele.

Termină după miezul nopţii. Uşa Carolinei era încuiată, aşa cum se aşteptase, iar luminile erau stinse. Tulburată de amintirea acelei feţe palide şi a durerii din ochii ei, Mim se vârî în pat şi adormi.

* * *

Începând din noaptea aceea, Caroline se schimbă. O evita pe Mim, care nu observă un timp că mai evita şi pe altcineva. Pe Bruce.

Magazinul era centrul bârfelor de la Barlow's, şi acolo află Mim pentru prima oară ce se întâmpla. În timp ce punea în ordine borcanele cu gem, o auzi pe nevasta contabilului spunându-i unei neveste de ţapinar:

– Cucoana noastră cea hotărâtă nu mai pare atât de hotărâtă în ultima vreme.

– S-o fi săturat. Tipul e greu de prins.

Nişte caţe, îşi spuse Mim. Trânti cu zgomot un borcan de gem, pentru a le aminti de prezenţa ei acolo.

– Noroc că nu era de sticlă, observă doamna Hawthron, deşi cred că *tu* ai fi putut să scapi basma curată dacă-l spărgeai, scumpo.

Mim o privi întrebător, iar doamna Hawthown remarcă, deşi fără ostilitate:

– Pisicuţa lu' şefu'.

Nevasta ţapinarului adăugă:

– Şi Caroline, e mai bine că acceptă situaţia, pentru că oricum săptămâna viitoare o s-o dea la o parte.

Mim n-ar fi vrut să asculte bârfele, dar nu avea unde să se ducă.

– Peter Hirst mi-a spus că liniile au fost supraîncărcate cu apeluri interurbane, că Bruce aşteaptă nişte rude de la Sydney, săptămâna viitoare.

– Clinfielzii, dădu din cap doamna Hawthorn. Bani cât cupride, şi poziţie socială, tot aşa.

– Deci, deduse nevasta ţapinarului, Caroline a noastră o să trebuiască oricum să se dea mai la o parte.

Îi zâmbi lui Mim.

– Şi tu, scumpo. Verşi vreo lacrimă?

– iciuna.

– Bravo, fetiţo! Lasă-i să ghicească, asta-i deviza mea.

– Ai făcut asta? interveni doamna Hawthorn.

Conversaţia devenise generală, iar Mim se simţea mai uşurată.

– Da, şi uite unde-am ajuns. În vârf de munte, printre copaci, cu singurul magazin pe-o rază de cincizeci de mile vânzând doar veste negre şi gem de prune.

– Într-adevăr, spuse Mim, temându-se ca femeile să nu observe cum pălise. Nici măcar un cupon de material, de când am cumpărat eu ultima bucată.

– Şi arătai ca păpuşă în fusta aia, scumpo, dar mă tem că frumoasele din neamul Clinfield nu poartă fuste cu buline.

După ce plecară, comentând despre lenevia bărbaţilor, Mim rămase cu privirea spre borcane.

"Ce Dumnezeu am să fac?" se întrebă ea.

Nu se îndoia că cei din familia Clinfield aveau s-o recunoască. Reuşise să trimită doar două rate din banii care-i apăsau conştiinţa şi era sigură că fata care primise suma din greşeală le era bine întipărită înminte.

– Dau un penny, spuse un glas.

Mim reveni la realitate, pentru a vedea că în magazin intrase Bruce Barlow.

– Singurul lucru pe care-l pot vinde pe un penny e o minge de plastic.

– Gândurile tale mă interesau – sau dormeai în timpul programului?

Bruce râse, dar cam nesigur. Acest lucru o uimi pe Mim. Până atunci, nu-l mai văzuse niciodată pe Bruce nesigur.

– Mă bucur că ai venit aici, trebuie să te întreb ceva, spuse ea cu seriozitate.

– De-asta am venit şi eu, ca să te întreb *pe tine* ceva. Ce o supără pe domnişoara Pettit?

– Pe Caroline? E bolnavă?

– Eu pe tine te întreb, Mimosa. Fuge de mine ca de ciumă.

– N-o cunosc foarte bine, se eschivă Mim. Nu ţi-aş putea răspunde.

Bruce luă un borcan de gem care ar fi trebuit să fie pus la locul lui, apoi îl lăsă din nou pe tejghea.

– E rândul tău, ridică el din umeri.

– Săptămâna viitoare îţi vin nişte vizitatori, Bruce.

– Moara bârfelor şi-a făcut datoria?

– Da.

– Ei bine, da, au să vină.

Examină din nou gemul.

– *Asta* o preocupă pe Carol?

În glasul lui se simţea o notă de însufleţire involuntară.

– Ştie că vor veni şi o mulţime de persoane care nu mi-s rude, de sex feminin şi abia trecute de douăzeci de ani. O roade şarpele geloziei, nu crezi, Mim?

– Întrucât n-o cunosc pe Caroline, nu pot crede nimic. Ştiu numai că *pe mine* mă preocupă.

– Pe tine, Mim?

– Mă preocupă foarte tare. Înţelegi...

Şi, nefericită şi nu prea coerent, îi spuse toată povestrea.

Bruce râse de câteva ori, mai ales când ajunse la cele douăzeci de bancnote din plic.

– Mlădiţo, fii sigură că n-a fost nici o greşeală, pentru tine erau.

– Douăzeci de lire sterline?!?

– Pentru mătuşa Phyllis e o nimica toată. Acum te-ai mai liniştit?

– Nu. Mama mea vitregă coase pentru mătuşa ta, şi nu mă îndoiesc că i-a spus totul – din punctul ei de vedere.

Făcu o pauză.

– În propriul ei stil inimitabil.

Era clar că pe Bruce nu-l prea interesa. O prevenise încă dinainte. Îi spusese: "povestea m-ar plictisi. Nu pot să sufăr poveştile."

– Bruce, nu mă asculţi! îl acuză ea.

– Regret, spiriduşule, mă întrebam doar de ce naiba fata aia... Ei, da-n fond, ce contează? Deci – ce vrei de la mine?

– Vreau să plec.

– Cred că ai înnebunit. Mătuşa mea Phyllis nu e aşa, dar cred că dacă ţi-a intrat gărgăunele ăsta în cap... Ai vreo idee anume?

– Aş putea...

Mim roşi, dar continua.

– ...să mă duc la casa ta de pe coastă, până pleacă vizitatorii?

Bruce o privi amuzat.

– Ce ştii despre casa mea de pe coastă?

– Ştiu că o ai. Nu ţi-aş fi cerut asta, Bruce, dacă aş fi avut un alt loc unde să mă duc – bani de drum, vreau să zic. Dar încă n-am economisit atâţia.

– Da, nici nu mă mir, mai ales că o parte din ei i-ai trimis mătuşii Phyllis, caraghioasă mică. Dar casa mea de pe coastă...

Privirea îi devenise speculativă.

– Crezi că n-aş putea să am grijă de ea?

– Nu cred aşa ceva, dar mă gândesc...

– Da?

– La ce-ar zice lumea, lucru care e clar că nu ţi-a trecut prin minte. Nu-ţi dai seama, spiriduşule, că ar da naştere la comentarii?

– Vrei să spui... prezenţa mea în casa ta?

– Da.

– Dar l-aş lua cu mine pe Karri, iar tu n-ai fi acolo, ci aici, cu oaspeţii tăi.

– Foarte adevărat. Şi la fel de adevărat este că toţi cei de la Barlow's ar vedea că sunt aici. Dar mai încolo? Cum rămâne cu Big Timbers?

– Nu cred că ar avea vreo legătură cu Blaze, spuse Mim.

Bruce bătu cu palma în tejghea, râzând.

– Ba eu cred că ar avea – am să-i spun eu, anume ca să-l sâcâi, zâmbi el. S-ar putea chiar să se repeadă cu jeep-ul până aici, ca să-mi ceară explicaţii.

– Pe ce temei? întrebă ea nedumerită.

– Nu face pe naiva, Mimosa. La care, eu l-aş lăsa să vorbească, iar apoi i-aş aminti că tu eşti acolo, iar eu aici.

– Deci, putem merge! exclamă Mim.

– Şi atunci, încheie Bruce, iar aş putea să dau tonul.

Uşurarea lui Mim se risipi la gândul că Blaze Barlow urma să se facă de râs din nou.

– Bruce, trebuie neapărat?

– Trebuie.

Bruce îşi aprindea o ţigară, cu mişcări leneşe.

– Te-aştepţi să mor de dragul lui?

– Mă aştept să ajungeţi la o înţelegere.

– N-aş putea face niciodată asta, nu suntem egali din nici un punct de vedere. Nici măcar la mânuirea fierăstrăului.

Fumul se ridica în spirale albastre repezi; orice urmă de lene pierise.

– Un pădurean de la oraş, aruncă dispreţuitor Bruce. I-aş putea da zece secunde avans, şi tot aş termina eu primul.

– Dar lucrurile astea nu contează.

– Pentru mine contează. Ce Dumnezeu, fetiţo, m-am născut în pădurile astea!

– Însă şi alţii, care nu s-au născut aici, pot să ţină la ele.

– Pun pariu că pot – când vin aici pe de-a moaca.

– Blaze va trebui să-şi achite concesiunea.

– O taxă simbolică – mare lucru...! declară Bruce disprețuitor.

– Dar, la început, tatăl tatălui tău...

– Mai adaugă un tată, şi poate vei reuşi să înţelegi puţin ceea ce simt.

– Ăsta-i colonialism, Bruce, obiectă Mim.

– Atunci, sunt un colonist. Şi, atâta vreme cât Blaze Barlow încalcă legile, va fi un nelegiuit.

– Probabil că şi strămoşul tău a venit tot cu o concesiune.

– Strămoşul meu a venit pe un teren nerevendicat de nimeni. Un pământ pe care l-a ocupat singur, l-a muncit, a transpirat, a luptat pentru el.

– Şi Blaze a făcut toate aceste lucruri, lăsând la o parte concesdiunea.

Bruce o privi din nou amuzat.

– Vrei în casa mea de pe plajă, spiriduşule? o provocă el. De ce nu încerci în schimb la micuţul ăsta, dacă tot îi iei apărarea cu atâta îndârjire?

– Nu i-o iau. Nu vreau decât să fii drept.

– Un Barlow's nu e niciodată drept, Mim, zâmbi el. Nu e o trăsătură a familiei, nu stă în obiceiurile unui rege.

– Ai putea să te schimbi.

– Mă simt foarte bine aşa cum sunt.

– Nu ştiu ce să zic... comentă Mim, cu o înţelepciune neaşteptată. Când ai intrat, nu păreai prea sigur de tine.

Chipul lui Bruce se schimbă puţin. Spuse iritat:

– Eşti prea deşteaptă pentru binele tău propriu. Dar nu mi-ai răspuns. De ce nu te ascunzi la el?

– Pentru că... ei bine, Blaze nu-i ca tine, Bruce, el e... e cinstit. Vreau să zic, n-ar...

– Vrei să zici că te-ar da de gol, asta e?

– Ar face ceea ce spune legea.

– Iar eroul negativ n-ar face-o. Foarte bine, draga mea, fugi în fortăreaţa ticălosului. Trebuie să iei şi copilul cu tine? Fără el, povestea e mai picantă.

– Sigur că trebuie să-l iau pe Karri. Îţi mulţmesc, Bruce. Şi, te rog, să nu sufli o vorbă...

– Draga mea, dacă-ţi închipui că rudele mele vin aici ca să discute despre problemele cusătoreselor...

La auzul acestor cuvinte, Mim zâmbi, ştiind cum s-ar fi ofuscat Lydia la auzul unui asemenea calificativ.

– ...te înşeli. Va fi o săptămână de bridge şi recepţii interminabile.

– Caroline joacă bridge?

– Caroline, replică Bruce clar şi răspicat, poate să se ducă la dracu'.

Se aplecă peste tejghea, sărutând creştetul lui Mim.

– Tu îmi placi mult mai mult, nu eşti făcută din gheaţă. Ei, când ai nevoie de maşină?

– O, Bruce, n-aş putea s-o iau!

– De ce? Şofezi, nu?

– Da, am condus puţin la Big Timbers... Mi-a arătat Blaze cum.

– Puţin e de ajuns. Nu trebuie decât să cobori muntele, iar unul dintre oameni te va duce până acolo. În continuare, mai ai doar un drum drept spre est.

– Dar s-ar putea să ai nevoie de maşină.

– Mai am încă trei.

O spusese în stilul lui obişnuit, sigur pe sine, iar Mim râse.

– Te recunosc.

Bruce îi aruncă o privire scurtă.

– Eu sunt. De parcă mi-aş face griji pentru...

– Da, Bruce?

– Pentru orice fleac, încheie el.

Numai că nu se gândise la un fleac, iar Mim o ştia.

* * *

Karri rostise câteva cuvinte de protest, apoi amuţise ca un peşte.

– Dar, Mim, obiectase el, dacă trebuie să ne mutăm, de ce nu putem merge la Blaze?

– Vine familia Clinfield, şi o cunosc pe Lydia, aşa că trebuie să plecăm de-aici. La Blaze nu putem merge, fiindcă... ei bine, fiindcă Bruce mi-a promis că vom fi în siguranţă.

– Şi la Blaze am fi în siguranţă.

– Iubitule, lasă totul în seama mea.

– Mai bine aş lăsa în seama lui Blaze. Dacă Blaze ne-ar trimite înapoi, aş şti că e mai bine aşa, fiindcă Blaze a făcut-o.

– Karri, nu ştii ce vorbeşti. Săptămânile astea te-au făcut să uiţi de Lydia.

– O ţin minte, şi n-aş vrea să mă întorc acolo, dar ştiu că Blaze ştie mai bine ce e de făcut.

– Sunt sora ta, Karri, îi reaminti Mim.

– Ştiu şi asta, Mim, dar Blaze ştie cel mai bine.

Era un fel de fixaţie, ca o obsesie a respectului faţă de un frate mai mare. Ştiind că n-avea ce-i face, Mim nu mai spuse nimic.

* * *

Casa fusese construită pentru vacanţă. Avea patru verande mari, pe care se ieşea din camere. În două dintre aceste camere, Bruce le puse bagajele.

– Iar acum, spiriduşule, mai am o oră până să mă întorc la bridge, canasta şi alte distracţii. O voi petrece pe *Lucia*.

– *Lucia?* repetă Mim.

– Iahtul meu frumos, elegant, capabil, perfect echipat, lung de şaisprezece picioare. Vii, matelot?

– Da, să trăiţi! răspunse Mim fără entuziasm, dar simţind că măcar atâta putea să facă după ce o ajutase să scape. Tu ce preferi, Karri?

– Nu, refuză băiatul, eu am să mă-nvârtesc pe-aici.

Mim oftă.

După ce se întoarseră din scurta ieşire în larg, Bruce se schimbă şi plecă. Mim avea senzaţia că nu era deloc impresionat de ea.

În casă existau provizii destule, dar se hotărî să-i facă o plăcere lui Karri, cumpărând câteva dulciuri de la micul magazin din apropiere.

– Ce fructe sunt astea? întrebă Karri. Lemnul-dulce e bun, deşi-i cam vechi. Ăsta nu ştiu ce e, dar e şi mai bun. Vrei şi tu, Mim?

Cu asta, îngropară securea războiului, iar următoarele două zile trecură în liniște.

În cea de-a treia zi, văzură norul. Stătea pe unul dintre munţii vineți din spatele casei, propriul lor munte cu plantațiile, având un aer vag amenințător.

– Oare se anunță ploaie, domnule Moore? îl întrebă Mim pe vânzătorul de la magazin.

– Nu de ploaie mă tem eu, oftă omul, ci de foc.

– De foc?!

Glasul domnului Moore era posomorât când răspunse:

– Foc este, domnișoară. Uitați, chiar şi de-aici se văd flăcările.

Mim privi spre norul negricios. Devenise mult mai mare şi mai dens. Sub ochii ei, o săgeată stacojie se repezi însus.

– Unde... unde să fie? întrebă ea.

– În pădurile de pe platou.

– La tabăra de ţapinari Barlow's?

Cumva, nu se putea îndura să rostească numele "Big Timbers".

– Nu, mai la vest.

– Atunci, la *Blaze* Barlow?

Cuvintele părură să iasă de la sine.

– Nu pot fi sigur, dar n-aş vrea să fiu în nici una din taberele alea acum, dacă s-ar schimba direcția vântului.

Când se întoarse acasă, Mim îl găsi pe Karri privind spre munte, de pe creasta falezei.

– Mi-e frică, Mim. A luat foc, nu-i aşa?

– Da, iubitule, dar nu e în nici una din tabere.

– Dar ar putea să ajungă. Blaze mi-a spus că focul se răspândește repede.

– N-aş crede. Fumul se ridică dintr-un singur loc. Înseamnă că focul nu s-a întins.

Dar, deşi cuvintele ei îl mai liniștiră pe Karri, Mim nu se putea calma. Stătu trează toată noaptea, apoi îşi făcu un ceai şi începu să se plimbe prin camere. În camera lui Bruce, văzu hainele aruncate la întâmplare pe jos. Îşi aminti cum se grăbise să se schimbe şi să plece după plimbarea cu *Lucia*. Le duse pe verandă, unde era copaia de rufe, şi începu să le spele, ca să aibă o ocupație.

Avea brațele cufundate până la coate în clăbuc, când auzi maşina, urmată imediat de nişte paşi grăbiți. Nu avu timp să-şi scoată brațele din apă, înainte ca un glas să spună:

– Bună, Mim.

Mim se răsuci în loc, împrăştiind spuma. Se gândise că Bruce ar fi putut să vină după ei, sau să trimită pe cineva, dar nu se aşteptase să-l vadă pe Blaze.

Acesta arăta obosit şi îngrijorat, cu ochii duşi în fundul capului, dar le vederea lui Mim se luminară.

– Grozavă privelişte pentru un bărbat, spuse el, o femeie făcând treburi gospodăreşti, tocmai când natura ne-a făcut una din cele mai urâte figuri ale ei.

– Focul, vrei să spui?

– Da, Mim. De-asta am venit, ca un hoţ, dar când te văd aşa...

Privi spre hainele pe care le spăla.

– Ale lui Barlow?

– Da. Ştii...

Blaze ridică o mână. Mim văzu că ochii îi redeveniseră tulburi.

– Nu contează, oricum n-avem timp.

– Ba contează. Crezi că...

– De când te interesează pe tine ce cred eu?

– Exagerezi, Blaze. Bruce m-a adus jos, şi...

– E clar. Doar eşti aici, nu? Şi Karri?

– Da, şi Karri e aici.

Scurt, Blaze îi aruncă o privire furioasă.

– Când am auzit zvonul, nu mi-a venit să cred. Abia când s-a aprins pădurea şi am sunat la Barlow's, am aflat că era adevărat.

– Venea familia Clinfield, înţelegi, şi Bruce...

Mim se întrerupse, nervoasă.

– Bruce nu ţi-a spus?

– N-a spus nimic de musafiri, deşi n-am vorbit prea mult. Am cerut cu tine, şi mi-a spuse unde te pot găsi.

Mim dădu din cap, închipuindu-şi zâmbetul cu care Bruce îi dăduse lui Blaze vestea.

– Nu e ceea ce crezi...

Chiar şi în propriile ei urechi, cuvintele sunau neconvingător.

Deodată, îi veni un gând. De ce voise să vorbească Blaze cu ea? De ce-l sunase pe Bruce?

În stilul lui caracteristic, Blaze îi ghici din nou gândurile.

– Vreau să te întorci la Big Timbers. Şeful tău mi-a dat aprobarea.

– Dar de ce?

– Toţi oamenii sunt la posturi, nu ne putem lipsi de nimeni, nici chiar de Bătrânul Bob, pentru centrala telefonică. Şi trebuie să ţinem liniile deschise, Mim, într-o situaţie de urgenţă ca asta. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Mim dădu scurt din cap.

– Cât de grav e?

– Foarte grav, dar o să fie şi mai rău?

– Şi Bruce?

– Nici situaţia lui nu-i prea roză. Roză! Ce banc! Roşie ca focul, mai bine zis.

– Adun lucrurile imediat, şi-am să-l trezesc şi pe Karri, hotărî Mim.

– De puiet mă ocup eu. Unde e?

– În camera aia, îi arătă ea.

Blaze dădu din cap, porni, apoi se opri iar.

– Cred că-ţi convin mai mult două camere, decât una singură, despărţită printr-o perdea.

Mim nu răspunse, continuând să strângă lucrurile.

Îl auzi pe Karri scoţând un strigăt de bucurie. Apoi îl auzi protestând şi bănui că Blaze îi spunea că nu putea veni şi el la Big Timbers, ci numai sora lui. Dar, când ieşi din cameră, Karri părea să se fi împăcat cu situaţia – ca întotdeauna, când idolul lui dădea

ordinele.

– Mă opresc la tabăra ţapinarilor, Mim, până când la tăietorii de lemne o să fie înregulă.

La fel ca localnicii, Karri făcea şi el diferenţa între ţapinari şi tăietorii de lemne.

– Da, dragul eu.

Mim aruncă o privire în jur.

– Cred că le-am luat pe toate.

– Laşi hainele aşa? arătă Blaze cucapul spre vesta şi cămaşa lui Bruce, rămase în copaie.

Roşie în obraji, Mim le scoase şi le stoarse, apoi le întinse pe sârma de pe verandă. Blaze îl urcă pe Karri în maşină, cu bagajele.

– Eu stau în spate, spuse repede Mim.

– Cum vrei.

Urcară drumul abrupt al promontoriului, apoi cotiră pe lângă câmpiile de coastă. Ocoliră plantaţiile de zahăr, după care, prin fumul tot mai dens, începură urcuşul spre platou.

Capitolul 13

Când ajunseră la Big Timbers, Mim își dădu seama imediat de schimbare. Nicăieri nu se vedea nici un bărbat. Zări doar două șorțuri femeiești în rulota bucătărei lui Fred.

– Doamna Ashe și doamna Quist muncesc pe brânci, spuse Blaze. Bucătarii se luptă cu flăcările.

– La ce distanță e focul?

– La douăzeci de mile.

– Pare destul de departe.

– Ar putea ajunge aici într-o jumătate de oră, sau nici atât, dacă se schimbă vântul.

– E cineva în cuibul-de-vulturi?

– Nu-l lăsăm nici o clipă gol.

O însoți până la oficiul poștal și deschise ușa.

– Nu vine și nu pleacă nici o scrisoare. Deci, de grija asta ai scăpat. Vei avea de lucru numai la centrala telefonică. Isabel adună toate datele despre foc și ni le transmite pe măsură ce le primește. Vezi cât de importante sunt pentru Big Timbers și ni le spui pe cele care pot avea legătură cu tabăra noastră.

– Nu-i o răspundere cam mare pentru o novice?

– Acum ai experiență, sau vei avea, după ce trece tot necazul ăsta. Uite, ți-am schițat o hartă a districtului. Aici e Big Timbers. Aici, focul principal, la Never Fail. Oamenii noștri luptă aici, arătă el cu degetul pe hartă, și aici. Până acum, au reușit să-l țină pe loc.

– Și când aflu ceva important, ce fac?

– Anunți cuibul-de-vulturi. Asta-i linia, am făcut legătura acolo. Observatorul ne va anunța pe noi, am stabilit un sistem de comunicare. Dar orice s-ar întâmpla – *orice,* auzi? – nu încerca să vii singură să ne spui.

Tăcu un moment, se întoarse să plece, apoi reveni.

– În cel mai rău caz – dacă focul ajunge la tabără – te duci la un izvor. Noroc că sunt destule. Și cel mai important lucru, nu face pe eroina. Acum mă duc.

Și se îndreptă spre ușă.

– Când...

Vocea lui Mim șovăia.

– Când am să te mai văd?

– Dumnezeu știe. Dacă nu intervine nimic grav aici, ai să mă vezi abia când terminăm.

– Să ai grijă de tine, îi mai spuse ea, ezitant.

– Pentru ce? Mai bine ai tu grijă de tine, Lână-de-Aur.

Îi mai aruncă o ultimă privire lungă, cu ochii lui ca de lemn, și plecă.

Camera rămase ciudat de rece și pustie. Mim stătea nemișcată.

Când am să te mai văd? îl întrebase.

Dumnezeu știe, răspunsese el.

Probabil că din cauza fumului i se umpluseră ochii de lacrimi.

* * *

– Alo, Gidgie?

– Aici Gidgie.

– Big Timbers, Isabel.

– A, te-ai întors acolo, iubito. Slavă Domnului că ai voce clară şi destulă minte. Harta e pregătită?

– Te-ascult, Isabel.

– Aşa: sunt douăzeci şi doi de oameni la Forrest Valley, inclusiv doi bebeluşi. Au o adăpătoare în apropiere şi se pare că nu-i paşte nici un pericol. La Gunyah, însă, e mai rău. Trenul de cherestea n-a putut aduce pompierii, pentru că au ars traversele de la ultimul pod. Acum oamenii sunt evacuaţi cu un funicular, printre copacii care ard. Never Fail încă mai rezistă.

Mim auzi un apel pe cealaltă linie şi întrerupse legătura. Vorbi cu cuibul-de-vulturi, aflând că observatorul de gardă era Barney.

– Azi trebuia să fie ziua nunţii mele, domnişoară Mim, se plânse el. De ce n-am plecat din timp? Mă aşteptam la asta, încă de săptămâna trecută.

– Oricum nu te-ai fi simţit bine la nuntă, ştiind ce e aici, replică Mim.

– Aşa cred. Da' din toate zilele, tocmai azi să se-aprindă! Ce se mai aude?

Mim îi spuse ce aflase de la Isabel. Barney îi dădu şi el câteva informaţii.

Bantry Point se făcuse scrum, cu atelierul ars până-n temelii. Un camion cu doi ofiţeri forestieri fusese prins pe drumul Orphan Point. Drumul avea doar un metru şi jumătate lăţime – nu avuseseră nici o şansă.

Mim sună din nou la Gidgie.

– Parc-ar fi noapte aici, scumpo, spuse Isabel, fumul pluteşte în jurul meu în timp ce vorbesc. Never Fail încă mai rezistă.

Mim, cu gândul la Karri, întrebă ce era la Barlow's.

– Dacă vântul se schimbă, focul va ajunge mai întâi la Big Timbers, dar rămâne de văzut dacă întârzie acolo, sau dacă o să se înteţească şi mai mult, în drum spre Barlow's. Cel puţin...

Vocea lui Isabel părea doborâtă.

– ...spre să nu rămână de văzut.

– Isabel, eşti obosită.

– Frântă, dar Crucea Roşie lucrează non-stop, şi dacă ei pot, pot şi eu.

Mim sună la cuibul-de-vulturi. Barney era încă la post.

– Aş vrea să-mi trimită schimbul, oftă el.

– Ai obosit?

– Mă simt ca un chiulangiu, aici sus, în timp ce nefericiţii ăia muncesc şi se perpelesc acolo. Şi-n plus, de ce să fiu *eu* în siguranţă?

De ce să fie Barney în siguranţă?

Bietul Barney! Probabil că lucrul cel îngrozitor se întâmplă chiar în timp ce vorbea el: vântul îşi schimbă direcţia. Dintr-o dată, norii de fum se abătură spre ei, iar flăcările se repeziră printre copaci cu muget de tunet. Totul dură atât de puţin, încât cercetaşul nu avu timp să coboare şi să fugă.

Mim auzi slab cuvintele:

– ...ziua nunţii mele...

Şi, peste câteva clipe:

– Allison... Allie, iubito...

Apoi se auzi o bubuitură.

Femeile veniră în fugă spre ea dinspre bucătăria de campanie.

– Vine mai repede decât un tren expres. Ne ducem la adăpătoare. Vino şi tu!

Dar Mim rămase pe loc. Blaze îi spusese să se abţină de la acte de eroism, dar atâta vreme cât putea să simtă butoanele centralei, căci de văzut nu le mai vedea, avea de gând să-şi facă datoria până la capăt.

Îi spuse lui Isabel că de la Barney nu se mai auzea nimic, că Never Fail căzuse, şi era timpul să dea alarma la Barlow's.

Aergând la uşă, văzu flăcările învăluind atelierul de smalţ, aşa că se întoarse şi anunţă. Privi din nou afară, cu groază, cum flăcările se apropiau, ştiu că nu mai putea face nimic şi strigă:

– Acum închid! Am să-ncui oficiul şi iau cheile cu mine la pârâu!

Din cine ştie cemotiv neînţeles, mai adăugă:

– Cu bine. Aici Mim Tarrant. Dumnezeu să ne aibă în pază.

Iar aceste cuvinte ajunseră la Isabel, de acolo la Brisbane, la Sydney, prin toată Australia, până la Fleet Street, pentru a răsuna în întreaga lume.

Pentru Mim, însă, important era că ajunseseră până la Sydney.

* * *

La adăpătoare, oamenii stăteau înghesuiţi unul într-altul. Nimeni nu ştia când era noapte, când zi, de cât timp dura tot calvarul, dar la un moment dat vântul se opri şi, aproape imediat, începu ploaia.

După aceea, focurile fură uşor de controlat. Ieşiră cu toţii din aspă şi porniră împleticiţi înapoi spre tabără.

Majoritatea nu aveau unde să se ducă – printre care, şi Mim. Cabana arsese până-n temelii. Rulotele bucătăriilor erau carbonizate. Din atelierul de smalţ mai rămăsese doar o ruină, dar joagărul cel mare, prin cine ştie ce miracol, scăpase. William Pufăitorul părea în bună stare, însă şinele se îndoiseră. Camioanele explodaseră, iar dintr-o semi-remorcă mai exista doar scheletul.

Casa principală, prin alt miracol, rămăsese şi ea intactă. Se aşezară pe verandă, aşteptând în tăcere numărătoarea.

Mim se duse la telefonul din casă şi reuşi să prindă legătura cu Gidgie.

– Barlow's? întrebă ea cu teamă.

– Totu-i în regulă, iubito. Tocmai am vorbit cu ei. La Big Timbers ce se-aude?

– Ştiu că l-am pierdut pe Barney.

– Era ziua nunţii lui, gemu Isabel. Cred că toată lumea de pe-aici ştia. Am o scrisoare pentru el. E într-un plic roz. Mai e una şi pentru Snowy.

Snowy.

În timp ce bărbaţii se întorceau în tabără, Cliff, Dave, Rocky, toţi ceilalţi, Mim îi numără. Ultimul fu Blaze.

Dar mai lipsea unul, nu numai Barney, şi se observa imediat, căci nimeni la Big Timbers nu fusese atât de înalt şi lat în umeri ca Snowy.

Blaze o văzu pe Mim privind în jur şi o cuprinse pe după umeri cu un braţ.

– S-a prăpădit, Mim, şi printr-o ironie a soartei, a murit în timp ce încerca să-l salveze pe omul care, probabil, a provocat incendiul. N-am de unde să ştiu, poate n-a fost vagabondul, poate să fi fost şi un fumător neatent, un chibrit aruncat la întâmplare, prin pădurile australiene umblă destui inconştienţi, dar aşa a murit Snowy.

– La Gidgie e o scrisoare pentru el, spuse Mim cu voce surdă.

– Da, ştiu. Ne-a spus despre ea în timp ce aşteptam la Never Fail, înainte de schimbarea vântului. Zicea că în anunţ scria: "Toţi au râs când mi-am scos vioara, căci credeau că nu ştiu să cânt..." Cred că nimeni nu va râde, Mim.

– Nu, vor plânge.

Şi Mim fu cea dintâi.

* * *

Spre seară, apăru şi Bruce Barlow. Land Rover-ul său intră în ruinele taberei cu o viteză care nu lăsa nici o îndoială cu privire la ceea ce urma să se întâmple.

Nu se uită nici la Mim, nici la altcineva. Se duse direct spre Blaze.

– Gata, Barlow, până aici! se răsti el.

– Aştept, Barlow, răspunse Blaze.

– Se pare că ai avut de suferit. Bun. Mă bucur. Măcar atâta consolare am, să văd că ai plătit pentru prostia ta crasă. Dar încă nu e de ajuns. S-au distrus case. Lăptăria. Vitele au ars de vii. Doi ofiţeri de stat au murit.

– Şi noi am pierdut doi oameni, Barlow.

– Îmi pare rău – pentru ei. Dar nu şi pentru tine. De-asta am venit.

– Explică-te, îi ceru Blaze posomorât.

– Să mă explic! Mai ai tupeul să-mi ceri asta, când de la tine a pornit totul, de la afurisitele tale de focuri "preventive"!

– N-am făcut aşa ceva! Perimetrele mele de foc au fost întotdeauna patrulate cu strictețe. Poate că, dacă făceai şi tu la fel, în loc să te bazezi pe verzituri ca să oprească focul... poate că...

Faţa lui Blaze se înăspri.

– ...dacă l-ai fi găzduit pe vagabond, în loc să-l laşi singur în pădure, să aprindă focul...

– A, ajungem la vagabond acuma, da?

– Da. Nu-i mai poate cere nimeni socoteală. Din păcate, o dată cu el s-a dus şi unul dintre oamenii mei. Snowy.

– Mare păcat.

Buza lui Bruce se răsfrânsese.

– Un incendiator mai puţin, ca să aprindă alt foc preventiv, să declanşeze altă calamitate. Ce-i cu tine, Barlow? Îţi *place* să distrugi?

Blaze făcu un pas spre el.

– Te sfătuiesc să nu mai spui niciodată asta.

– Ba uite că o spun. Deci, îţi plac distrugerile.

– Am să chem comisia forestieră, ca să descopere cauza.

– Pe pariu. O să am eu grijă de asta. Iar tu, între timp, ai să-ţi aduni forţele, ca să te pregăteşti pentru următoarea distrugere.

– *Nu spune asta,* repetă Blaze.

– Pe dracu'! ripostă Bruce.

Undeva, în cercul oamenilor din jur, un glas strigă:

– Eliberaţi ringul, ultima repriză!

Aceste cuvinte risipiră tensiunea. Bruce făcu un pas înapoi. Blaze se retrase şi el.

– Voi aştepta concluziile comisiei, Barlow! mai strigă Bruce şi se duse la maşină.

* * *

Membrii comisiei – şi Bruce – apărură după-amiază. Blaze nu coborî cu ei în vale, pentru cercetări, dar Bruce, da. Mai târziu – mult mai târziu, se părea, deşi trecuse numai o oră – se întoarseră.

– Sunteţi exonerat, domnule Barlow. Ne-am aşteptat tot timpul. V-am mai văzut de multe ori zidurile de foc. Dacă nu se cerea special să investigăm, nici nu v-am mai fi deranjat.

– Nici un deranj, îi asigură Blaze. Aţi găsit o cauză?

– Ar putea fi un foc de tabără aprins de vagabond, bietul om. Ar putea fi şi un chibrit, sau un chiştoc de ţigară.

– Iresponsabili cât cuprinde, repetă Blaze.

Comisia plecă, dar Bruce Barlow mai stătu câteva momente.

– E rândul tău să muţi, Barlow, spuse el sec.

Blaze îl privi întrebător, iar Bruce se răsti:

– Nu face pe sfântul! Ştii al naibii de bine că am fost prins pe picior greşit. Nu te preface că nu vezi. Eu, în locul tău, n-aş face-o.

– Asta-i o scuză, Barlow?

– E tot ce pot să-ţi spun. Câştigi pentru prima oară, Big Timbers, vina e a taberei de ţapinari. Foarte bine, domnule, hai – dă tonul.

Blaze îşi scoase pălăria, îşi trecu mâna prin ea, apoi şi-o puse pe ochi.

– Las-o baltă, ridică el din umeri.

– Nu face pe sfântul, spuse pentru a doua oară Bruce. Fii bărbat.

Adăugă, jignitor:

– Dacă poţi.

– A, pot, ba bine că nu!

– Atunci, spune-mi ce vrei.

Oamenii se strânseseră iar în jur.

– Eşti membru al juriului la festivalul din Gidgie, spuse Blaze.

– Şi participant.

– Vreau să fiu şi eu participant. La concursul de tăiat cu fierăstrăul. Nu m-am îmscris la timp, dar tu, ca membru în juriu, poţi s-o rezolvi.

– O să se rezolve. La proba de Handicap, firește.

– Nu, la concursul liber. Buştenii de cinşpe inci, cu o singură mână.

– Eşti nebun! Ăla-i concursul meu, Barlow.

– Exact la ăla, Barlow, dădu din cap tăietorul de lemne.

Se răsuci pe călcâie, înainte ca Bruce să răspundă. Mai aruncă peste umăr doar atât:

– Ne vedem în arenă.

Capitolul 14

În aceeaşi seară, Mim plecă înapoi la Barlow's. Nu mai avea nimic de făcut. Cabana ei arsese, puţinele clădiri rămase erau pline până la refuz, iar hainele ei se aflau la Barlow's – şi Karri, bineînţeles.

Acesta era lucrul pe care şi-l tot repeta Mim, în timp ce unul dintre oameni o ducea cu jeep-ul. Nu îndrăznea să recunoască profunda dezamăgire pe care o simţise când Blaze nu insistase să rămână. Nici măcar nu i-o sugerase.

– O să ne lipseşti, la Big Timbers, oftă Bill Price, la volan. Ne-ai fi fost de folos un timp, ca să punem totul la punct, domnişoară Mim.

– Toate lucrurile mele sunt la Barlow's. Şi fratele meu e acolo. Bill, *poate* Big Timbers să-şi revină?

– Întreabă-mă asta peste patru săptămâni. Până atunci, Blaze o să reconstruiască tabăra.

Trecură prin dreptul unui copac uriaş, încă fumegând. Purta ştampila oficială pentru tăiere, dar acum nimeni nu mai avea nevoie de el. Mim îşi aminti de copacul pe care-l văzuse căzând, iar imaginea o duse cu gândul la concursul care se apropia.

– Bill, începu ea, întrecerea aceea liberă între Bruce şi Blaze...

– Da?

– O fi înţelept ce-a făcut?

– Nu ştiu, domnişoară Mim. Barlow's n-a fost învins niciodată, iar Blaze n-a concurat nici el niciodată. Dar pot să vă spun un lucru, n-o să fie nici un om de la Big Timbers care să nu parieze pe şefu'.

– Se vor pune şi pariuri?

Bill zâmbi.

– Pe pariu! Singurul pariu sigur, o informă el.

* * *

În tabăra ţapinarilor, Karri îi ieşi lui Mim în întâmpinare, agitat:

– Cine-o să se ocupe de hainele lui Blaze? El n-o să aibă timp, şi trebuie să fie îmbrăcat elegant.

– Despre ce vorbeşti? întrebă tăios Mim, temându-se ca evenimentele din ultima vreme să nu-l fi şocat.

– Despre concursul liber, cu o singură mână, la buşteni de cincisprezece inci. Fiecare concurent trebuie să poarte pantaloni şi cizme albe.

– Poate că n-o să participe. Cred că a vorbit sub efectul unui impuls. Ştie şi el, ca toată lumea, că domnul Barlow e invincibil.

Karri o privi cu groază.

– Cum să nu participe?! Altfel, nici n-ar fi spus. Blaze nu-i din-ăia...

– Probabil, încercă Mim să-l calmeze, dar, Karri, nu-ţi face prea mari speranţe. Vreau să spun...

Expresia oripilată reapăru pe chipul băiatului.

– Am impresia, Mim, că nu crezi c-o să câştige! o acuză el.

– Nu cred nimic, se răsti Mim enervată, decât că totul e o copilărie.

– Să tai cu fierăstrăul bușteni de cincisprezece inci?

– Să rezolvi așa conflictele!

– Ei bine, aici, sus, așa se face! declară Karri. Și cred că ar trebui să te ocupi de hainele lui Blaze, așa cum face Caroline pentru domnul Barlow.

– Caroline?

– Da, i-a spălat și călcat pantalonii albi, cu o dungă ascuțită ca un tăiș de secure. Îți spun eu, Mim, sunt îngrijorat pentru Blaze.

Dar Mim nu era atât îngrijorată, cât intrigată. Când părăsise tabăra țapinarilor, Caroline fusese dezinteresată, distantă. Acum, călca la dungă pantalonii lui Bruce.

– Trebuie să fie curați și călcați în tot timpul festivalului, continuă Karri cu un aer de cunoscător.

– Cine ți-a spus toate astea?

– Am citit în catalog. Concurentul trebuie să poarte pantaloni și cizme albe, și o vestă de o culoare aprobată de comisie. Domnul Barlow poartă verde, așa a spus Caroline. Într-un campionat ca ăsta, trebuie să taie trei bușteni. Buștenii pot să fie doar spălați cu apă și nimic altceva. Și fiecare concurent trebuie să taie buștenii care i se dau. N-are voie să-i schimbe.

Karri își privi sora.

– Vrei să continuu?

– Da, te rog, șopti ea.

– Buștenii trebuie să fie tăiați în două. Chiar dacă se mai țin într-o așchie, nu merge. Nu pot să împingă lemnul cu piciorul sau mâna și nici să-i facă semne înainte de a începe. Pe ring, pe lângă juriu, mai au acces doar asistenții, iar dacă asistentul ghidează un fierăstrău, concurentul e descalificat.

Făcu o pauză de respirație.

– N-am s-o fac.

– *Tu,* iubitule?

– Da. Blaze trebuie să aibă pe cineva, și știu c-o să mă ia pe mine.

– O, Karri!

Mim nu putea să mai asculte. Intră în casă.

* * *

A doua zi, Carol îi spuse că Bruce se dusese în oraș ca să supravegheze reglarea fierăstrăului.

– Ce prostie e toată povestea asta! izbucni impulsiv Mim.

Spre surprinderea ei, Caroline zâmbi.

– Nu-i așa? Dar bărbații sunt niște copii, iar femeile trebuie să-și dea seama de asta.

Arăta mai femeie decât o văzuse vreodată Mim. Părea *numai femeie.* Oare Bruce îi descoperise vreodată această înfățișare?

Întabără nu se mai vorbea decât despre concurs. Toată lumea punea pariuri. Prognozele erau notate pe o tablă neagră, în fața biroului.

– Pot să primesc mărunțișul pentru sâmbătă ca să-l pariez pe Blaze? o rugă Karri.

– Nici nu mă gândesc. Nu-mi place treaba asta. Și-n plus, vei avea nevoie de bani pentru vată de zahăr, de la doamna aceea grasă.

Karri o privi pe Mim cu milă.

– N-ai decât să-ţi iei *tu* vată de zahăr. Eu voi fi cu Blaze, în arenă.

– Nici n-am să mă duc acolo, declară sec Mim.

– Dar trebuie! Toată lumea se duce.

– Aşa e, Mimosa.

Maşina lui Bruce Barlow tocmai oprise alături, silenţios ca de obicei.

– Vorba lui Karri, toată lumea va fi acolo. Tabăra o să fie închisă.

– Pot sta aici, să am grijă de lucruri, răspunse ea cu încăpăţânare.

Bruce îşi aprinse o ţigară.

– Ce s-a întâmplat? o tachină el. Nu suporţi să-l vezi pe Ţăndărică mâncând bătaie?

Din fericire, Karri se îndepărtase, ca întotdeauna când apărea Bruce.

Cam rigid, Mim spuse:

– Nu asta e, ci pur şi simplu n-am bani de aruncat. Încă n-am trimis contribuţia pe săptămâna asta pentru mătuşa ta.

Bruce zâmbi ca în faţa unui copil foarte naiv.

– Am vorbit cu mătuşa Phyllis despre asta şi a fost foarte amuzată.

– Amuzată?

– Şi crezi că banii nu erau ai tăi, mlădiţo?

– Ai mei? Vrei să spui că acele douăzeci de lire sterline mi-au fost date *intenţionat?*

– Exact asta vreau să spun. Şi mai vreau să spun că mâine tabăra va fi într-adevăr închisă. N-am de gând să te las aici. Dacă vrei, n-ai decât să stai în maşină, la festival, fără să participi, dar să nu crezi nici o clipă că am să te las aici când noi toţi vom fi acolo, la cheremul oricărui derbedeu în trecere.

Mim nu răspunse. Îşi aminti de vagabond, de ceea ce se întâmplase după aceea.

Bruce îşi aruncă ţigara, o strivi sub picior şi se întoarse să plece, iritat.

– Mergem cu toţii! mai declară el.

* * *

Cei doi bărbaţi intrară în arenă. Bruce, în verde şi alb imaculat, Blaze în alb şi auriu.

Bruce era însoţit de unul dintre tăietorii lui; Blaze îl avea alături... ei bine, îl avea cu el pe Karri. Cel puţin, Karri părea să fie. Mim abia putea să-l distingă, printre lacrimi. De ce auriu? se întreba ea, prosteşte. Auriu ca Lâna-de-Aur? Auriu ca o mimoză?

– ...competiţia privată între Blaise Barlow şi Bernard Barlow, intona crainicul.

Desigur, îşi aminti Mim, se numea Bernard, iar Karri îi putea spune Bern sau Blaze, şi alesese numele de Blaze.

– Fierăstraiele trebuie să taie complet buştenii în două, continua glasul. La acest concurs, participanţii trebuie să taie începând cât mai aproape posibil de capătul anterior al lemnului. Se poate folosi ulei înainte de a începe.

Karri făcu un pas înainte, cuun aer hotărât, unse fierăstrăul lui Blaze şi se retrase.

– Concurenţi vor tăia patru buşteni. Pe locuri... fiţi gata... Start!

Aproape înainte ca Mim să se dezmeticească, începură. Bruce era deja la jumătatea primului lemn. Se mişca repede ca argintul-viu, ritmic, fără efort. Ajunse la al doilea înainte ca Blaze să-l fi tăiat pe primul pe trei sferturi.

Blaze nu tăia la fel de lin, ci mai muncit, mai chinuit, ca o broască ţestoasă pe lângă

iepurele care era Bruce.

Dar, în chip ciudat, aproape insidios, nu numai că ţinea pasul, dar şi recupera, astfel încât, când Bruce ajunse la al treilea buştean, Blaze tocmai îl termina pe al doilea.

Tăcerea mormântală se risipea, oameni regăsindu-şi graiul. Cele mai multe strigăte îl încurajau pe Barlow's, căci pe el pariaseră, dar *sentimentele* erau pentru Blaze, în timp ce fierăstrăul lui Bruce ajunsese la jumătatea ultimului lemn, gonind spre finish.

Broasca ţestoasă câştiga teren. Mai rămăsese doar o mică porţiune din buşteanul lui Bruce, Blaze mai avea mult, dar se întâmpla ceva neaşteptat. Broasta în trecea iepurele, alerga cu o iuţeală lipsită de efort care făcea fierăstrăul lui Bruce să pară aproape că stătea oprit în aer.

În clipa următoare, totul se sfârşi. Blaze se oprise din tăiat. Stătea privindu-l pe Bruce cum termina.

Şi atunci Mim o văzu, în acelaşi timp cu Karri, văzu aşchia netăiată care încă mai ţinea ultimul buştean. Îl văzu pe băieţe, păşind înainte, îl văzu pe Blaze întorcând capul şi privindu-l scurt, pătrunzător, autoritar. Apoi Bruce termină, tăind curat, fără a lăsa nici o aşchie care să-i mai ţină buşteanul.

Mulţimea se repezi înainte. Un moment domni agitaţia, apoi Bruce Barlow fu anunţat ca învingător – deşi toţi ştiau că Blaze câştigase, iar oamenii vociferau.

Cumva, Mim ajunse până lângă Blaze.

– Idiotule! strigă ea. Karri ţi-a atras atenţia, şi uite ce-ai făcut!

– Da, asta, răspunse el – şi se întoarse să strângă mâna întinsă a lui Bruce.

– Eu sunt învingătorul, dar tu ai învins, Barlow, îi zâmbi Bruce. Nu ştiu dacă ai făcut-o anume dar, pe toţi sfinţii, omule, e o idee!

– Trebuia să se termine la un moment dat, răspunse Blaze. N-o puteam ţine aşa la nesfârşit. Era rândul meu să dau tonul şi ăsta-i tonul pe care l-am dat: tu eşti învingătorul, iar eu sunt omul care te-a învins pe tine. Dacă-ţi convine, îmi convine şi mie, colega.

– Îmi convine, *colega.*

Bruce îi strânse din nou mâna.

Cei doi se îmbulzeau prin mulţime, spre vestiar. Bruce îi ţinea lui Blaze o mână pe umăr.

– Nu-mi vine să cred, spuse Mim.

– Poate că nici asta nu-ţi vine să crezi.

Lângă ea apăruse Caroline. Sfioasă, îi întinse mâna.

Mim privi inelul cu diamant de pe degetul ei, apoi ridică ochii spre ea.

– Tu şi Bruce...?

– Da. Eşti surprinsă?

Pe faţa Carolinei apăru o expresie neliniştită.

– Sau... necăjită?

– A, nu, nu...! Sunt doar extrem de bucuroasă, Caroline.

– A fost opera ta, spuse Caroline cam încurcată. După ceea ce mi-ai spus în seara aceea, m-am analizat mai bine. N-am mai alergat după Bruce, lăsându-l pe el să alerge după mine în schimb.

– Carol, am spus eu asta? N-am vorbit serios!

– Chiar dacă n-ai vorbit serios, mă bucur că mi-ai spus-o. Îl iubesc pe Bruce din prima zi când am venit aici. Ghinionul meu a fost că, înainte, l-au mai "iubit" vreo duzină

de fete, punându-l în gardă. Mă tot ţineam după el, Mim, deşi toată tabăra mă bârfea, pentru că iubirea nu cunoaşte mândrie şi... şi... în tine, şi încă dintr-o cauză.

– Da, Carol?

– Din cauza lui Bruce însuşi. Ştiam că ţinea *cu adevărat* la mine. Deşi nu mi-a arătat-o niciodată, eu ştiam. Cred că o femeie ştie întotdeauna lucrurile astea, în inima ei. Dar...

Zâmbi.

– ...Aş fi putut continua la nesfârşit, dacă tu nu-mi spuneai că încercasem prea tare.

– Aşa am spus? murmură Mim.

Era doar un murmur, pentru că Mim privea prin mulţime spre o siluetă care părea să fi apărut dintr-un coşmar. Lydia nu putea fi acolo.

Dar Lydia *era* acolo. Se împingea printre oameni, apropiindu-se. Şi, înainte ca Mim să poată interveni, îl apucă pe Karri de mână.

Capitolul 15

– Ei, în sfârşit am prins păsărica în laţ, spuse tăios Lydia. Ceea ce n-au putut face poliţia şi presa pentru mine, ai făcut chiar tu. Te-ai dat de gol. Întotdeauna ai fost o proastă.

– Cum... vreau să zic...

Dar Mim îşi amintea ultima zi a incendiului, şi cuvintele pe care le rostise: *Acum închid!... Cu bine. Aici Mim Tarrant. Dumnezeu să ne aibă în pază.*

Isabel le transmisese la Brisbane. De acolo, ajunseseră în toare colţurile lumii. Incendiile făceau întotdeauna senzaţie.

– A fost foarte emoţionant, râse afectat Lydia. Ştii că ai ajuns pe prima pagină a ziarelor? Dacă-mi amintesc bine, au scris: "ACUM ÎNCHID! – DUMNEZEU SĂ NE AIBĂ ÎN PAZĂ".

Cu voce îngroşată, Mim o întrebă:

– De ce-ai venit?

– A, nu după tine, Mimosa, nu-ţi face griji, nu coseai chiar atât de bine. După puşti am venit.

– După... după Karri? Nu se poate!

– Sunt aici, nu?

– Dar niciodată n-ai ţinut la el, ştii bine că nu!

– Foarte adevărat, iar acum cu atât mai puţin. Dar ceea ce ai omis tu, în entuziasmul tău frăţesc, a fost faptul că trebuia să prezint obiectul întreţinerii ori de câte ori câte un mandatar băgăreţ îşi vâra nasul ca să vadă cum o mai duce ţâncul.

– Vrei să spui că tatăl meu a stipulat asta?

– Da.

Faţa Lydia era vânătă de furie.

– N-a fost tocmai prost, nu-i aşa?

Îşi aprinse o ţigară, punând-o în portţigaretul ei lung.

– Ai perfectă dreptate, continuă ea, ghicind gândurile lui Mim, nu-mi doresc plăcerea companiei lui Karri. Dar cu banii aş avea ce să fac. Nu-s mulţi, dar vin regulat. Vreau să mă extind, iar aşa ceva ţi-i înghite pe toţi, până la ultima centimă. De-asta am vrenit aici, ca să te scap de povara acestui puşti odios, dar necesar.

– Nu-l iei nicăieri! Nu te las!

– A, nu mă laşi? Te sfătuiesc să te mai gândeşti înainte de a face asemenea declaraţii pripite. Legea nu le priveşte deloc cu ochi buni. Un tutore fără casă!

– Am casă, răspunse Mim.

– Ai o slujbă şi o locuinţă de serviciu, dar nici un domiciliu propriu. Eu nu-s proastă ca tine, Mimosa, eu mă documentez! În al doilea rând, legea susţine o stare financiară solidă. Eu am salonul, apartamentul... Tu n-ai decât o simplă leafă săptămânală. În al treilea rând, starea conjugală. Legea nu priveşte cu ochi buni o susţinătoare legală nemăritată.

În timpul acestei tirade, Mim o zărise pe Caroline îndepărtându-se şi, în clipa când Lydia menţionă dorita stare civilă, o văzu aducându-l pe Blaze Barlow prin arenă. Blaze ajunse lângă ea tocmai la timp pentru a răspunde:

– Asta se poate aranja.

Lydia se răsuci spre el.

– Şi dumneata, mă rog, cine eşti? A, acum îmi amintesc. Ai câştigat concursul, şi pe urmă l-ai pierdut, făcând pe prostul.

Blaze se înclină.

– Şi cu ce drept te amesteci? întrebă Lydia.

Netulburat, Blaze răspunse:

– Cu dreptul soţului celei mai apropiate rude a copilului.

Lydia îl privi cu gura căscată.

– Eşti... eşti căsătorit cu ea?

– Ne vom căsători, foarte curând.

Pentru prima oară în viaţa ei, Mim o văzu pe Lydia descumpănită.

– Legea priveşte cu bunăvoinţă un tutore bărbat, continuă calm Blaze.

Lydia îşi regăsi graiul. Se răsti cu venin:

– Nu te cred! Nu cred o vorbă! Nici măcar n-are inel de logodnă!

– Şi ăsta ce-o fi? replică Blaze.

Scoase o cutiuţă şi, un moment, Mim crezu recunoscătoare că era inelul lui Carol, dat cu împrumut. Apoi văzu că nu avea diamant, ci un chihlimbar superb, în montură de perle, pe o bandă de aur ca Lâna-de-Aur – ca mimoza.

Lydia îl privi lung.

– În regulă, consimţi ea după un timp, ai să te însori cu fata, dar până atunci...

– Despre asta vreau să vorbim, doamnă Tarrant.

– Vom vorbi, fii sigur. Vom mai vorbi despre asta, după căsătorie. Faptul că fiica mea vitregă a furat inima unui bărbat nu-i dă dreptul să creadă că poate fura şi alocaţia fratelui eu.

– N-am nici o nevoie de ea! interveni disperată Mim. Numai pe Karri îl vreau.

– Cine are puştiul, primeşte şi banii – ce, nici atâta lucru nu poate să-ţi intre în mintea aia înceată?

Buzele lui Blaze se subţiaseră tăios, dar glasul îi rămase calm pi politicos, când spuse:

– În orice caz, doamnă Tarrant, vom vorbi despre asta *după căsătorie.*

Se întoarse spre Mim.

– Ia-l pe Karri de aici, te rog.

– Dar...

– *Fă ce spun eu.*

Glasul lui Blaze era ferm.

În timp ce se conforma, Mim o auzi pe Lydia râzând dispreţuitor.

Se duseră în cortul cu ceai. Aşa cum era de aşteptat, Karri avea deplină încredere în Blaze.

– Blaze o să le rezolve pe toate. Blaze poate face orice. E minunat – el e regele, nu Barlow's! Mim, Blaze e fratele meu mai mare!

– Of, Karri, taci odată! îl rugă ea.

Dar Karri nu putea să tacă, şi nici să stea locului. Cânta. Juca în loc. Apoi, Mim sări în picioare şi îl luă de mână, strâns.

Blaze Barlow intrase în cort. Veni spre ei, îşi scoase pălăria, cu grestul lui caracteristic, îşi trecu degetele prin jurul borului, apoi şi-o puse din nou pe cap, trasă pe ochi.

– Ei bine, anunță el, a plecat.

– A plecat? repetă Mim.

– S-a întors la hanul unde stă, ca să-şi ia bagajele. Trenul spre sud pleacă într-o jumătate de oră.

– Vrei să spui că... pleacă de-aici?

– Da.

– Și nu se mai întroarce?

– Nu.

– Adică... adică o va reprezenta avocatul ei?

– N-o va reprezenta nimeni, Mim. A renunţat la copilul nostru.

"Copilul nostru". Numai Karri îşi dădu seama de importanţa acestor cuvinte şi începu să sară într-un picior. Mim nu făcea decât să-l privească lung pe Blaze.

– Dar Lydia n-ar face niciodată asta.

– Uite că a făcut-o.

– Lydia n-ar renunţa la o asemenea sumă de bani.

– I-a primit.

– *Ce?* exclamă ea.

– Nu-ncepe, Mimosa. Ce înseamnă câţiva băieţi, acolo, pe lângă puietul nostru? Atâta costă, şi-ţi spun eu că, dacă tai copaci pentru traverse, pentru punţi, pentru te miri ce, pe toți sfinții, crezi că nu-i pot tăia şi pentru fiul meu.

– Dar plantaţia a ars, Blaze, eşti ruinat...!

– Nu-s la fel de bogat ca Barlow's, şi nici nu voi fi vreodată, dar nici sărac nu sunt. Regiunea asta e sălbatică, dar generoasă. O să-mi dea înapoi tot ce mi-a luat.

– Tot nu-ți poți permite! protestă Mim.

– Aşa cum ar putea regele, vrei să spui?

– Tu eşti regele, interveni Karri, dar Blaze ridică o mână.

– N-are rost să plângi pentru asta, fetițo, o sfătui el pe Mim. Carol a ajuns prima.

– Nu pentru asta plângeam! bătu Mim din picior. Niciodată n-am plâns pentru asta!

– Atunci, de ce te-ai dus la el? De ce-ai plecat de la Big Timbers?

– Trebuia să fug, spuse ea simplu.

– Și la casa de pe plajă de ce te-ai dus?

O pauză. O exprese tăioasă în ochii duri ca lemnul.

– De ce i-ai spălat hainele?

– Aş fi spălat orice haine care mucezeau, prostule, şi m-am dus acolo pentru că vizitatorii lui Bruce o cunoşteau pe mama mea vitregă şi mă temeam să nu-mi dea de urmă.

– Și nu puteai să-mi spui toate astea?

Karri întrebase şi el acelaşi lucru, iar Mim dădu acelaşi răspuns:

– Tu eşti prea cinstit.

Blaze îşi umplea pipa, cu mişcări calme, metodice. Deodată, ochii lui calzi îi priviră pe ai ei.

– Nu-s întotdeauna atât de cinstit, Mim, o ameninţă el cu blândeţe.

Mim îl privi deconcertată, apoi spuse cu voce răguşită:

– Inelul acela...

– E frumos, nu-i aşa? Auriul e culoarea ta. Vrei să-l mai vezi?

– D-da...

Blaze scoase din nou inelul.

– N-ai vrea să-l încerci?

– Ba... ba da...

I se potrivea perfect. Soarele se reflecta în chihlimbar, cu luciri blânde.

Karri, nedeprins cu cele lumești, întrebă:

– Acum sunteți căsătoriți?

– Aproape, răspunse Blaze.

Coborî privirea spre Mim.

– Ei, cum rămâne?

– N-ai să primești prea mult, șopti ea. Nu avem nimic. A trebuit să plătești până și ca să ne ții aici, Blaze.

– Voi primi în schimb paradisul, răspunse el cu convingere.

– Cred că asta-nseamnă o familie fericită, îi întrerupse din nou Karri. Mereu ai vrut să stai în casa aia mare, nu-i așa, Blaze, iar acum poți să te muți.

Adăugă mândru:

– Vin și eu!

– Se poate, încuviință Blaze. Îmi placi, fiule, dar am să-ți spun ceva. Sora ta îmi place mult mai mult.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să-l dezumfle pe Karri, dar avură efectul contrar: îl făcură să sară-n sus de bucurie.

Cât despre Mim... dintr-o dată, se bucura că ajunsese acolo, într-o regiune fără pretenții, unde un bărbat putea sta într-un cort public, în văzul tuturor, sărutând o fată așa cum nimeni n-o mai sărutase în viața ei.

Karri se potolise. Zâmbea cu gura până la urechi, dar buzele îi tremurau. Oricum, nimeni nu și-ar fi putut forma o părere greșită, căci anunță prompt:

– Nu plâng, nici să nu vă gândiți. Mă șterg doar cu mâneca la ochi.

– Sfârșit –